

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

“ΕΝ ΟΥΛΙ ΧΙ ΠΕΥΒΗΘΑ”
THE KOLET

№ 80
ΔΡΧ. 5

Κ. Π. ΚΑΡΥΔΗΣ Α.Ε.

Αι επιστολαί που θα απευθύνονται «Προς την Γραφολόγουν» του «Θησαυρού» (Σανταρόζα 5 Αθήνας), πρέπει να περιέχουν σαφή και συγκεκριμένα ερωτήματα. Εάν η συμβουλή ζητηθεί δι' άλλο πρόσωπον και όχι για τον εαυτόν, πρέπει απαραίτητως να περιέχεται και ένα απόκομμα επίτολης ή σημειώματος του. Προσέξτε όμως: Όταν καθήσετε να γράψετε, προσπαθήστε να είσθε έντελώς φυσικοί. Μην επιτηδεύετε να μιμηθίτε αυτόν ή εκείνον τον χαρακτήρα, γιατί αυτό θα σας δώσει χωρίς να σας ωφελήσει σε τίποτα. Το σημείον αυτό είναι κεφαλαιώδες. Απαραίτητος επίσης πρέπει να περιέχεται στην επιστολή σας το ψευδώνυμο, στο όποιον θέλετε να σας απαντήσωμε. Έκαστη επιστολή πρέπει να συνοδεύεται και από πέντε δραχ. εις γραμματόσημα δι' έκαστην απάντησιν.

Σ τ ο υ π ό χ α ο τ ο. — Είς την «Αφροδίτην» νομίζω ότι απήντησα ήδη. Ο φίλος σας είχε ανθρωπίνως μετρημένους στους εκδηλώσεις του αλλά κατά βάθος πολύ εγωιστής και φιλόδοξος. Ο ποθού του είναι να επιτύχῃ πάση θυσίᾳ. Αδυνατεί δια τα μέσα θὰ τὸ ἐπιτύχῃ τελικῶς. Ἐχει πολὺ λαὸν πιθανόντας νὰ ἀποκτήσῃ περὶ οὐσίαν καὶ νὰ δημιουργήσῃ μίαν ἀνεξαρτήτων θέσιν. Πρὸς τὸ παρόν δὲν σκέπτεται σοβαρὰ τὸ ζήτημα τοῦ γάμου. Τοῦ ἀρέσκει σὰς ἀγαπᾷ, δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ κατὰ τὸ ἐκείνου γὰρ σὰς ἀλλὰ, γὰρ νὰ ἀποβλήσῃ πρὸς μεγάλης θυσίας. Σὲ σὰς ἐπέκεινται καὶ αὐτὴν ἀποδοῦναι, ἀλλὰ καὶ μεγάλῃ φιλαρέσκεια. Προκαλεῖτε πολὺ εὐκολὰ τὴν προσοχήν, διότι ἔχετε μίαν φυσικὴν γοητείαν. Ὁ γάμος σας πολλὸ ἀργότερον. Ἐὰ ἐπαύρις αὐτὸν καὶ δὲν διακριθῇ, δὲν βλέπω σύντομον μετὰ τὴν τὴν οικονομικὴν σας καταστάσεως.

Κ λ η μ α λ α ρ γ ι ἄ ν — Θεσσαλονίκη. — Εἴσατε ἕνα νέος με εὐγενικὰ αἰσθήματα, καὶ ὅπου σὰς τιμῶν. Ἡ φιλικὴ μου συμβουλὴ εἶναι νὰ μὴν σπεύσετε νὰ παροτρυνθῆτε, ἐφ' ὅσον ἔχετε τὴν μητέρα σας, ἐκτός δὲ αὐτῆς ἂν εἴη τὸ ἕνα καλὸ κορίτσι με λίγη προικὰ ἀφοῦ τὸ οικονομικὰ σας δὲν εἶναι πολὺ ἀνθηρὸν. Ὅπως καταστάσεις, δὲν εἴσατε σὲ θέσιν νὰ ἀναλάβετε πρόσθετον ὅσον. Τὰς ἀπορροῶσεις πρὸς τὴν μητέρα σας πρέπει νὰ τὰς τήνετε μέχρι τέλους καὶ δὲν δὲν μεταβληθῆτε ποτὲ γι' αὐτὸ. Ἐνὰς τίμου ἀνθρώπου ὅπως εἴσατε δὲν γίνετα ποτὲ. Κάνετε ὅμως ἀσχημα νὰ ἀφῆτε τὴν ἀποδοχὴν νὰ σὰς κυριεύῃ. Ὅχι! Ἐργασθεὶς με εὐχαρίστη καὶ εἴσατε δέσμιος ὅτι οἱ πόνοι σας θὰ ἀνταμειφθῶν μὴ μέρα.

Κ α λ λ ι θ ε ἄ τ ι δ ο. — Τὸ κυριώτερον γινώσκω, πὺ χαρακτήρος σας εἶναι ὅτι στερεὸς τὸλμης. Κατὰ τὰ ἄλλα εἴσατε φύσις πρηνὴς καὶ αἰσθηματικὴ. Ἀρκετὰ ὅμως μεμψιμοίρος. Ἡ ζωτικότης σας ὅσοι, δὲν εἴσατε τὴν ζωὴν χωρὶς νὰ ἀναδράσῃ καὶ χωρὶς νὰ κοπιδώσετε κομμάτια προσπαθεῖτε γὰρ νὰ τὴν κάμει καλύτερη. Ἐὰ εὐνοήθητε ἀρκετὰ ἀπὸ τὴν τύχην πῶς κοίμει οὐδὲν μετὰ τὴν ἡ ἀποκατάστασις σας θὰ προσκολληθῇ σὲ ἐμπόδιον. Ἐὰ πραγματικῶς κατὰ ἕνα τρόπον ἀρκετὰ ἀπρόσοπον.

Α ι γ υ π τ ι ἄ ν Α. Χ. — Καὶ ἰσχυρὸν. — Χαρακτήρῳ πρηνὸς καὶ αἰσθηματικῶς. Εὐθιμὸς διαθέσεις. Σὰς διακρίνει μὴ ἐπιπορευτικὸς καὶ ἀπειροπαθὴς σὲ πράξεις σας. Σὰς ὁδηγεῖ περισσότερο τὸ ἐνστικτὸν παρὰ τὴν λογικὴν. Οἷσος καὶ ἀλαστονεία. Ὁ φίλος σας εἶναι πολὺ μοιχαλὴς χαρακτήρ. Σὲ πρὶντα ἰσχυρὰς θελήσεως καὶ πῶς ποδοδύει. Ἐχει ὅμως ἀρίστην περὶ τὴν ἀγάπην του. Ἡ ἐθιμὸς σας θὰ πραγματοποιηθῇ, ἀλλὰ, ὅχι ἀμέσως. Μετὰ τὸν γάμον σας

καὶ σταθερὰ. Αἱ ἀπάντησις σας διαβάσει πῶς εἶναι πολὺ καλὰ. Δὲν βλέπω ὅμως περιπτώσεων συντόμου γάμου. Πολλὰ ἐμπόδια ἔα πραγματοποιηθῇ ὅμως ἀργότερον καὶ θὰ σας κάμῃ εὐτυχισμένην.

Κ ό ρ η η τ ο υ Β ο ρ ρ ἄ (Κων)πολιν. — Πολλὰ ὄνειρα πῶς παρέρχονται ὡς σήμερον ἀπορροατοῦνται καὶ μεγάλῃ ψυχικῇ τρυφερότητι πῶς παρέρχονται καὶ αὐτὴ ὄνειρο. Φοβερὰ ἀτομία. Ὑπομένετε τὴν ζωὴν ὅπως ἔρχεται, ἀλλὰ δὲν κάνετε τίποτε διὰ νὰ τὴν καλύτερεῖτε. Ἡ ταῖς αὐτῇ εἶναι ἐπικίνδυνος καὶ γὰρ τὸ μέλλον. Πλὴν μίαν ὑπαλληλικὴν θέσιν σὲ ἕνα γραφεῖον ἢ σὲ ἕνα καταστήμα, δὲν βλέπω τίποτε καλύτερον πῶς νὰ μποροῦσατε νὰ κάμει. Πρέπει ἀκόμη νὰ ἐντείνετε τὴν φιλαρέσκειαν σας, πῶς ὅσοι πολὺ καὶ νὰ ἀποβάλετε ἀπὸ πάντων σας τὴν τάσιν τῆς αὐτοεγκαταλείψεως πῶς σὰς διακρίνει. Ἀπὸ τὴν υπογραφὴν τοῦ φίλου σας δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω τίποτε. Εἶναι μὲ μοῦρὰ καὶ μισοθυμμένη. Δὲν μπορῶ νὰ σας ἀναρρῶν σ' αὐτὸ τὸ αἰσθημα, διότι δὲν τὸ βλέπω πολὺ εὐτυχές. Ἡ τύχη θὰ εἴη γὰρ σὰς ἀπὸ ὅλων. Πάντως κάμει ὅτι βλέπετε καὶ ἂν τὸ νομίζετε ἀναγκαῖον, ἐξαγαγῆτε μου.

Ε τ μ ε Γ. Μ., Θεσ)νίκη. — Δὲν βλέπω καμμίαν ἀρμονίαν στὴν σημερινὴν σύζυγόν σας. Λεῖπει καὶ ἀπὸ τοῦ δυο σας ἡ ἀγάπη καὶ ἡ ἀμοιβαιότης ἐμπιστοσύνη. Γὰρ τὸ πρόσωπον πῶς μου γράφετε δὲν μπορῶ νὰ σας ἀπαντήσω τίποτε, εἰς δὲν ἔχω ἕνα ἀπόκομμα ἐπιστολῆς. Βλέπω ὅμως σὲ σας μὴ πολὺ σύντομη αἰσθηματικὴ περιπέτεια πῶς εἴσατε ἀπὸ μερικὰς προκαίρας χαρὲς, θὰ σὰς φέρῃ μεγάλη λύπη καὶ πολλές στενοχώριες. Μεταβολὴ ἄλλῃ στὴν ζωὴν σας δὲν εἴσατε. Οἰκονομικὴ κατὰστασις ἡ ἴδια.

Λ ί λ ι α ν Α. Ε. Ν. Ι. Θεσ)νίκη. — Χρεῖσταις ἀπόκομμα ἐπιστολῆς τοῦ φίλου σας, γὰρ νὰ ἀπαντήσω σχετικὰ με αὐτόν. Πάντως δὲν διακρίνω καμμίαν μεταβολὴν στὴν ζωὴν σας. Εἴσατε πολὺ μεμψιμοίρος καὶ στενοχώρας χαρακτήρ. Πολλὰ ἐμπόδια σὲ δρόμῳ σας. Ἐὰ πανδρεύητε πολὺ ἀργότερον. Τίποτε πρὸς τὸ παρόν. Ἡ ζωὴ σας εἴσατε ἀπὸ μερικὰς διακυμάνσεις δὲν ἡρεμῇ τελικῶς. **Γ ό η τ ο υ π ό ν ο υ.** — Δὲν ἔχω ἐκκρεμῇ ἰδιότητα σας ἐπιστολῶν. Ἐάν δὲν σας κάμῃ κόπον, μὴ στέλετε μὴ ἄλλῃ.

Χ ι μ ε ν η ν, Πειραιᾶ. — Πολὺ αἰσθηματικὸς καὶ τρυφερός, Χαρακτήρ ἀρκετὰ θαρραλὸς. Πολλὰ πνευματικὰ καὶ ψυχικὰ χαρίσματα. Ἡ τύχη θὰ σας εὐνοήσῃ πολὺ, ἴσως σὲν ἀποκατάστασις σας, πῶς θὰ εἶναι πολὺ καλὴ καὶ εὐτυχής. Ὁ γάμος σας εἴσατε αἰσθηματικός. Ἐὰ θελήσῃ πολὺ τὴν οἰκονομικὴν σας κατὰστασιν καὶ θὰ σας δώσῃ μὴν ἀξίολογον κοινωνικὴν θέσιν. Γενικῶς τὸ μέλλον σας θὰ εἶναι πολὺ καλύτερον ἀπὸ τὸ παρόν.

Μ ι σ τ ε γ γ ἔ τ. — Χαρακτήρ πολὺ στενοχώρας καὶ δύστροπος. Διαθέσις φιλικὴ καὶ ἐκδοτικὴ. Ὅχι ἀρμονικὰ σχέσεις με τὸ περιβάλλον σας. Πολλὰ στενοχωρία ἐπικρατοῦν τὴν ζωὴν σας καὶ σὰς ἐκμαῖν καὶ χάσκει τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ τὴν τολμήν σας. Εἴς τὴν σημερινὴν ζωὴν σας δὲν βλέπω καμμίαν μεταβολήν. Μὴ μικρὰ καλυτέρευσις τῆς οἰκονομικῆς σας κατὰστασεως μόνον, ἀλλὰ ὅχι πολὺ ἀξιόλογος.

Π λ γ υ μ έ ν ο Χ ε λ ι δ ο ν ἄ κ ι. — Δὲν βλέπω σύντομον πραγματοποιησὶν τῶν πόθων σας. Πολλὰ ἐμπόδια πῶς δὲν εἶναι δυνατόν νὰ παραμεριθῶν σύντομα. Ἡ ὄψις σας δὲν εἶναι πολὺ σταθερὰ. Οἰκονομικὴ κατὰστασις ἀμετάβλητος, Γάμος εἴς ἔρωτος, ἀλλὰ πολὺ ἀργότερον. Καμμίαν μεταβολὴν πρὸς τὸ παρόν.

Ν τ α ί ε η. — Εἴσατε χαρακτήρ τρυφερός, αἰσθηματικός, ἀλλὰ καὶ πολὺ ἀνίσχυρος. Κάνετε πολλὰ ὅνειρα καὶ ἔχετε μίαν τάσιν πρὸς τὴν παροδοβολογίαν. Ἡ αἰσθηματικὴ σας ζωὴ ὅλη ἐστὶν ἀσχηματισμένη μέχρι τοῦδε. Ἐὰ δοκιμάσετε ὅμως ἕνα πολὺ φιλογερὸν αἰσθημα

πῶς θὰ ἔχη καλὴν ἐξέλιξιν καὶ θὰ σας ὁδηγήσῃ εἰς γάμον. Γενικῶς ἡ ζωὴ σας θὰ εἶναι ἀρκετὰ εὐχάριστη καὶ χωρὶς σοβαρὰς περιπέτειας. Οἰκονομικὴ ἀνεσις καὶ καλὴ κοινωνικὴ θέσις. Ἐχετε μίαν φυσικὴν γοητείαν καὶ δημιουργεῖτε πολλὰς συμπάθειας γύρω σας. Καλὴ ὕψις.

Γ ι ο ὕ λ α ν. — Δὲν βλέπω δυστυχῶς σοβαρὰν συνέχειαν εἰς τὸ αἰσθημα σας. Ὁ φίλος σας σὰς ἀγαπᾷ, ἀλλὰ ἐλπίει πρὸς τὸ παρόν ἀπραγματοποιῆσθαι τὴν ἐνωσίν σας καὶ λόγω οἰκονομικῶν δυσχερειῶν καὶ λόγω τῆς ἀνέχειας τῶν δικῶν του. Εἶναι πολὺ εὐκρινὴς καὶ δὲν θέλει νὰ σας βαυκαλιθῇ με φροῦδας ἐλπίδας. Πρέπει νὰ ἐκτιμᾶτε αὐτὴν τὴν στάσιν του. Μεταβολὴν εἰς τὴν οἰκονομικὴν κατὰστασιν δὲν βλέπω. Ὁ γάμος ὁ δικός σας δὲν εἶναι προσεχής.

Ρ ω μ ἄ ν τ ι κ ὀ ν. — Ἀμπελοκήπου. — Ἡ διέθεσις τοῦ περιδοκοῦ με παρεκάλει νὰ σας ἐκφράσω τὴν λύπην τῆς διότι δὲν φιλοξενεῖ δυστυχῶς συνεργάσιον νέον λογιότητον. Καὶ τὸν λόγον ἡ ἐλλείψεως χώρου, κατόπιν τῶν γνωστῶν περιορισμῶν εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν δημοσιογραφικὸν χάρτου. Ἐπιστὴς μὴ ἀνέδεσε νὰ σας πῶ ὅτι ἐρίσκει ἀρκετὰ καλὸ τὸ πεζογράφου σας.

Θ ὀ μ ἄ Ε ρ ω τ ο ς, Πτελεμαῖδα. — Ὁ φίλος σας εἶναι χαρακτήρ ἀνίσχυρος καὶ πολὺ ἡλιόπρος. Ἡ ἀγάπη του ἀπέναντι σας εἶναι πολὺ εὐκρινὴς καὶ πρὸς τὴν αὐτὴν ἔχετε ἐμπιστοσύνην. Σὲς εἴσατε χαρακτήρ δύστροπος καὶ μεμψιμοίρος. Ἡ ἐρωτικὴ διαθέσις σας δὲν εἶναι πολὺ θερμὴ. Ἡ ἐνωσις σας θὰ πραγματοποιηθῇ. Ἐκτός ἀπὸ μερικῶν ἐρωτῶν, ἡ ζωὴ σας θὰ εἶναι πολὺ εὐτυχής. Ἐλαφρὰ θελήσεις τῆς οἰκονομικῆς σας κατὰστασεως.

Τ ρ ε λ λ ο κ ὀ ρ ι τ σ ο, Πτελεμαῖδα. — Πρέπει νὰ ἀντιληφθῇ τὴν πραγματικότητά σας καὶ νὰ προσαρμωθῇ σ' αὐτήν. Ὁ φίλος σας εἶναι ἕνας τίμιος νέος, με ἀγαπᾷ καὶ εὐκρινὴ αἰσθηματικός. Δυστυχῶς ὅμως ἡ οἰκονομικὴ κατὰστασις δὲν εἶναι πολὺ ἀνθηρὰ. Δὲν πρέπει οὐτε σὲς νὰ θέλετε ἕνα γάμον, πῶς θὰ σας κάμῃ νὰ ζῆσατε στενοχωρημένη. Πρέπει νὰ κάμει ὑπομονήν. Ὁ γάμος αὐτὸς θὰ πραγματοποιηθῇ ἀλλὰ ἀργότερον. Ἐὰ ζῆσατε ἀρκετὰ εὐτυχῇ.

Ι ν κ ὀ γ γ ι τ ο. — Ὁ φίλος σας εἶναι ἕνας χαρακτήρ πολὺ δύστροπος καὶ ἀνίσχυρος. Αἱ σκέψεις καὶ τὰ αἰσθηματὰ του δὲν εἶναι καθόλου ἐξακαθαρισμένα. Ζῇ σὲ μὴ καλῶς κατὰστασιν. Πολὺ ἡλιόπρος καὶ νευρικός. Σὰς ἀγαπᾷ ἀλλὰ δὲν σκέπτεται ἀκόμη σοβαρὰς τὸν γάμον. Ἡ σταδιοδρομία του θὰ εἶναι δύσκολος. Ὁ γάμος σας πολλὸ ἀργότερον. Πιθανόντες ἀποκτήσεως χρημάτων, ὅχι ὅμως ἀμέσως. Τὰ ἐμπόδια θὰ παρακαμφθῶν.

Χ-Χ-Χ. — Χαρακτήρ πολὺ τρυφερός. Φιλαρέσκος διαθέσις. Πολλὰ ψυχικὰ καὶ πνευματικὰ χαρίσματα. Φυσικὴ γοητεία. Ἐὰ συνάψετε πολὺ καλὸν γάμον καὶ θὰ ζῆσατε εὐτυχῇ. Ἐὰ αἰσθηματικός. Οἰκονομικὴ ἀνεσις καὶ ἀρίστη κοινωνικὴ θέσις. Πρέπει ὅμως νὰ ἔχετε λίγη ὑπομονήν. Ἡ τύχη θὰ σας εὐνοήσῃ πολὺ.

Α γ ν ο ὀ δ σ α ν. — Καλὸς χαρακτήρ με εὐγενικὰ αἰσθηματὰ καὶ διαθέσεις. Ἀποφασιστικός καὶ θαρραλὸς. Δὲν ἐμψυχνεῖ πολὺ εἰς τὰ πράγματα καὶ αἱ λεπτομέρειαι τὸν ἀφήνουν ἀδιάφορον. Ἐὰ σταδιοδρομήσῃ καλῶς εἰς τὴν ζωὴν του. Εἶναι ἀνθρώπος σὲν ὅποιον μπορεῖ νὰ ἔχετε ἐμπιστοσύνην, διότι εἶναι κατὰ βάθος εὐκρινής. Τὸ μόνον ἐλάττωμά του εἶναι ὅτι στέκεται συχνὰ εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῶν πραγμάτων.

Ν ἄ ν ι ν α ν Β. — Χαρακτήρ ἀνίσχυρος καὶ ἀρκετὰ ἐπιπορευτικός. Μεταβάλλετε διαρκῶς αἰσθηματὰ καὶ διαθέσεις. Προσπαθεῖτε νὰ γίνετε περισσότερο σταθερὰ. Ἐὰ θερμαίνετε καλῶς τὰς σπουδὰς σας. Πολλὰ ἐμπόδια εἰς τὰ πρῶτα σας βήματα. Ἐὰ συνάψετε καλὸν γάμον καὶ εὐτυχῇ, ἀλλὰ ὅχι πολὺ σύντομον. Ἐχετε πολλὰς συμπάθειας καὶ ἐκτιμήσεις.

Θησαυρός

ΕΤΟΣ Β' ΑΡΙΘ. ΓΕΥΧΟΥΣ 80

Εκδότης: Εταιρία «Κ. Ν. Παπαγεωργίου καὶ Σία»

Οικονομικός Διευθυντής:

Κ. Ν. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

Διευθυντής Συντάξεως:

ΑΠ. Ν. ΜΑΓΓΑΝΑΡΗΣ

Γραφεῖα: Σανταρόζα 5. Αθήνα

Τηλέφωνον 29.967

Συνδρομαί:

Ετησίως ἔσωτ. Δρ. 250. Ἑξάμ. 125
Ετῶς. ἔξωτ. Λ.Α. 1.10. Ἀμερ. Δ. 6

Γεν. ἀντιπρόσωπος διὰ τὴν Γαλλικὴν
Δυτικὴν Ἀφρικὴν: Ι. Πανόπουλος.

Υπεύθυνος Συντάξεως: Ἀπ. Ν. Μαγγανάρης.

Καλλ. συνεργάτης: Κ. Παπαδόπουλος

Προϊστ. Τυπογραφείου: Κ. Τούντας

Κυριακή, 17 Δεκεμβρίου 1939

ΟΠΩΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΠΑΡΕΛΘΟΝ ΠΡΩΤΗ

Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ» εισηγάγει κάθε καινοτομίαν στήν εξέλιξιν του συγχρόνου τύπου του «Ελληνικού περιοδικού»

ΔΙΑ ΜΙΑΝ ΑΚΟΜΗ ΦΟΡΑΝ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

Ερίσκειται στήν ευχάριστη θέσιν νὰ παρουσιασθῇ

ΝΕΕΣ ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ

στὸ φιλοπρόδοον ἀναγνωστικὸ του κοινόν.

Ο ΧΡΙΣΤΟΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΣ Θησαυρός

θὰ εἶναι κατὰ ἄνευ προηγουμένου— μὴ ἐκδοσὶς πρωτοφανὴς γὰρ τὸν τόπο μας.

ΕΝΑ ΤΕΥΧΟΣ ΠΟΛΥΣΕΛΙΔΟΝ, ΜΕ ΕΜΦΑΝΙΣΙΝ ΑΝΩΤΕΡΑΝ ΤΩΝ ΚΑΛΥΤΕΡΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΑΛΜΠΟΥΜ, με δύο ἐντελῶς πρωτότυπα καὶ κυριολεκτικῶς ὁ ΛΟΧΡΥΣΑ ΕΞΩΦΥΛΛΑ, με πλῆθος πολυχρῶμων εἰκόνων ἐντὸς κειμένου.

ΚΑΙ ΜΕ

7

ΦΩΤΟΛΙΘΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ
ΟΡ-ΤΕΣΤ
ΔΙΑΣΚΟΡΠΙΣΜΕΝΑ ΣΤΙΣ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΕΣ ΤΟΥ ΣΕΛΙΔΕΣ

θὰ ἀποτελεσθῇ ἀσφαλὲς

ΣΤΑΘΜΟΝ

στὰ ἐκδοτικὰ χρονικὰ τῆς Ἑλλάδος.

ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΥ

Μελέτη Ἱστορίας ΚΑΙ Θρύλου

ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ

Στὴν μακρινὴ Αἰθιοπία, τὴν ἀγαπημένη χώρα τοῦ Φοῖβου, πῶς οἱ κάτοικοι τῆς γενήκαμε μελαφοῖ ὅταν ὁ Φαέθων μὴν μπορῶντας νὰ κυβερνήσῃ τὸ πατρικὸν ἄρμα τ' ἄφησε καὶ ἐκατέθηκε πρὸς τὴ γῆ, βασίλευε τότε ὁ Κηφεύς καὶ εἶχε γυναῖκα του τὴν Κασσιέπειαν.

Ἦταν δὲ ἡ βασίλισσα τὸ ζωντανὸ δεινὸ πῶς γοήτευε τὴς αἰσθήσεις, κάποια θεὰ πῶς ἐξέφυνε ἀπ' τ' ἀνάτορα τῶν μακάρων νὰ καταφύγῃ ἐκεῖ, γὰρ νὰ φωτίσῃ τὴς ψυχὰς τῶν μαυρισμένων Αἰθίοπων καὶ νὰ τοὺς δείξῃ πῶς τὸ τέλος δημοιογενεῖα μποροῦσαν νὰ παρουσιάσουν οἱ ἀθάνατοι. Θάμβος κυρίευσεν τὴν ὄρασι καὶ ἐκλυσε χυνόνταν σὲς καρδίαν τῶν ὑπηκόων τῆς, πῶς τοὺς ἔπαινε φόβος σὲ ἀντίκρουμα ἐκείνης τῆς τελειότητος καὶ τὴν ἔλκεν ἀνακηρύξει γὰρ πῶς ὁμορφότερη ἀπ' ὅλες τὴς Νηρηίδες, τὴς νύμφης τῆς θάλασσας.

Ἀλλ' ἐκεῖνον τὸν καιρὸν τρομερὲς γεωλογικὲς ἀλλοιώσεις ἀνασκάδαμε τοῦ Κηφείου τὴν χώρα. Τὰ νερὰ πλημμυρίζανε τὴς σπαρμένες ἐκτάσεις, ὑποχθόνιοι κρότοι ἀντηκούσαν, ὅσοι βρισκόνταν στὴν παραλία καταπνόνταν ἀπ' τὰ νερὰ, καὶ ἕνα θαλάσσιον τέρας, γιγάντιο καὶ φρικτὸ, παρουσιαζόταν νὰ συμπληρώσῃ τὴν καταστροφὴν καὶ νὰ καταβροχθίσῃ τοὺς ζωντανούς μαζί με τὰ πτώματα.

Καταπονημένοι οἱ Αἰθίοπες προσπαθοῦσαν νὰ ἐξιλεώσουν τοὺς θεοὺς γὰρ τὴν

ἀκατανόητη θεομηνία καὶ οἱ γηραιότεροι ἀπεφάνθησαν πῶς ἡ τιμωρία τοὺς γινόνταν ἀπὸ τὸν θεὸν τῆς θάλασσας, τὸν Ποσειδῶνα, ἐπειδὴ ἡ βασίλισσα Κασσιέπεια εἶχε καυχήσῃ πῶς ἦταν ὠραιότερη ἀπὸ τὴς Νηρηίδες του. Ἐντρομος ὁ βασιλεὺς ἀπ' τὴν ἀνέκουστη καταστροφὴν ἔστειλε σὲν μαντεῖον τοῦ Ἀμμωνος Διὸς καὶ ἐρώτησε τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ γὰρ νὰ σωθῇ ἡ χώρα του καὶ ἐκεῖνο ἀπήντησε, πῶς τότε μοναχὰ θ' ἀπληλάσσοτο ἀπὸ τὸ γιγάντιο κῆτος, ὅταν ἡ κόρη του Ἀνδρομέδα, ἡ ὁμορφὴ σὲν τὴν ἀνθισμένη ἀνοίξῃ καὶ γελαστὴ σὲν τὸν χαμόνελο τῆς αἰνῆς, θὰ δινότανε βορὰ πρὸς τὸν θαλάσσιον δράκοντα.

Ὁ βασιλεὺς πῶς πονοῦσε τὸν τόπο του, δέχθηκε τὴν ὁδύνην τῆς θυσίας, καὶ προσφέροντας τὴν κόρη του ἐξίλαστέριον θῆμα στὴν ὁμορφίαν τῆς μητέρας τῆς, τὴν ἔδωκε—τὴς ἡμέρας πῶς ὑπολογίζανε πῶς θὰ ξαναρχόταν ἡ θεομηνία— ἐπάνω σ' ἕνα βράχο πῶς ἐξοφύτρωνε μέσ' ἀπ' τὴν θάλασσα καὶ γιγαντωνότανε ἀνέρωτος σὲν νὰ περιωρῶντοσε τὰ κύματα πῶς σκαζαν ὁρμητικὰ ἐπάνω του.

Καὶ ἦταν δεμένη στὴν πέτραν ἐκείνην πῶς μαρτυροῦν τῆς, ὅταν εὖς τῆς ἐπικύνδυν ἐρημία τῆς ὅφθασε ἕνας ὠραίος νέος, πῶς ἀκτινοβολοῦσε σὲν ἥλιος καὶ ἦταν γοητευτικὸς σὲν θεός ὁ ἡρώϊκος Περσεύς.

Ἡ μικρὴ βασιλοπούλα τοῦ Ἀργεῖου Δανάη, γέννησε κάποτε ἕνα παιδί, καὶ σὲν ἐξαγριωμένος πατέρα τῆς τὸν Ἀκρίσιον, πῶς ζήτησε λόγον γὰρ τὴν ἀνομία τῆς, εἶπε πῶς τὴν εἶχε διάσει ὁ Ζεὺς, ὁ ὁποῖος μεταμορφώθηκε σὲ χρυσὴ βορρὴ καὶ παραβίασὲν τὸ πατρικὸν γὰρ καταπνύγει. Οὐμωμένος ἐκεῖνος γὰρ τὸν ἀνόσιον ἔρωτα τῆς ἐκλείσει αὐτὴν καὶ τὸν βρέφος μέσ' σὲν μεγάλο κιβώτιο καὶ τῶρριξε στὴν θάλασσα τὰ κύματα τῶν θαλασσίων ἀνέμων τῆς Ζεφείρου, καὶ ἐκεῖ τοὺς ἐψάρεψε ὁ Δίκτης, ὁ ὁποῖος ὅταν ἔμαθε τί εἶχε συμβῇ σὲν σίτι τοῦ Ἀκρίσιου, καὶ ἀκόμα ὅτι οἱ παράδοχοι θαλασσοπόροι ἦταν συγγενεῖς του ἀπ' τὴν μητέρα του, τοὺς περιέβαλε. Τὸς πῆρε σὲν σίτι του σὲν δάσθηκε τὴν ὁμορφὴν ἀποδιωγμένη καὶ ἀνέβρεψε τὸν Περσεῖα τὸν γιὸ τῆς, σὲν δικὸν του παιδί, σὲν ἐκεῖ γὰρ τῆς Ἀθηνῶς.

Ἀλλ' ὁ Δίκτης αὐτὸς ἦταν ἀδελφὸς τοῦ βασιλῆα τῆς Ζεφείρου Πολυδέκτη, ὁ ὁποῖος, ὅταν εἶδε τὴν Δανάη, τὴν ἀγάπησε τρελλὰ καὶ ζήτοῦσε νὰ τὴν κάμῃ δικήν του μετὰ κάθε θεμιτὸ ἢ ἀθέμιτο τρόπον. Ἀλλ' ἐπειδὴ φοβότανε ὅταν ἔμαθε τί εἶχε συμβῇ σὲν σίτι τοῦ Ἀκρίσιου, καὶ ἀκόμα ὅτι οἱ παράδοχοι θαλασσοπόροι ἦταν συγγενεῖς του ἀπ' τὴν μητέρα του, τοὺς περιέβαλε. Τὸς πῆρε σὲν σίτι του σὲν δάσθηκε τὴν ὁμορφὴν ἀποδιωγμένη καὶ ἀνέβρεψε τὸν Περσεῖα τὸν γιὸ τῆς, σὲν δικὸν του παιδί, σὲν ἐκεῖ γὰρ τῆς Ἀθηνῶς.

Ἀλλ' ὁ Δίκτης αὐτὸς ἦταν ἀδελφὸς τοῦ βασιλῆα τῆς Ζεφείρου Πολυδέκτη, ὁ ὁποῖος, ὅταν εἶδε τὴν Δανάη, τὴν ἀγάπησε τρελλὰ καὶ ζήτοῦσε νὰ τὴν κάμῃ δικήν του μετὰ κάθε θεμιτὸ ἢ ἀθέμιτο τρόπον. Ἀλλ' ἐπειδὴ φοβότανε ὅταν ἔμαθε τί εἶχε συμβῇ σὲν σίτι τοῦ Ἀκρίσιου, καὶ ἀκόμα ὅτι οἱ παράδοχοι θαλασσοπόροι ἦταν συγγενεῖς του ἀπ' τὴν μητέρα του,

θυγατέρα του Οινόμαου. Ίποδομειαν, και σύμφωνα με το έθιμον που επικρατούσε στον τόπο, ζήτησε να του προσφέρει ο κάθε υπήκοός του κι' από ένα δωρο. Τού πήγανε όλοι ταπεινά αναθήματα: άλλ' ο ηρώϊκος Περγεύς που δεν καταδέχονταν να δώσει κάτι μηδαμινό, υποσχέθηκε να πάη να του φέρη την κεφαλή της Μεδούσης, ενός τόσοον φρικτού τέρατος, που απολιθώνει εκείνους τους ανθρώπους, οι οποίοι θα είχαν την άτυχία να την αντίκρύσουν.

Ο Πολυδέτης δέχθηκε μ' άσυγκρατητη χαρά την υπόσχεσι, αφ' ου ο Περγεύς δεν ήταν δυνατό να μην πεθάνη, προσπαθώντας να επιτελέση τον άθλον του. Ο ήρωας έφυγε κι' οι θανμασάι του, ύμνώντας την ανδρείαν του διεκέρχονταν οτι εξεπάτρησε τις γοργές Γοργόνες, που είχαν κι' οι τρεις μαζί ένα μόνον μάτι, έμαθε που έμενε ή Μεδούσα και της έκοψε το κεφάλι.

Όπως δόθηκε, γυρίζοντας ανά τον κόσμο ο ώραιος γυιός της Δανάης προσήγγισε στην Αιθιοπία κι' εκπληκτος είδε το άσυνγκριτο θάμμα το δεμένο στους βράχους.

Τα χέρια της Άνδρομέδας ήτανε καθλωμένα επάνω στο άποικορμηνο ακρωτήριο, τα μάτια της ήτανε θολά απ' τ' αστείες του δάκρυα. Τα μαλλιά της, σαν χρυσά κύματα ανεμίζονταν με τα φτερά της θαλάσσης αύρας και το γυμνό κορμί της, που ήτανε μαλακό σαν τ' άβρα πέταλα μπουμπουκίων, διαγραφόνταν σε γραμμές που μεθύσανε την ψυχή του. Θάμβος και έκστασις, φλόγα αγάπης και πόθου ανάγκασε σε ήδονική φρενίλασι την ηρώϊκή ύπαρξί του.

Ο Περγεύς την έλπρησσε και της είπε:

—Ουράνια νόμφη, άξια να φέρης όχι τ' ανόσια αυτά δεσμά, αλλά εκείνα που είνε πλεγμένα μ' άκτίνες και τάχει ο Έρωτας για να δένη τις καρδιές μας! Ποιά είνε ή πατρίδα, και ποιά τ' όνομά σου, ό κόρη, και γιατί σε κρατάνε αυτά τα δεσμά προσηλωμένη σε τούτον πόν βράχο;

Εκείνη, την πρώτη στιγμή δεν απήντησε. Το έρωθμα της ντροπής έκανε ζωηρότερο του κορμιού της το χρώμα, και είγος διέτρεξε τα μέλη της όλα. Ντροπιασμένη που δειχνει έτσι άκάλυπτους τους μυστικούς θησαυρούς της, μάταια εύχόταν να μπορούσε να τους κρύβη με τα άλυσόδετα χέρια της. Τέλος τα δυό της κοράλινα χείλη, κινήθηκαν ψιθυρίζοντας:

—Αιθιοπία λένε την πατρίδα μου, ξένε κι' Άνδρομέδα έμειναν. Η όμορφιά της μητέρας μου, με καθήλωσ' εδώ, επειδή οι Νηρηίδες θυμόσανε...

Τα δάκρυα γεμίσανε τα μάτια της κι' οι λυγμοί έπνιξαν τη φωνή της. Και διηγείτο τις λεπτομέρειες της καταδίκης της, όταν ή γή σείσθηρε πάλι, και γιγάντια κύματα άρχισαν να τινάζσσονται προς τα ύψη. Από μακριά ένας μαυρός όγκος κυλιότανε προς την παραλία, ένα τεράστιο κήτος, που ξεφυσούσε κύματα, κι' ανετάρασσε στο πέλασμο τον τ' άγριεμένα νερά.

Η Άνδρομέδα, στο αντίκρουσμα του φρικτού τέρατος άφησε μυκηθμό πόνο, κι' οι γονείς της που πγαίνανε να την ιδούνε, παραδοθήκανε στους θρήνους, που τους προκαλούσε το άτελεισμένο αντίκρουσμα της όμορφης κόρης των, της καταδικασμένης στο σφαγαγμό.

Ο Περγεύς έτρεξε και τους έφθασε.

—Έχετε καιρόν για να κλάψετε, αν αυτό σας άρέσει! τους είπε. Είμαι ο Περγεύς, ο γυιός της Δανάης και του Διός,

ο νικητής της Μεδούσης, που είχε σ' ό κεφάλι φίδια, αντί για τρίχες. Σας γυρεύω σε γάμο την κόρη σας. Αν σκοτώσω το κήτος, θα μου την δώσετε;

Ο άτελεισμένος πατέρας συγκατατίθηκε κι' ο Περγεύς ώρδούθηκε μπροστά στο άποτροπαιο άμφίβιο που ώρμούσε έναντίον του μ' άνοιχμένα τα τεράστια του σαγόνια. Πλαταγίζοντας τα νερά με τα φοιλιδατά φτερά του σφενδόνιζε όρμητικά τα νερά και προχωρώντας μετατόπιζε όγκους της θάλασσας.

Ο Περγεύς, μ' ένα γιγάντιο πήδημα — κι' όσοι παρακολουθούσαν αυτήν την τιτανομαχία κι' έβλεπαν τα γρήγορά του πηδήματα, νομίζανε πως έπεται—του έχωσε στην πλάτη, έως τη λαβή, το σπαθί του, κι' εκείνο τινάχθηκε αφήνοντας μυκηθμό σαν να βογούσε άγέλη λεόντων. Ώρθονότανε απ' τον πόνο, συστριφτότανε με λύσσα, ώρμούσε, υποχωρούσε ξεφυσώντας δολόιληρα κύματα, κι' ο Περγεύς απέφεινε τις επιθέσεις του και το κτυπούσε με το άκόντιον ή το διαπερνούσε με το δόρυ του. Υποχωρώντας ο ηρώϊκος νεανίας στήριξε τα νώτα στο βράχο. Το τέρας προχώρησε τρομερό, για να δεχθή το τελευταίο κτύπημα του θανάτου! Ξαπλώθη σφαδάζοντας και ραπίζοντας τη θάλασσα με την πελώριαν ούρά του.

Κραυγιά θριάμβου κι' αλαλαγμοί χαράς έδόθησαν τις σιωπής ηχώες των άκτών, τα μέγαλα των πλουσιών και των φτωχών τις καλύβες. Η κόρη που άστραφτε από το κάλλος ώδηγήθηκε στα πατρικά άνάκτορα από τον σπηρα — μνηστήρα της, ο όποιος, αφ' ου θυσίασε κι' ηγχαρίστηκε τους θεούς, προχώρησε έπειτα προς τα δωμάτια της. Άνδρομέδας του—ένφ προπορευόνταν οι δαδούχοι του Ύμεναίου και του Έρωτος — για ν' απολαύση την άμοιβήν της ανδρείας και των κινδύνων του.

Τα μύρα καίγονταν επάνω στα κάρβουνα κι' άρωματίζανε τον νυμφικόν θάλαμον, ο Έρως, εξαυλωμένος σε νεφέλη άρώματος, άνυψωνότανε ν' άναγγείλη στους θεούς την εύτυχία του ήρωος. Στεφάνια με λουλούδια όλόδροσα άναρτήθησαν επάνω στις στέγες, αύλοι και λύρες και τραγούδια χαράς γεμίζανε τις αύρες. Άνοιξαν διάπλατα τών άνακτόρων οι πόρτες κι' ο ηρώϊκος Περγεύς έπροχώρησε.

Οι μεγιστάνες πήγαν στους γάμους σε πομπή μεγαλειότητας και το γεύμα που έπικολούθησε ήταν αντίξιο της μεγάλης γιορτής. Κι' ένφ οι σπονδές στο βάγκιο θερμαίνανε τα κεφάλια των καλεσμένων, ο Κηφεύς διηγείτο τα έθιμα των κατοίκων κι' ο Περγεύς τον φόνον της Μεδούσης.

Ξαφνικά τρομερό ποδοβολητό άντήχησε στην αύλή, αλαλαγμοί διέκοψαν τα τραγούδια του γάμου. Μιά δυνατή φωνή, σαν μυκηθμός λιονταριού, δήλωσε πως έρχότανε ένας έκδικητής να τιμωρήση εκείνον που είχε παρουσιασθή ν' αρπάξη την Άνδρομέδα, και σχεδόν άμέσως πήδησε μέσα στην αίθουσα του γλεντιού, άρχηγός των άνταρτών ο Φινεύς, ο άδελφός του Κηφεύς, ο όποιος έπρόκειτο να παντρευθή την θελκτική άνεψιάν του.

—Είμαι παρών! έβρυχέθηκε. Έρχομαι άμείλικτος έκδικητής της γυναίκας που μ' άρπαξαν. Άς σπαθί ο ψεύτικος γυιός της χρυσής βροχής, αν μπορεί!

Και σήκωσε το δόρυ να κτυπήση τον ήρωα, άλλ' ο Κηφεύς επενέβη να τον συγκρατήσει να μην επιτελέση το άνήμωστο έγκλημα. Με παιδι δικαίωμα ζητούσε να πεθάνη καρφωμένη στους βράχους; Και πως μπορούσε ν' απειλή εκείνον που του χρωστούσανε την εύγνωμοσύνη τους;

Άλλ' άντί να συνέλθη ο Φινεύς, σ' αυτά του τα λόγια εξαγριώθηκε περισσότερο, κι' έστριφογύριζε το δόρυ μη ξεροντας πούν άπ' τους δυο να σκοτώση τον άδελφόν του ή τον γαμβρόν. Τέλος το ύψωσε και το ξεσφενδόνισε έναντίον του ήρωος.

Ο Περγεύς έσκυψε έγκαίρως και δεν έκτυπήθηκε. Κατακόκκινος από θυμόν, ώρθεσε το γιγάντιο άνάστημά του και θα κομμάτιαζε τον Φινέα, αν εκείνος δεν έπρολάβανε να τρέξη να κρυφτή πίσω από τον άπαραβίαστον βωμόν. Άντί γι αυτόν κτύπησε τον Ροίτον που στεκότανε πίσω του, κι' όλόθερμο αίμα άνεπήδησε κι' έδάψε τα τραπέζια και το δάπεδο.

Άληθινή μανία κατέλαβε τότε τα πλάτη των έπιδρομέων. Βέλη έτοξεύοντο σαν βροχή, τρομεροί αλαλαγμοί γεμίζαν τ' άνάκτορα κι' όργιλες φωνές έβρυχόντο: —Θάνατος στον Κηφέα! Θάνατος στον ληστή τον γαμβρό!

Οι κλαγγές των όπλων πλημμυρούν τον αέρα, το κύμα των άνταρτών κινείται κατά του Περγεύς. Ο περιόδοτος Ίνδρος Άθης, που τον γέννησε ή Λιμνάη, ή κόρη του Γάγγου, και που το βέλος του ήταν άλάνθαστο, έτοιμάζεται να τοξοεύη τον θάνατον. Άλλ' ο Περγεύς αρπάζει έναν δαυλόν που καιγότανε στο βωμό, τον σφενδονίζει μ' όρμή, και κατακαίει τα σαγόνια και το πρόσωπο του Ίνδου. Άναπνδάει τότε ο φίλος του Λυκάβης, ο Ασσύριος, τοξέυει χωρίς άποτέλεσμα κι' άνατρέπεται με πνιγμένη φωνή και μ' άνοιχμένα το στήθη, τα σπαραγμένα άπ' το τσεκούρι του ήρωος. Προβαίνον ο Συκνήτης Φόρβας κι' ο Λίβυς Άμυρμέδων, άλλα γλυστερούν άπ' το αίμα και πέφτουνε για να μη σπρωθούνε ποτέ ύστερ' από τους ξεφισμούς που τους έδωσε. Σηκώνει το άμφίστομο τσεκούρι του ο Έρυτος, άλλα δεν προλαμβάνει να το κατεβάση το κρανίο του σχίσθηκε σε δυό άπ' τον τεράστιον κρατήρα που δέχθηκε.

Ο Πολυδάμων, και ο Κανιάσιος Άδαρις, ο Σπερχειάδης Λήνιος και ο Έλυκας με τα μακριά μαλλιά, και ο Φλεγύας και ο Κλυτός κοιτόνταν νεκροί, ένφ ο ήρωας, δρασκελίζοντας τα κορμιά τους, άναποδογυρίζει έπιδρομείς, και κτυπάει, συντρίβει τους τοίχους, σπάει κεφάλια, ξεσχίζει σαγόνια.

Ο Φινεύς πίσω από το βωμό άκοντίζει τον Ίδην. Ο γηραιός Ήμαθίων προσπαθεί να συμβιβάση τους άντιπάλους, έχοντας άγκαλιασμένο τον βωμόν, άλλ' ο βάνσιος Χρόμης δεν άποκεφαλίζει. Πέφτουν νεκροί οι άήτητοι πυγμάχοι Προτέας και Άμων από το πολυκαυτικό χέρι του Φινέα, κι' ο Ιερέας Άμυκος, κι' ο καθαρωδός Ίαπειλίδης από κτύπημα του Πετάλου που φώναξε:

—Μέλτε και συ τα λουκά τας στυγίαις ψυχαίς!

Κι' εκείνος ξεψυχώντας, άναρριούει πένθιμον ύμνον για τον ίδιο του τον θάνατον...

Θέλοντας να έκδικηθή τον σκοτωμό του ο Λυκόρμας αρπάζει βαρύν δρυϊνον μόχλον και έαπλώνει τον Πέταλον νεκρόν μ' ένα κτύπημα στο σβέρο, ένφ ταυτόχρονως το δόρυ του Κορθίου διατρυνούσε το χέρι του Πελάτη και το κάρφωνε επάνω στην πόρταν, άπ' την όποιαν έπεχειρσε ν' άποσπάση τον μάνδαλον το σπαθί δε του Άδαντος τοκινούσε άνηλεώς το κεφάλι.

Πέφτουν νεκροί ο Μεναιεύς κι' ο πάμπλουτος Δορύλας, με τα άπέραντα κτήματα, από το χέρι του Άλκυονέως που φώναζε:

—Και τώρα, μ' όλα σου τα χωράφια, οίκονομήσου μ' αυτή τη γή που θα πα-

ση το σώμα σου!

Άλλ' ο Περγεύς άνασπάει το δόρυ άπ' την πλγή του Δορύλα και διαπερνάει το κεφάλι του Άλκυονέως, σκοτώνον τους άδελφούς Κλύτιν και Κλάνιν, έπειτα τον Κελάδωνα, τον Άστερέα, τον διάσημον μάντιν Αίθωνα, τον Θυάκτην και τον Άγύρτην, που κατηγορείτο για πατροκτονία. Η αίθουσα είνε στερωμένη με πώματα, άλλ' οι έχθροι είνε άνεξάντητοι. Νέον κύμα εισορμά, και νέα βροχή δελών σφυρίζει επάνω απ' το κεφάλι του ηρώϊκου κατακτητή της ώραιάς. Ο Φινεύς έθαρρύνει τους άνδρες του, ο Περγεύς δεκατίζει τις τάξεις των. Ο Μολπίς όρμά έξ άριστερών, ο Έθήμεν εκ δεξιών. Ο πρώτος φεύγει με σπασμένο το πόδι, ο δεύτερος κυλιέται χάμα με κομμένο λαμό. Ο Θέσκελος, τρομερός στην όρμή του, κατακόκκινος από το αίμα που τον έβραυνε, όρμαίει αφήνοντας βρυχηθμούς, άλλα πέφτει άμέσως στο σωρό των ακρωτηριασμένων νεκρων.

Μυκηθμοί δονούν τον αέρα, κραυγιά λύσης άνακατεύονται με την κλαγγή των σπαθίων, τα βέλη συρίζουνε, τ' άκόντια σπάουν κεφάλια.

Ματία γυαλίζουν άκίνητα, με την έσφρασι άγώνιας, έγκέφαλοι κυλούνε στο δάπεδο και σπασμένα κεφάλια κρέμονται από τους σωρούς των άψύχων κορμιών πουρθανε να θυσιασθούνε για τον έρωτα του αρχηγού των.

Και όμως τίποτα δεν συγκρατεί την όρμή των άντιπάλων, κι' ο θάνατος άραιοώνει όλοένα τις τάξεις των.

Η λύσσα τυφλώνει τους έπιδρομείς, οι σωροί των σκοτωμένων ύψώνονται όλοένα, άπειρα πτώματα σκεπάζουνε τις αΐθουσες του γλεντιού και των γάμων, και τρόμος συνέχει την ψυχή του καταπληκτου Φινέα, ο όποιος ίκετεύοντας τώρα, ζητεί από τον ήρωα την συγγνώμη, έπειδή όλα τάκανε άπ' την άγάπη του.

Νίκησε, Περγέα, του πρόσθεσε, και σταμάτησε τη σφαγή, άρκετοι είνε οι νεκροί που τιμούνε τους γάμους σου. Μητέ σ' έμισήσαμε, μήτε σε κτυπήσαμε γυρεύοντας την βασιλεία σου. Όχι! Ήλλα να διεκδικήσω την σύζυγόν μου, που σ' έκανε κύριο της ή νίκη του τέρατος. Την αγαπώ, Περγέα και μ'ήν μ' άδικής. Τί να σου είπω τώρα; Να ίκετεύσω είνε άνόηλο, ν' απειλήσω δεν το μπορώ... Άν δεν θέλεις να μου την δώσεις...

Ο αίτιος όλης εκείνης της ανθρωποσφαγής δεν έπρόλαβε να τελειώση την φράσι του. Έκταρσώθη άπ' το δόρυ του νικητού τιμωρού χωρίς να προσφέρη λέξι, σαν ν' απολιθώθηκε ξαφνικά στο αντίκρουσμα του φρικτού τέρατος του θανάτου, και τα έντρομα πλήθη των οπαδών του υποχωρούσε και εξαφανίζονται, κατάρπηκτα από το άπίστευτο θαύμα της νίκης ενός που έπάλασε κατά της άκατάβλητης νεότητος των Αιθιοπών.

Κατακόκκινος άπ' το αίμα, με ξεμαλιασμένο κεφάλι και ξεσχισμένα τα ρούχα, εξαγριωμένος από την πάλη, άλλα και μεγαλοπρεπής σ' αυτή του την άγριότητα, ο γυιός της Δανάης, άναπέμπει ευχαριστίες στους θεούς για τη νίκη, και δοξάζει τον μεγάλον πατέρα του για τον αιματηρόν θρίαμβόν του.

Με την ψυχή γεμάτη θαυμασμό για τον ήρωα, και την καρδιά της από έρωτα, ή Άνδρομέδα άγκάλιασε τον πανένδοξο νικητή, υπερήφανη που ή αϊθέρια όμορφα της τοξίδωσε την δύναμι να νικήση τον θαλάσσιο δράκοντα και τον άλλον, τον πιο τρομερότερον, που είχε όρμησει να της στερήση την άγκαλιά του και την άγάπη του...

Ι. Α. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Copyright by «Θησαυρός» 1939.

ΤΟ «ΠΑΝΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟ»

Μέσα στο πρασινωπό μισοσκοτάδο, που έβασίλευε στην άπέραντη εκείνη κρυστάλλινη σάλλα του «Αρχαιολογικού Μουσείου» ο Τάν δεν είχε προσέξει πόσο γλωμή ήταν ή Λί. Μόνο σ'άν δρέθηκαν έξω, στον καθαρό άπογευματινό αέρα, τούκαμε έντύπωσι ή άγωνία που ήταν γραμμένη στα μεγάλα μαύρα μάτια της.

Την έδοήθησε να μη πρώτη στην κομψή καμπύνα του αυτοκινητοελικοπτερου του και μ' ένα πήδημα δρέθηκε κι' αυτός δίπλα της. Ο πιλότος-ρομπότ έκαμε τότε μία κίνησι κι' ένφ το αυτοκινητοελικοπτερο άρχισε ν' άνυψώνεται κατακόρυφα ο Τάν έπιασε τα χέρια της Λί.

—Άγαπημένη μου! ψιθύρισε σαν χαμένος. Άν ήξερα ότι θα σούκαναν τέτοιαν έντύπωσι αυτά τα όμοιώματα που είδες, ποτέ μου δεν θα σ' έφερνα στή σάλλα αυτή.

Η μικρούλα του χαμογέλασε ιι' ένα θλιμένο χαμόγελο, όπου στο βάθος του τρεμόφεγγε λιγάκι ο φόβος.

Είμαι δέσπονη, Τάν, ψιθύρισε καθώς τον έκτύπαζε με λατρεία, με μερικά πράγματα, μ' όλο που ξέρω πως άνηκουν πια στο παρελθόν, με κάνουν ν' άνατριχιάζω άντικρύζοντάς τα...

Είσιαν μόνο πολύ ευαίσθητη Λί, την δέκωμε ο νέος φίλωνάς της τα χέρια. Δεν πρέπει όμως να ξεχνάς, πως τα άψυχα ταρταρούγινα όμοιώματα που είδες και τόσο σε συγκίνησαν, οι πρόγονοί μας τα άνέχονταν, ως ζωντανές ύπαρξεις, να περιφέρονται μεταξύ τους και να ζούν εις βάρος της τότε κοινωνίας.

—Και πως λεγόταν, Τάν, ή τάξι των ανθρώπων αυτών που όπως είδα άπ' τα όμοιώματα, άπαρτίζονταν από μη άρτιμελεις, παραμορφωμένες ή φρικτά φτωχικές ύπαρξεις;

—Ζητιάνοι, Λί.

—Ζητιάνοι! Πρώτη φορά άκούω τη λέξι αυτή. Και πως ζούσαν είπα;

—Συγκινώντας με την κατάστασι.

Στο έρχόμενο: ΤΕΧΝΗΤΑ ΦΤΕΡΑ για την κατάκτησι του άέρος

ΣΚΩΤΣΕΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΟΙ ΛΟΓΑΡΙΑΣΜΟΙ...

Ένας αγαθός Σκωτσέζος πήγε την γυναίκα του σ' ένα είδικό γιατρό για να την εξετάση προσεκτικά.

Ο γιατρός αφού εξετέλεσε το καθήκον του πήρε κατά μέρος τον σύζυγο και του άνεκοίνωσεν την σοβαρότητα της καταστάσεως της γυναίκας, που, κατά την γνώμη του, έπρεπε να έγχειρισθή άμέσως.

Στην άναγγελία του νέου αυτού, ο άγαθός Σκωτσέζος, τροβήθηκε στην σάλλα άναμονής, έβγαλε το μολύδι και το μπλάκ και άρχισε να κάμη διάφορους λογαριασμούς.

Λίγα λεπτά άργότερα ο γιατρός, μη βλέποντάς τον να έπιστρέφει, πήγε και τον βρήκε και τον ρώτησε τί έκαμε:

—Κάνω κάτι λογαριασμούς, απήντησε ο Σκωτσέζος, για να δω τί είνε πιο συμφέρον για μένα: να δεχθώ να γίνη αυτή ή έγχειρήσις ή να παντρευτώ μία άλλη γυναίκα!

τους, τους άλλους, που τους προσέφεραν κάτι.

—Μά γιατί, Τάν, δεν έφρόντιζαν καλύτερα να γιατρέψουν την πάθησι τους και να ζούν κι' αυτοί από την ίδια τους δουλειά;

—Μά άφού ο πολιτισμός των προγόνων μας τους άνέχονταν και τους έναθάρρυνε κι' άντί να φροντίζη για την ίασι της ανθρωπότητας έφρόντιζε για την καταστροφή της...

—Θεέ μου, τί έποχή! Έκαμε ή Λί. Πόσο μακριά από τον πραγματικόν πολιτισμό βρισκόταν οι πρόγονοί μας, που ώστόσο ρίχτηκαν στο αίματοκύλισμα εκείνου του τριανταένα, για να σώσουν δθθεν τον άνυπαρκτό πολιτισμό τους.

Σ' ένα κίνημα του Τάν ο πιλότος—ρομπότ πίεσε το κουμπι καθόδου, κι' ύστερα από λίγες στιγμές το αυτοκινητοελικοπτερο άρχισε να ρουλαρή επάνω σε μία άπέραντη πορσελανοστρωμένη λεωφόρο, για να σταματήσει σχεδόν άπτόμα μπρός σε μία πολυτελέστατη ύπνεγισι στοα.

—Τί είνε εδώ, Τάν; ρώτησε ή Λί, δγάζοντας το κεφάλι της έξω από το παράθυρο.

—Το «Πανθεραπευτήριον» Λί...

Και καθώς ή νέα τον κτύπαζε περίεργη μ' άνοιχτο το στόμα:

—Εδώ μέσα, Λί, πρόσθεσε ο Τάν, θεραπεύονται μέσα σ' ένα είκοσιτετράωρο, οι έλαχιστοί άνθρωποι που, άδικημένοι από την φύσι έρχονται στον κόσμο άνάπηροι. Οι τυφλοί βλέπουν το φως τους, οι βουβοί μιλούν, οι κουφοί άκούουν και γενικά οι μη σωματικά άρτιμελεις, φεύγουν άπ' εδώ υπερήφανοι για την σωματική τους εύρωστιά!...

—Α, κακόπαιδο, έκαμε ή Λί, κουτώντας άπειλητικά το δάχτυλό της, τώρα κατάλαβα γιατί μ' έπήγες στην άνατριχιαστική εκείνη σάλλα. Ήθελες να μου δείξης πόσο υπερήφανη και εύτυχισμένη πρέπει να είνε ή σημερινή μηχανική κοινωνία!

ΘΑΝ. ΓΙΑΝ.

ΤΙ ΚΡΙΜΑ!

Δυό Σκωτσέζοι συναντώνται κατά το μεσημέρι στον δρόμο:

—Έχεις φάγει, ρωτά ο ένας.

—Ναι.

—Τί κρίμα! Ήθελα να σου κάμω το τραπέζι.

—Δεν πειράζει, άς μείνη για άλλη φορά. Κι' έσύ, έσας;

—Όχι άκόμη.

—Τί κρίμα! Θά σου προσέφερα εύχαρίστως έναν καφέ.

ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΟΣ ΔΙΚΑΙΟΛΟΓΙΑ

Η ύ π έ ρ χ ο ν δ ρ η κ υ ρ ί α: Σας είπα να με πάτε στο πέμπτο πάτωμα και σεις με σταματάτε στο τρίτο.

Ο μ ι κ ρ ο σ τ ο υ ά σ α ν σ έ ρ: Τί να σας κάμω κυρία; Το άσανσέρ έκαμε ό,τι μπορούσε.

Προσέχετε τη βέρα σας

Η άμυνα των γυναικών κατά των συζύγων

Στην Αμερική υπάρχει ένα σωματείο που έχει το παράξενο όνομα «Η φτερούγα του έρωτος». Το σωματείο αυτό είναι καθαρώς γυναικείο και ο σκοπός του, φυσικά, η προστασία των δικαιωμάτων της γυναίκας. Μέλη του σωματείου είναι σεβαστές κυρίες και ντροπαλές δεσποινίδες, που δεν ζητούν τίποτ' άλλο παρά να προστατευθούν από την επιπολαιότητα και την άσυνειδησία των ανδρών.

Φαίνεται πραγματικά, ότι η γαλήνη και η ετυχία των Αμερικανίδων απειλείται σοβαρώς από τους διαφόρους δονζουανίσκους, που καταφεύγουν σε κάθε μέσον για να άποκτήσουν την εμπιστοσύνη τους, της οποίας έπειτα καταχράνται κατά τον αλσρότερον τρόπο. Το χειρότερο δε είναι ότι οι περισσότεροι από τους «κατακτητές» αυτούς είναι παντρεμένοι που κρύβουν την ιδιότητά τους αυτήν και παρουσιάζονται ως ελεύθεροι.

Καθώς βλέπετε, λοιπόν, το σωματείο αυτό ασχολείται με ζητήματα πολύ σοβαρά, όπως είναι η διατήρηση της συζυγικής πίστωσης εκ μέρους των ανδρών. Οι ενδιαφερόμενες μάλιστα ζητούν την επέμβαση του κράτους και την ψήφισιν ειδικών νόμων για την προστασία της γυναίκας και της οικογενείας.

Η ΑΜΥΝΑ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΣΥΖΥΓΙΚΗΣ ΥΠΟΚΡΙΣΙΑΣ

Πώς πρέπει να έμποδισθούν οι παντρεμένοι άνδρες να παρουσιάζονται ως άνυπαντροι και να έπωφελούνται της πείρας που έχουν για να ξεμυαλίζουν άθωα κορίτσια καλών οικογενειών με την υπόσχεσι του γάμου; Τα γεγονότα έχουν άποδείξει ότι η εκ των υστέρων τιμωρία σε τίποτε δεν ώφελει. Το κακό δεν διορθώνεται με μίαν άποζημίωσι, όσο μεγάλη και άν είναι. Η τιμή ενός κοριτσιού δεν πληρώνεται, ούτε η άπογοήτευσι και ό σπαραγμός μίας άθώας καρδιάς δεν σβύνουν με την ύπογραφη ενός τσέκ.

Πρέπει λοιπόν να προλαμβάνεται

το κακό και όχι να τιμωρηται εκ των υστέρων. Γι' αυτό το προεδρείο του Σωματείου έσκέφθηκε να προκαλέση την ψήφισι ενός νόμου που να ύποχρεώνη όλους τους παντρεμένους να φορούν πάντα τη βέρα τους. Η πρόεδρος μάλιστα του σωματείου έδηλώσε τά έξης σ' έναν δημοσιογράφο που της έπήρε συνέντευξι:

—Η θέσις μας είναι πραγματικά τραγική. Πολλά κορίτσια έγκαταλείπονται από τον άρραβωνιαστικό τους, ό όποιος πολλές φορές είναι παντρεμένος και με παιδιά. Ζητούμε, λοιπόν, να ψηφισθί ένας νόμος που να προστατεύη τά κορίτσια μας από τους παντρεμένους εκείνους που παρουσιάζονται ως άνυπαντροι και δημιουργούν ένα σωρό θύματα. Για να σταματήση η άσυνειδησία αυτή δεν ύπάρχει παρά ένα μέσον: να ύποχρεώθουν όλοι οι παντρεμένοι να φορούν τη βέρα τους. Όσοι θα συλλαμβάνονται χωρίς τη βέρα, πρέπει να τιμωρούνται με πρόστιμο τούλάχιστον χιλίων δολλαρίων και έν ύποτροπή με φυλάκισι τριών μηνών.

ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΗΣ ΑΝΔΡΙΚΗΣ ΕΠΙΘΕΣΕΩΣ

Τό φαινόμενον άλλως τε αυτό παρατηρείται συχνά και στην Εγγώπη. Και οι κυρίες διαμαρτύρονται, φυσικά, άπειλώντας να κάμουν και αυτές τό ίδιο, να δέχονται δηλαδή άπροκαλύτως τό κόρτε των ανδρών. Και δεν τό κάνουν αυτό μόνον και μόνον έπειδή κάθε γυναίκα έχει την φιλοδοξία ν' άποδείξει ότι δεν είναι γεροντοκόρη, αλλά και διά να άποδείξει ότι κατώρθωσε να έρη σύζυγον.

Για τόν άνδρα όμως δεν συμβαίνει τό ίδιο. Οι άνδρες, έφ' όσον δεν είναι παντρεμένοι, νομίζουν πως είναι πάντα νέοι. Αν οι γυναίκες για να κρύψουν τά χρόνια τους, καταφεύγουν στην πούδρα και τό κραγιόν, οι άνδρες δεν έχουν καλύτερο μέσον από τό να θγάλουν τη βέρα από τό χέρι. Και πράγματι, οι περισσότεροι άνδρες που κρύβουν τη βέρα είναι οι

κάπως περασμένης ηλικίας, αλλά που φαίνονται άκόμη νέοι. Οι νέοι την έπιδεικνύουν και οι γέροι δεν έχουν πιά κανέναν λόγο να την κρύψουν.

Τό σωματείο αυτό ζητεί και την ψήφισι ενός άλλου νόμου, που να άπαγορεύη τίς άσφάλειες κατά των διαζυγίων. Γιατί πρέπει να ξέρετε ότι στην Αμερική, ώρισμένες άσφαλιστικές εταιρίες άσφαλίζουν τους πελάτες των και κατά του κινδύνου του διαζυγίου.

ΤΟ ΚΟΛΠΟ ΤΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΕΩΝ ΚΑΤΑ ΔΙΑΖΥΓΙΟΥ

Όταν άναγγελθί ένας άρραβώνας διά των έφημερίδων ή διά των διαφημίσεων που κάνουν οι διάφοροι προμηθευτάι, οι μελλονύμφοι δέχονται άμέσως την έπίσκεψι των πρακτόρων μίας άσφαλιστικής εταιρίας που είναι έφωδισμένοι με όλα τά άπαραίτητα δοκουμέντα και τίς στατιστικές για την ύποστήριξι των άπόψεών τους.

Οι πράκτορες αυτοί ιδρώνουν πραγματικά για ν' άποδείξουν ότι έπί τώσων γάμων που έτελεσθήσαν μεταξύ ανθρώπων της ίδιας κοινωνικής τάξεως με τους μελλονύμφοις, με την ίδια περιουσία, την ίδια μόρφωσι, τά ίδια προτερήματα και τά ίδια έλαττώματα, έπειτα από ώρισμένο χρονικό διάστημα άκολούθησαν τόσα διαζύγια, που άντιστοιχούν τώσων τόσων έκατόν έναντι των γάμων.

Έτσι με τό άκαταμάχητα αυτά έπιχειρήματα, κατορθώνουν να πείσουν τους πελάτες των, ότι έχουν κάθε συμφέρον να άσφαλισθούν έναντίον ενός τέτοιου κινδύνου, πληρώνοντας ένα μικρό άσφάλιστρο. Και αν κατά την διάρκεια ώρισμένου χρονικού διαστήματος παρουσιάζονται ή άσφαλιστική εταιρία άναλαβάνει να τούς χορηγή άνάλογη άποζημίωσι, καθώς και ένα έτήσιον έπίδομα διατροφής, όταν πρόκειται περί γυναικών.

Τό σωματείο λοιπόν ζητεί την κατήργησι αυτών των άσφαλειών, γιατί ένθαρρύνουν τους ενδιαφερομένους στο να πάρουν διαζύγιο, με την έλπίδα της άποζημιώσεως. Αλλά είναι εύκολο να ύποχρεωθούν οι Αμερικανοί να έγκαταλείψουν μιά συνήθεια τόσο θαθεία ριζωμένη, όπως είναι η συνήθεια του εύκολου διαζυγίου.

Γ. ΣΑΝΔΗΣ

Ένα άριστουργηματικό διήγημα υπό ΑΛΦΟΝΣ ΝΤΩΝΤΕ

Μιά γυναίκα και μόνον άγάπησα στη ζωή μου, μου έλεγε ένα δράδυ ό φίλος μου ζωγράφος Ντέξ. Έζησα μαζί της πέντε χρόνια, πραγματικής ετυχίας. Κοντά της έδημιούργησα και μπορώ να πώ πως τη σημερινή μου δόξα την όφειλω έξ όλοκλήρου σ' αυτήν.

Η γυναίκα αυτή, που ή όμορφιά της και ή χαρακτήρας της άνταποκρίνονταν σε όλα μου τά όνειρα, δεν μ' έγκατέλειψε ποτέ. Πέθανε στο σπίτι μου, μέσα στην άγκαλιά μου και μ' άγαπούσε ως την τελευταία της στιγμή.

Όστόσο, όταν τη θυμάμαι, με πιάνει ένας θυμός... Και όταν προσπαθώ να την άναπαράστήσω στα μάτια μου, μέσα σ' όλη την άκτινοβολία του έρωτα, με τό ψηλό της άνάστημα, τη χλωμάδα της, την όμιλία της της σιγαλή και θελουδένια σαν τό δλέμμα της, όταν ζητώ να δώσω σώμα στο ήδονικό αυτό όραμα, τό κάνω μόνο για να πώ καλύτερα: «Σε μισώ!».

Την έλεγαν Κλοτίλδη. Στο φιλικό σπίτι όπου την έγνώρισα, την ήξεραν με τό όνομα κυρία Ντελός και την θεωρούσαν χήρα ενός πλοίαρχου. Απ' τίς κουβέντες της φαινόταν πως είχε ταξιδέψει πολύ.

Όταν ένοιωσα πως την είχα άγαπήσει, ή πρώτη και ή μόνη σκέψις που έκαμα γι' αυτήν, ήταν να της προτείνω να γίνει γυναίκα μου. Σ' εκείνη που ανέλαβε να της τό πη, άπάντησε άπλά πως δεν θα έκαναπαντρεόταν ποτέ. Τότε άπέφυγα να την ξαναϊδώ. Έπειδή έν τούτοις ή άνάμνησίς της μου βασάνιζε τό σκέψι μου και δεν μ' άφηνε να δουλέψω, άποφάσισα να ταξιδέψω.

Όταν, ένα πρωί που έτοιμάζα τίς βαλίτζες μου, είδα να μπαίνει μέσα στο ίδιο μου τό διαμέρισμα, τό γεμάτο άνοιχτές ντουλάπες και μπαούλα, ή κυρία Ντελός.

—Γιατί θέλετε να φύγετε; με ρώτησε άπαλά... Γιατί μ' άγαπάτε; Μά κι' έγω σας άγαπάω... Μόνο —έδώ ή φωνή της έτρεμε λιγάκι— μόνο που είμαι παντρεμένη.

Και μου διηγήθηκε την ιστορία της. Μιά ζωή που έμοιαζε σε μυθιστόρημα έρωτος και πίκρας. Ό άνδρας της έπινε και την κακομεταχειριζότανε. Είχε χωρίσει άπ' έδώ και τρεις μήνες. Η οικογένειά της για την όποιαν μιλούσε με ύπερηφάνεια, άνήκε στην καλή τάξι του Παρισιού και μετά τό γάμο της δεν ήθελεν να την έέρουν πιά. Ό άρχιραβίνος ήταν θείος της. Η άδελφή της χήρα άνωτέρου άξιωματικού, είχε πάρει σε δεύτερο γάμο τόν άρχιφύλακα του δάσους Σαιν-Ζερμαίν. Όσο γι' αυτήν, που ό άνδρας της την είχε τόσο βασανίσει, ήταν εύτυχώς άρκετά μορφωμένη για να μπορή να ζή άπ' την έργασία της. Παρέδιδε μαθήματα πιάνου σε σπίτια πλούσια και μπορούσε να περνά άνετα...

Η άφήγησις της ζωής της ήταν πολύ μεγάλη και γεμάτη από τίς χαριτωμένες έκείνες επαναλήψεις και τ' άτελείωτα έπεισόδια που συσκοτίζουν τίς γυναικείες διηγήσεις. Γι' αυτό έκανε πολλές ημέρες να μου την άφηγήθι. Ένοίκιασα στη λεωφόρο Αύτοκράτειρας ένα σπιτάκι για τους δύο μας.

Πέρασε ένας χρόνος που την άκουα, την έκύταζα, χωρίς να σκεφθώ να δουλέψω. Έκείνη πρώτη μ' έστειλε στο άτελιέ μου και δεν μπορούσα να την έμποδίσω να ξαναρχισί τίς παραδόσεις της. Έθαύμαζα την ύπερηφάνη αυτή ψυχή και ένοιωθα τόν έαυτό μου λίγο ταπεινωμένο, έμπρός στην καθηγορηματική της δήλωσι πως δεν ήθελε να όφειλη σε κανέναν τίποτε. Όλη την ημέρα, λοιπόν, είμαστε χωρισμένοι κι' έδλεπόμαστε μόνο τό δράδυ, στο σπιτάκι της όδου Αύτοκράτειρας.

Πόσην ετυχία έδοκίμαζα όταν έγύριζα, πόσην άνησυχία όταν άργούσε νάρθι, πόση χαρά όταν την έβρισκα εκεί πριν από μένα. Πολλές φορές μου έφερνε μπουκέτα άπό σπάνια λουλούδια. Όταν την άνάγκαζα να δεχθί κανένα δώρο, εκείνη γελοώς και μου έλεγε πως είναι πιο πλούσια από μένα. Κι' ή άλήθεια ήταν πως οι παραδόσεις της θα της απέδιδαν άρκετά χρήματα, γιατί ντυνόταν πάντα με κομψές και άκριβές τουαλέττες.

Τό έπάγγελμά της, έξ άλλου, δεν ήταν όόλου κουραστικό όπως έλεγε. Όλες οι μαθήτριές της, κόρες τραπεζίτων και άνωτέρων υπαλλήλων, την έλάτρευαν και την έσέβονταν. Κάθε τόσο μου έδειχνε ένα βραχιόλι, ένα δαχτυλίδι, που της έχάρizαν είς ένδειξιν εύγνωμόνης για τους κόπους της. Έκτός από τίς ώρες της δουλειάς δεν έχωρίζαμε ποτέ άλλοτε.

Δεν έπηγαίναμε πουθενά. Τίς ακές μόνο έπηγαίνε στο Σαιν-Ζερμαίν να ιδή την άδελφή της, με την όποιαν έδώ και κάμποσον καιρό τά είχαν φτιάσει. Την συνάντεα ως τό σταθμό. Σαναγύριζε τό δράδυ και πολλές φορές έδιναμε ραντεβού σ' έναν έξοχικό δρόμο ή στη γέφυρα ή στο δάσος.

Μου διηγόταν τίς έντυπώσεις της, τη χαρά των παιδιών, την εύτυχισμένη άτύσφαιρα της οικογενείας. Με συγκινούσε κι' έδιπλασίαζα την άγάπη μου για να την κάνω να ξεχνά πως εκείνη είχε στερηθί για πάντα την άληθινή οικογένεια και 'ούσε μιά ζωή, που θα έστοιχίζε πολύ σε μιά καρδιά σαν τη δική της.

Μιά φορά μόνο ένοιωσα κάποιαν ύποψία ή μάλλον μιά κακή προαίσθησι. Μιά Κυριακή δράδυ, δεν ήθε να κοιμηθί. Άνυσύχνα πολύ. Τί να κάνω; Νά πάω στο Σαιν-Ζερμαίν; Μπορούσε να την έκθεσω. Τέλος, ύστερα από μιά τρομερή νύχτα, άποφάσισα να ξεκινήσω, όταν έόθασε κατάγλωμη και ταραγμένη. Η άδελφή της ήταν άρρωστη και άναγκάστηκε να μείνη να την περιποιηθώ.

Δυό-τρεις φορές, την έβδομάδα εκείνη, έπήγε κι' έξενύχτησε στο Σαιν-Ζερμαίν. Όστερα, άφού ή άδελφή της έγινε καλά, ξαναρχισε την κανονική της ήσυχη ζωή της. Δυστυχώς, σε λίγον καιρό άρρώστη κι' έκείνη. Μιά μέρα, έγύρισε άπ' τά μαθήματά της, δρεμμένη και με πυρετό.

Παρουσιάστηκε άμέσως ένας στηθικός κατάρρους, σοβαρός και άδεράπευτος. Ό πόνος μου ήταν άπερίγραπτος. Έπειτα, ή μόνη μου σκέψις ήταν να της κάμω γλυκύτερες τίς τελευταίες της μέρες.

Την οικογένειά της, που τόσο την άπούσε, θα της την έφερα έγω κοντά στο κρεβάτι που θα πέθαινε. Χωρίς να της πώ τίποτε, έγραψα στην άρχή στην άδελφή της και έπειτα έτρεξα έγω ό ίδιος στο σπίτι του θείου της, τού άρχιραβίνου.

Ό καύμενος ό άρχιραβίνος έτρωγε 'έκείνη την ώρα. Μ' έδέχθηκε κατατρομαγμένος.

—Κύριε, τού είπα, ύπάρχουν στιγμές που κάθε μίσος πρέπει να ξεχνιέται. Έκείνος μ' έκύταξε με έκπληξι.

—Έγω έξακολουθώ: —Η άνειψιά σας πεθαίνει!

—Η άνειψιά μου! Μά δεν έχω άνειψιά. Κάνετε λάθος.

—Ό, σας παρακαλώ, κύριε, ξεχάστε αυτές τίς άνόητες οικογενειακές μνησικακίες. Σας μιλώ για την κυρία Ντελός.

—Δεν ξέρω καμιά κυρία Ντελός... Καποια σύγχυσι κάνετε, κύριε, σας δεβαιώ.

Με τρόπο μ' έσπρωξε προς την έξοδο, παίρνοντάς με για τρελό. Θα είνα άφος παράξενο. Πολύ φυσικό άλλωστε. Αυτό που μάθαινα ήταν τόσο άπροσδόκητο, τόσο τρομερό... Όστε μουχε τη ψέματά... Γιατί; Ξαφνικά έσκέφθηκε να πάω σε μίαν από τίς μαθήτριές της, κόρη γνωστού τραπεζίτη, για την όποιαν μου μιλούσε συχνά.

Ερώτησα την ύπερτίρια.

—Η κυρία Ντελός;

—Δεν μένει έδώ.

—Ναι, τό ξέρω. Είναι μιά κυρία που δίνει μαθήματα πιάνου στις δεσποινίδες σας. Δεν έχωμε δεσποινίδες έδώ, ούτε πιάνο. Δεν καταλαβαίνω τί μου λέτε.

Και μου κλείσε την πόρτα.

Δεν έσυνέχισα τίς έρευνές μου. Ήμουν βέβαιος ότι θάβρισκα παντού την ίδια άπάντησι και την ίδια άπογοήτευσι.

Όταν έγύρισα στο σπιτάκι μας, μουδύσαν ένα γράμμα από τό Σαιν-Ζερμαίν. Ό άρχιφύλακας δεν ήξερε και αυτός καθόλου την κυρία Ντελός.

Αυτό ήταν τό τελευταίο χτύπημα. Όστε έπί πέντε δλόκληρα χρόνια κάθε της κουβέντα ήταν και ένα ψέμμα...

Μιά ξαφνική ζηλοτυπία μου έγένεψε τό μυαλό με χίλιες ιδέες. Και σαν τρέλλος, χωρίς να νοιώθω τί έκανα, έμπήκα στο δωμάτιο, όπου εκείνη ήταν έτοιμοθάνατη. Όλες οι έρωτήσεις που με βασάνιζαν έπեսαν μαζί έπάνω στο κρεβάτι τού πόνου:

—Τί έκανες κάθε Κυριακή; Πού πήγαίνε στο Σαιν-Ζερμαίν; Με ποιόν περνούσε τίς ημέρες σου; Πού κοιμήθηκες 'ένες τίς νύχτες;...

Ένώ έτρεμα άπ' τό θυμό μου έξακολουθούσα:

—Δεν έδινες μαθήματα. Έπήγα παντού κι' έρώτησα. Κανείς δεν σε ξέρε. Πού έβρισκες λοιπόν τά λεπτά, τίς τουαλέττες, τά μπιζού;

Μου έρριξε ένα δλέμμα γεμάτο θλίψι και τίποτ' άλλο. Έπρεπε να την λυπηθώ και να την άφήσω να πεθάνη ήσυχα. Μά την άγαπούσα πάρα πολύ. Η ζήλεια μου ζεπαινούσε τόν οίκτο.

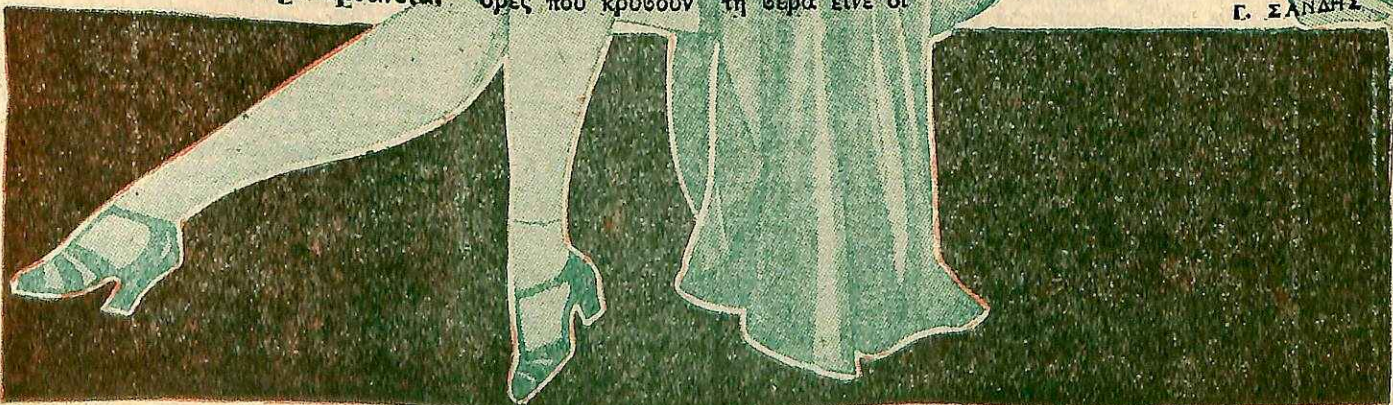
Έξακολουθούσα:

—Πέντε δλόκληρα χρόνια μου έλεγε ψέματα κάθε μέρα, κάθε όρα, κάθε λεπτό. Ήξερες όλη μου τη ζωή κι' έγω δεν ήξερα τίποτε άπ' τη δική σου. Τίποτε, ούτε και τό όνομά σου. Πεθαίνεις κι' άκόμη δεν ξέρω με τί όνομα θα σε κλάψω! Ψέστρα, ψεύτρα! Πές μου λοιπόν ποιά είσαι; Από πού έρχεσαι; Γιατί έμπήκες στη δική μου ζωή; Μίλήσε, πές μου μιά λέξι.

—Αδικοί κόποι. Άντι να μ' άπαντήση, έγύρισε με πόνο τό κεφάλι, προς τόν τοίχο σαν να φοβόταν μήπως τό τελευταίο της δλέμμα μου προδότη τό μυστικό της.

Έτσι πέθανε ή δυστυχισμένη! Και για μένα έμεινε πάντα ένα αίνιγμα.

ΑΛΦΟΝΣ ΝΤΩΝΤΕ

Ιουδαίοι

Η Ανδραγαθή κόρη
τῆς Βεθούλης
ΣΠΥΡΟΥ ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

21ον

(ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ)

—Εὔγε στήν 'Ιουδήθ!
—Εὔγε στήν δέσποινά μας! ἐφώναζε τὸ πλῆθος.

—Εἶσαι ἀξία διάδοχος τοῦ ἀρχοντος Μανασσή!

—Μὰς ἀπῆλλαξες ἀπὸ τὸ ὄνειδος καὶ τὴν αἰτιμία!

—Σὰς ζητῶ πρώτα νὰ συγχωρήσετε τὴν πράξί μου, ἐφώναζε ἡ 'Ιουδήθ, ἀστοι-
νομένη πρὸς τὸ πλῆθος.

—'Αν ἔδωκες τὰ χέρια σου στὸ αἷμα, τὸ ἔκαμες γιὰ νὰ σώσεις τὴν πατρίδα σου, ἀπῆλθον πολλοί.

—'Ο φόνος ἐνὸς ἐχθροῦ δὲν ἀποτελεῖ ἔγκλημα, εἶπαν ἄλλοι.

Στὸ διάστημα αὐτὸ μία ζωηρὴ κίνησις εἶχε δημιουργηθῇ μετὰ τὸ πλῆθος.

Μία μεγάλῃ ὁμᾶς πολιτῶν ἐπλησίασε πρὸς τὸ θῆμα καὶ με' ἀγριεὶς κραυγὰς, θέ-
λησε νὰ πάρῃ τὸ κεφάλι τοῦ 'Ολοφέρνη-
νους, γιὰ νὰ τὸ περιφέρει ἐν θριάμβῳ μέ-
σα στὴν πόλιν.

Ἡ 'Ιουδήθ ἔκαμε μιὰ ἐπιτακτικὴ κί-
νησι, πού ἀνάγκασε τοὺς ἄνδρες νὰ ὀ-
πισθοχωρήσουν.

—Ὄχι, εἶπε, Κανεῖς δὲν πρέπει νὰ
πειράξῃ τὸ κεφάλι αὐτό. 'Ο 'Ολοφέρνης
ἦταν ἐχθρὸς μας καὶ ὡς ἐχθρὸν τὸν ἐμι-
σοῦσαμε. Ἀλλὰ τώρα πᾶ εἶνε νεκρός.
Καὶ τὸ νεκρὸ του δὲν ἔχομε τὸ δικαίωμα
νὰ τὸν βεθλώσωμε. Οἱ λαοὶ πού δὲν σέ-
δονται τοὺς νεκροὺς εἶνε βάρβαροι.

—'Αλλοστε, ἐσυνέχισε, ὁ κίνδυνος δὲν
ἐπέρασε ἀκόμη. Καὶ ἴσως εἶνε τώρα με-
γαλύτερος ἀπὸ πρῖν.

—'Ο ἐνθουσιασμός τοῦ πλῆθους ἀνεκώπη
ἀμέσως.

Πῶς λοιπόν; 'Ο κίνδυνος δὲν εἶχε πε-
ράσει ἀκόμη;

—'Ο 'Ολοφέρνης εἶνε νεκρός! ἐφώνα-
ξαν μερικοί.

—'Ο 'Ολοφέρνης εἶνε νεκρός, ἐπανε-
λάβε ἡ 'Ιουδήθ, ἀλλ' ὅχι καὶ οἱ 'Ασσύ-
ριοι. Ἡ δύναμις των παραμένει μεγάλη
καὶ ἰσχυρὴ ὥπως καὶ πρῖν.

—'Ακούστε με, ὦ πολῖται τῆς Βεθού-
λης. Οἱ σωματοφύλακες τοῦ 'Ολοφέρνη-
νους θὰ ἀνακαλύψουν τὸ θάνατό του, ἂν δὲν
τὸν ἀνεκάλυψαν ἀκόμη. Καὶ τότε ὅλη ἡ
λύσσα τοῦ στρατοῦ του θὰ ξεσπάσῃ ἐναν-
τίον τῆς Βεθούλης. 'Αν ὁ 'Ολοφέρνης
ἀπέθανε, ὑπάρχουν πολλοὶ ἄλλοι γιὰ νὰ
τὸν ἀνακληρώσουν. Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν
καιρὸς γιὰ νὰ πανηγυρίσωμε γιὰ τὸ θά-
νατό του. Πρέπει τοῦναντίον νὰ σκε-
φθῶμε πῶς θὰ ἀντιμετωπίσωμε τοὺς ἐ-
χθρούς.

—'Εως δὲν ἐνέλεον ἄλλον ἀρχηγό,
ἔχομε τὸν καιρὸ νὰ τὸ κάμωμε, παρετή-

ἴδια, εἶπε, θὰ ἐτίθετο ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ
στρατοῦ τῆς.

Διευθύνθηκε ἔπειτα γιὰ νὰ κατέβῃ ἀ-
πὸ τὴν ἐξέδρα.

Ἀλλὰ, καθὼς θρηνόταν στὸ τελευταῖο
σκαλοπάτι, εἶδε ἕνα ἀνθρώπινο ὄγκο νὰ
σφαιρίζεται στὰ πόδια τῆς καὶ νὰ φυλάτ-
τῃ ἀκρὴ τῆς ἐσθῆτος τῆς.

Ἦταν ὁ Χάν.
—Συγχώρεσέ με, δέσποινα, εἶπε. Ἡ-
μῶν ἀνίκανος νὰ καταλάβῃ τὸ μεγαλεῖο
τῆς ψυχῆς σου.

Καὶ πρῶτο ἡ 'Ιουδήθ προσφάσῃ νὰ τοῦ
ἀπαντήσῃ, ἀνασηκώθηκε με' ὀρμή καὶ ἔχθ-
θηκε τρέχοντας ἀνάμεσα στὸ πλῆθος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 20ον

Ο ΘΡΙΑΜΒΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

—'Ο,τι εἶχε προβλέψει ἡ 'Ιουδήθ, εἶχε
συμβῆ τῶρα.

Οἱ 'Ασσύριοι εἶχαν ξυπνήσει ἑλισσμέ-
νοι ἀκόμη ἀπὸ τὴ νυκτερινὴ κραυγὴ, ὅταν
τρομερὲς κραυγὲς ἀντήχησαν ἀπὸ τὸ
μέρος τῆς σκηνῆς τοῦ 'Ολοφέρνηνους.

Οἱ σωματοφύλακές του, μπαίνοντας τὸ
πρῶτ' γιὰ νὰ πάρουν τὴς διαταγὰς του, εὐ-
ρέθηκαν τὸ ἀκέφαλο πτώμα του, πού ἔπλεε
μέσα σὲ λίμνῃ αἵματος.

Λίγα λεπτὰ ἀργότερα εἶχε διαδοθῇ σὲ
ὅλο τὸ στρατόπεδο ἡ εἰδήσις ὅτι ὁ 'Ολο-
φέρνης εἶχε σκοτωθῇ.

Θρηνοὶ καὶ κοπετοὶ ἀντήχησαν τότε
ἀπὸ μέρους τῶν γυναικῶν, ἐνῶ οἱ ἄν-
δρες ἐγύριζαν κατηφεῖς ἀνάμεσα στίς
σκηνάς, ἀδυνατοῦντες νὰ πιστεύσουν ὅτι
εἶχε συμβῆ.

Μέσα σὲ διάστημα λεπτῶν μόνον, τὸ
πελώριο στρατόπεδο τῶν 'Ασσυρίων εἶ-
χε χάσει τὴν πολεμικὴν ὄψιν του.

Μετὰ τὸν θαρβάζον αὐτῶν, ὁ 'Ολο-
φέρνης ἦταν τὸ πᾶν.

Χωρὶς αὐτὸν, ἔμοιαζαν με' ἕνα στίφος
ἀνθρώπων, πού δὲν ἔβλεπον οὔτε πού πη-
γαίνουν, οὔτε τί ζητοῦν.

Ἡ ἀπελπισία, μέσα στήν ὁποίαν εἶχαν
ξαφνικὰ βρεθῇ, εἶχε παρὰλύσει τὴν πει-
θαρχία.

Θὰ ἔλεγες ὅτι ὁ θάνατος τοῦ 'Ολοφέρ-
νους εἶχε ἀποστερήσει τοὺς ἀξιωματικούς
τοῦ στρατοῦ τῶν 'Ασσυρίων ἀπὸ κάθε
ἐπιβολῆς ἐπάνω στοὺς ἄνδρες των.

Μόνον σὲ μιὰ σκηνὴ εἶχαν συγκεντρωθῇ
οἱ γερνότεροι καὶ οἱ ἐπιφανέστεροι
μετὰ τὸν στρατηγὸν καὶ συνεσκέπτον-
το τί ἔπρεπε νὰ κάμουν.

Οἱ περισσότεροι ἦταν τῆς γνώμης ὅτι
ἔπρεπε νὰ λύσουν τὴν πολιορκία καὶ νὰ
γυρίσουν στήν πατρίδα των.

Μόνον μερικοὶ ἀπὸ τοὺς νεωτέρους
στρατιῶτες εἶχαν ἀντίθετη γνώμη.

Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν θρηνόταν ὁ 'Ο-
ζάριος.

—'Ο στρατός μας, εἶπε, ἐγνώρισε ὡς
σήμερα μόνο νίκας. Κατατροπώσαμε τοὺς
Μήδους, τοὺς Πέρσας καὶ ὅλους τοὺς
γειτονικοὺς λαοὺς καὶ ὑπετάξαμε τίς χώ-
ρες των. Πῶς τώρα θὰ γυρίσωμε στήν
πατρίδα μας χωρὶς νὰ συντρίψωμε πρῶτ'
γονιμὸς μιὰ ἀθλία πόλιν, πού ἀνθίστα-
ται ἀκόμη καὶ χωρὶς νὰ ἐκδικηθῶμε τὸν
ἀρχηγό μας, πού τόσο ἀνάνδρα δολοφ-
νήθηκε.

Ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἐδυσκολεύοντο πολὺ νὰ
ἀκολουθήσουν τὴν γνώμη του. Δὲν ἤθελαν
νὰ ἀναλάβουν τὴν εὐθύνη τῶν νέων ἐπι-
χειρήσεων, γιὰτὶ ἔλεγαν πῶς κανεῖς τοὺς
δὲν ἔξερε ποία εἶνε τὰ σχέδια καὶ οἱ
σκοποὶ τοῦ μεγάλου Ναβουχοδονόσορος.

Αὐτὰ μόνον ὁ 'Ολοφέρνης τὰ ἔξερε.
Ἀλλὰ τώρα ὁ 'Ολοφέρνης ἦταν νεκρός,
καὶ ἐνῶς ὅσους δὲν τὰ εἶχε σὲ κανένα
ἐμπιστευθῇ.

Ἐπρότειναν λοιπὸν μιὰ μέση λύσι.

Θὰ ἐστελναν ἕναν ἀπεσταλμένον στὸν
Ναβουχοδονόσορα γιὰ νὰ τοῦ ἀναγγεί-
λουν ὅσα εἶχαν συμβῆ καὶ νὰ τοῦ ζητή-
σουν νὰ ὀρίσῃ αὐτὸς τὸν διάδοχό τοῦ 'Ο-
λοφέρνηνους, πού θὰ ἐρχόταν νὰ ἀναλάβῃ
τὴν ἀρχηγία τοῦ στρατοῦ.

Ἀλλ' ὁ 'Οζάριος καὶ ἐκείνοι πού ἀκο-
λουθοῦσαν τίς γνώμες του ἀντέστησαν.

—Αὐτὸ εἶνε δειλία! εἶπαν. 'Ο 'Ολοφέρ-
νης ἄφησε ἡμιτελὲς τὸ ἔργον του. Ἐ-
χομε καθήκον νὰ τὸ συνεχίσωμε. Καὶ ἀ-
κόμη πρέπει νὰ τιμωρήσωμε παραδειγμα-
τικὰ ἐκείνους πού τὸν ἐδολοφόνησαν. Ἡ
'Ιουδήθ πρέπει νὰ συρῇ στὰ πόδια τοῦ
Ναβουχοδονόσορος, πού θὰ τὴν παραδώ-
σῃ στὸ δῆμον ἢ θὰ τὴν συμπεριλάβῃ με-
ταξὺ τῶν δούλων του.

—Ὄχι! ἐφώναζαν οἱ πρῶτοι. Δὲν μπο-
ροῦμε νὰ κάμωμε τίποτε χωρὶς τὴν δια-
ταγὴ τοῦ βασιλέως μας. Γιὰ νὰ συνεχί-
σωμε τὸ ἔργον τοῦ 'Ολοφέρνηνους πρέπει
νὰ ἔχομε ἕναν ἀρχηγό. Ἀλλ' ἐμεῖς εἴμα-
στε ὅλοι ἴσοι μετὰξὺ μας καὶ κανεῖς δὲν
ἔχει περισσότερα δικαιώματα ἀπὸ τοὺς
ἄλλους.

Ἄλλοι στρατηγοὶ ἐπρότειναν νὰ λύ-
σουν ἀμέσως τὴν πολιορκία καὶ νὰ φύ-
γουν.

—Καὶ ὅλοι ἂν φύγετε, ἐκραύγαζε ὁ
'Οζάριος, ἐγὼ με' τοὺς ἄνδρες μου θὰ
μείνωμε ἐδῶ γιὰ νὰ ἐκδικηθῶμε τὸν ἄ-
δικο θάνατο τοῦ 'Ολοφέρνηνους.

Ἡ συζητήσις ἐσυνεχίζετο ἀκόμη στὸν
ἴδιο βίαιο τόνο, ὅταν ἤχηρὰ σαλπίσματα
ἀκούσθηκαν ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Βεθούλης.

Οἱ στρατηγοὶ ἔτρεξαν ἀμέσως ἐξω ἀ-
πὸ τὴ σκηνὴ γιὰ νὰ ἰδοῦν τί συνέβαινε.
Εἶδαν τότε τοὺς 'Ιουδαίους πού ἔβγα-
ναν σὰν χεῖμαρρος ἀπὸ τίς πύλες τῆς πό-
λεως καὶ ὠρμούσαν ἀνάβητοι ἐναντίον
τοῦ στρατοπέδου των.

Κραυγὰς τρέμον ἀντήχησαν ἀπὸ τὸ μέ-
ρος τῶν 'Ασσυρίων, πού δὲν εἶχαν ἀκό-
μη συνέλθει ἀπὸ τὴν κατάπληξί τους γιὰ
τὸν θάνατο τοῦ ἀρχηγοῦ τους.

Οἱ ἀξιωματικοὶ ἔτρεχαν δεξιὰ καὶ ἀρι-
στερά, δίνοντας διάφορα παραγγέλματα,
ἐνῶ οἱ σάλπιγγες ἤχουσιν συναγεμῶ.

Ἀλλ' ἦταν ἀργὰ πιά.

Οἱ 'Ιουδαῖοι εἶχαν συντρίψει τὰ πρῶ-
τα ἐμπόδια καὶ εἶχαν εἰσρομήσει ἀπὸ τὴ
δεξιὰ πλευρὰ τοῦ στρατοπέδου, σκορπι-
ζοντας παντοῦ τὸν ὀλεθρο.

Τὰ πρῶτα τμήματα τῶν 'Ασσυρίων,
πού εἶχαν καταληφθῇ ἐξ ἀπροόπτου, ὀ-
πέκνησαν τὸ ἕνα ἔπειτα ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ
ἡ δεισσοφορία ἦν ἐντάπητα εἰς φυ-
γὴν.

Μόνον στὸ κέντρον τοῦ στρατοπέδου ἡ
ἀντίστασις ἦταν σοβαρά.

Ἐκεῖ ὁ 'Οζάριος εἶχε συγκεντρώσει ἐκεῖ τὰ
ἐκλεκτότερα τμήματα τοῦ στρατοῦ τῶν
'Ασσυρίων καὶ εἶχε ὀχυρωθῇ στὴ βύσιν
τῶν λόφων πού περιεστοίχιζαν τὴν πόλιν.

Ἀλλ' οἱ 'Ιουδαῖοι εἶχαν μεθύσει ἀπὸ
τίς πρώτες τῶν ἐπιτυχίης καὶ ἔφθασαν
γρήγορα ἐκεῖ.

Ἀρχισε τότε μιὰ πάλιν σῶμα πρὸς σῶ-
μα πού ἔριχνε τὴν ὑπεροχὴ πότε πρὸς τὸ
μέρος τῶν 'Ασσυρίων καὶ πότε πρὸς τὸ
μέρος τῶν 'Ιουδαίων.

Οἱ 'Ασσύριοι ἦταν ἐκ φύσεως πολεμι-
κὸς λαὸς καὶ ἀπὸ καιρὸ τώρα εἶχαν μιὰ
θαυμασία στρατιωτικὴ ὀργάνωσι, πού
τοὺς ἔκανε νὰ εἶνε ἀταρτάτοι πολεμι-
σταί.

Ἀντιθέτως, οἱ 'Ιουδαῖοι ἦταν λαὸς
μαλθακὸς καὶ φιλειρηνικός. Στὶς ἐξάψεις
τῆς φιλοπατρίας του μπορούσε νὰ κάμῃ
θαύματα καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς συνέβαινε εἰς
τὴν προκειμένη περίπτωσι.

Οἱ 'Ιουδαῖοι εἶχαν τὴ συναισθησὴν ὅτι
ἐμάχοντο ἕνα ἱερὸν ἀγῶνα καὶ γι' αὐτό,

μ' ὅλο πού εἶχαν νὰ κάμουν με' ἐχθρούς ἀ-
ντιθέτους καὶ ἐμπειροτέρους ἀπ' αὐτούς,
δὲν ἐμετρίαζαν τὴν ἐπιθετικὴ ὀρμὴ τους
οὔτε ὑποχωροῦσαν.

Ἀλλὰ στὸ τέλος ἡ ὑπεροχὴ ἐκλίνε πρὸς
τὸ μέρος τῶν 'Ασσυρίων.

Ἡ στιγμή ἦταν κρίσιμη.

Οἱ τάξεις τῶν 'Ιουδαίων εἶχαν ἀρχί-
σει νὰ κινῶνται νὰ κλονίζονται.

Λίγο ἀκόμη καὶ θὰ εἶχαν σαρωθῇ ἐν-
τελῶς.

Ἀν αὐτὸ συνέβαινε, οἱ 'Ασσύριοι δὲν
θὰ εὕρισκαν καμμιὰ πιά δυσκολία νὰ χυ-
θῶν μέσα στὴ Βεθούλη, πού ἦταν σχε-
δὸν ἔρημη ἀπὸ πολεμιστὰς.

Ἀλλ' ἐκείνη τὴ στιγμή ἐπῆλθε ἡ σωτη-
ρία.

Ἀπὸ τὸ ὕψος τῶν λόφων, στὴ βύσιν
τῶν ὁποίων ἐμάχοντο οἱ 'Ασσύριοι, ἐ-
φάνηκαν νὰ κατέρχονται πλήθη 'Ιουδαί-
ων πολεμιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπετέθησαν ἀ-
πὸ τὰ νῶτα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν.

Ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν τῶν πολεμιστῶν
εὕρισκόταν ὁ Χάν, πού εἶχε ξαναβρῇ
τώρα ὅλο τὸ θάρρος καὶ ὅλες τίς δυνά-
μεις του.

Ἡ ἐμφάνισις των εἶχε ἕνα διπλὸ ἀπο-
τέλεσμα.

Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος ἔκαμε τοὺς ὑποχω-
ροῦντας 'Ιουδαίους νὰ ἀνασυνταχθῶν
καὶ νὰ ὀρμήσουν καὶ πάλιν ἐναντίον τῶν
ἐχθρῶν καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο διέσπασε τὴν
παράταξι τῶν 'Ασσυρίων, πού ἦταν τώ-
ρα ὑποχρεωμένοι νὰ διεξαγάγουν διμέ-
τωπον ἀγῶνα.

Ἡ σωτηρία αὐτὴ ὠφείλετο στὸν Χάν.

Μὲ τὸ ὀξύ βλέμμα τοῦ κυνηγοῦ εἶχε
διακρίνει τὸν κίνδυνο πού διέτρεχαν οἱ

« Χάμκω
ἡ κόρη τῆς
μάγισσας »

ΑΡΧΙΖΕΙ
ΣΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ
«ΘΗΣΑΥΡΟ»

'Ιουδαῖοι καὶ εἶχε ἀντιληφθῇ ὅτι χωρὶς
ἕνα ἀποφασιστικὸ ἀγῶνα τὰ πάντα θὰ
ἦταν χαμένα.

Συνεκέντρωσε τότε ὅσους μπορούσε
γύρω του, τοὺς ἐξέβασε τὸ σχέδιό του,
πού ἦταν πολὺ ἀπλό καὶ τοὺς παρέσυρε
μαζὶ του πρὸς τὸ μέρος τῶν λόφων.

Οἱ 'Ασσύριοι δὲν εἶχαν ἀντιληφθῇ τί-
ποτε ἀπὸ τὴν κίνησιν αὐτὴ καὶ ἔτσι, τὴ
στιγμὴ πού ἐξεδηλώοντο ἡ ὑπεροχὴ των,
εἶδαν ξαφνικὰ τὰ πράγματα νὰ παίρνουν
ἄσχημη τροπὴ γι' αὐτούς.

Ἐνῶν πού ἐπικολούθησε ὑπῆρξε τρο-
μακτικὸς.

Καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλ-
λο ἐμάχοντο με' πραγματικὴ λύσσα.

Ἀλλ' ἡ ὑπεροχὴ ἐγύρισε γρήγορα πρὸς
τὸ μέρος τῶν 'Ιουδαίων.

Μὲ ὅλο πού ἦταν ἀριθμητικῶς κατώ-
τεροι, εἶχαν τὸ πλεονέκτημα τῆς θέσεως
καὶ τὸ ἄλλο ὅτι περιέσφιγγαν τὸν ἐχθρὸ
ἀπὸ δύο μέρη ταυτοχρόνως.

Στὸ τέλος, ὅλη ἡ παράταξις τῶν 'Ασ-
συρίων ἐκλονίσθηκε.

Ἐνῶν διεξήγατο τώρα σῶμα πρὸς
σῶμα καὶ τὰ θύματα καὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέ-
ρος καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο ἦταν ἀναριθμητά.

Οἱ 'Ασσύριοι ἔχαναν διαρκῶς. Καὶ σὲ
μιὰ στιγμή ἔχασαν πιά κάθε συνοχὴ με-
ταξὺ τους καὶ ἀρχισαν νὰ διασκορπίζον-
ται.

Ἐκεῖ ἐπικολούθησε ἀπὸ τὴ στιγμή ἐ-
κείνη ἦταν πιά μιὰ ἀληθινὴ σφαγὴ.

Οἱ 'Ιουδαῖοι εἶχαν ἀφήσει ὅλο τὸ μί-
σος τους νὰ ξεσπάσῃ.

Λίγη ὥρα ἀργότερα, κανεῖς 'Ασσύριος
πολεμιστὴς δὲν θρηνόταν στὸ πεδίο τῆς
μάχης.

Εἶχαν μόνο ἀπομείνει ἐκεῖ ἀρκετὰ πτώ-
ματα, πού ἐφακίαναν σωρούς τὸ ἕνα ἐπ' αὐ-
τὸ ἄλλο.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ἡ δύσις τοῦ ἡλίου εὐρέθηκε τὴ Βεθού-
λη ἐλευθερῇ.

Κανεῖς 'Ασσύριος δὲν θρηνόταν ἐξω
ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς. Ὅσοι δὲν εἶχαν ἀπο-
μείνει στὸ πεδίο τῆς μάχης, ἐφευγαν
τώρα σὲ μικρὰς ὁμάδας, χωρὶς ἀρχηγούς
καὶ χωρὶς ὅπλα.

Οἱ 'Ιουδαῖοι ἦταν νικηταί σὲ ὅλη τὴ
γρομῆν.

Ὅταν ἐγύρισαν μέσα στήν πόλιν, διευ-
θύνθηκαν ἀμέσως στὸ μεγάλο ναό, ὅπου
ἐπερίμενε ὁ μέγας ἀρχιερεὺς, περιστοι-
χιζόμενος ἀπὸ ὅλο τὸν κλήρο.

Ἀφοῦ πῆχαρίστησαν τὸ Θεὸ γιὰ τὴ
μεγάλῃ νίκη πού τοὺς εἶχε δώσει, ἐξέχυ-
θηκαν κατόπιν στοὺς δρόμους καὶ τίς
πλατεῖες, πανηγυρίζοντες τὴ σωτηρίαν τῆς
πόλεως των.

Τὴν ἴδια στιγμὴν, στὰ ἀνάκτορα, ὁ
Χάν ἀκούει γονατιστὸς τὴν 'Ιουδήθ πού
τοῦ ἐξέφραζε τὸ θαυμασμό της γιὰ τὴν
ἀνδρεία καὶ τὸ θάρρος του.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ἔγιναν οἱ γάμοι
τῶν δύο νέων.

Ἐκεῖ τῆς Βεθούλης ἐπανηγύρισε με' ἐν-
θουσιασμό τὸ γεγονός καὶ, ἐκατοντά-
δες χρόνια κατόπιν, οἱ μεταγενέστεροι ἐ-
θυμόνταν τὴ συγκινητικὴ ἱστορίαν τους
καὶ ἐπανεκάλυθναν πῶς ἡ ἀγάπη τους ἔ-
σωσε τὴ Βεθούλη ἀπὸ τὸ μεγαλύτερο κίν-
δυνο, πού τὴν εἶχε ποτὲ ἀπειλήσει.

(Ἡ ἑλληνική)

Σ Π. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

★ Ένας Άμερικανός επιστήμων ο δόκτωρ Πάλ Έντλ, του «Γραφείου Μέτρων και Σταθμών» της Ουάσιγκτον, έζησε... την γη! Δηλαδή, δεν την έβαλε στην πλάστιγγα, αλλά απλώς υπέλεγε το βάρος της. Ζυγίζει λοιπόν ο πλανήτης μας 6 εκατομμύρια δισεκατομμυρίων δισεκατομμύρια χιλιόγραμμα!

★ Το Χελσίνκι («Ελισγκφορ») πρωτεύουσα της Φινλανδίας είναι η μεγαλύτερη βιομηχανική και εμπορική πόλις της χώρας αυτής. Έχει πολυάριθμα προάστια και τρεις καλούς λιμένες επί του Φιννικού κόλπου. Ο πληθυσμός του ανέρχεται σήμερα σε 500 χιλιάδες κατοίκους.

★ Μία στατιστική για τους χήρους και τις χήρες που έρχονται σε δεύτερο γάμο: Οι χήροι ξαναπαντρεύονται σε ηλικία 42 χρονών, οι χήρες σε ηλικία τριάντα ενός.

★ Ένα αλόγο, από το οποίο κόβεται κάθε στερεά τροφή, μπορεί, αν του δίδεται να πιη όσο νερό θέλει, να ζήσει 21 μέρες. Η άρκευσι, κατά την χειμερινή νάρκη της, περνά 65 μήνες με απόλυτη νηστεία. Και μία έχιδνα αντέχει, κάτω από τις ίδιες συνθήκες δέκα δώδεκα μηνες.

★ Κατά μία πρόσφατη στατιστική στην Αγγλία υπάρχει ένας αστυφύλαξ επί 342 κατοίκων, ένας γιαντρός επί 671, ένας αρχιτέκτων επί 1978, ένας δικηγόρος επί 2.090, ένας όπτικος επί 6.034, ένας βουλευτής της Βουλής των Λόρδων επί 54.402 ένας βουλευτής της Βουλής των Κοινοτήτων επί 66.282, ένας σύμβουλος του Στέμματος επί 142.860, ένας πρωταθλητής επί 341.952 και ένας δικαστής επί 366.348 κατοίκων.

★ Η 'Ολλανδία, για την οποία τόσος λόγος γίνεται τελευταίως, έχει αρκετά ανεπτυγμένη ορνιθοτροφία. Οι ορνίθες της 'Ολλανδίας γεννούν δυο εκατομμύρια αυγά τον χρόνο. 'Οκτακόσια εκατομμύρια από τα αυγά αυτά εξάγονται στο εξωτερικό.

★ Υπάρχει στην Εύρωπη ένα κράτος με όκτακόσιους μόνον κατοίκους. Είναι το κράτος του Πάπα, το Βατικανόν, το μικρότερο κράτος του κόσμου. Η επιφάνεια του δεν υπερβαίνει τα 44 εκτάρια. Το κράτος του Βατικανού έχει ιδιαίτερη σημασία και δικαιούται να κόβει και εικόνες νόμισμα που έχει υποχρεωτική κυκλοφορία σ' όλην την 'Ιταλία.

ΞΕΡΕΤΕ ΤΙ ΕΙΝΕ...

ΟΙ ΓΚΕ-Ι-ΣΣΕΣ;

Μία Ιαπωνική έφημερίς δίδει τελευταίως τον αληθινό χαρακτηρισμό της «γκέ-Ι-ΣΣΕΣ». Έγραψαν, λέγει, πολλά φαντασιώδη, για τις νεαρές αυτές γυναίκες, που αποτελούν μία ειδική τάξη γυναικών, που ε'ν υπ'αυται σε καμμία άλλη χώρα του κόσμου: Οι γκέ-Ι-ΣΣΕΣ, λοιπόν, δεν είναι ούτε σερβιτόριες στα τείποτα, ούτε χορεύτριες, ούτε τραγουδίστριες, ούτε γυναίκες του εύκολου έρωτος. Είναι λίγο απ' όλα εκτός από το τελευταίο. Γκέ-Ι-ΣΣΕΣ σημαίνει «συντροφιμιά» και είναι κορίτσια που διδάσκονται ειδικά για να κρατούν συντροφιά. Είναι σκεδόν εγκυκλοπαίδεια. Ξέρουν να διηγούνται, να παίζουν κάποιο όργανο. Ξέρουν να διηγούνται, ιδίως όμως ξέρουν καλά την τέχνη της συνομιλίας. Ξέρουν να διασκεδάζουν ένα άνθρωπο με την όμιλάν τους. Δεν είναι υπέρβουρες, μολονότι πολλές απ' αυτές αναλαμβάνουν θέσι σε τείποτα. Θεωρείται πολύ έντιμο επάγγελμα, για μία νέα να γίνει γκέ-Ι-ΣΣΕ για να βοηθή τους γονείς της.

ΧΙΟΥΜΟΡ

ΓΑΜΗΛΙΟ ΤΑΞΙΔΙ

—Κάμετε το γαμήλιο ταξίδι σας; Μά δεν βλέπω την γυναίκα σας.
—Επειδή, βλέπετε, δεν είμεθα πλούσιοι. ταξιδεύω μόνος μου.

ΕΝΤΒΙΖ ΦΕΓΙΕΡ

«Δεν μου άρεσουν οι φίλιες, αλλά αγαπώ τα ταξίδια, τα βιβλία, την υγεία, τον έρωτα, τα ώραία πράγματα και...»
—Εντβίζ Φεγιέρ... Και πράγματι απέδειξε ότι δεν έλεγε ψεύματα. Είναι συγχρόνως η πιο γλυκιά και η πιο δυναμική των Γαλλίδων ηθοποιών. Λατρεύει την εργασία, λατρεύει τον κινηματογράφο για την προσπάθεια που αντιπροσωπεύει και την ποικιλία που δημιουργεί. Αντιπροσωπεύει συγχρόνως τον τύπο της πραγματικής γυναίκας αλλά και τον της ρωμαντικής, είναι δε η πιο κομψή μεταξύν των Γαλλίδων στάρ. «Οι τρεις δόμοι και να φορέση της τηγανιάς θαμνάσια. Η 'Εντβίζ Φεγιέρ ζήσει επίσης όπως καμμία άλλη ηθοποιός να εξωτερικεύση με μία κίνηση, με ένα βλέμμα, οιαδήποτε σκέψη της και οποιοδήποτε αίσθημα... Είναι δηλαδή με λίγα λόγια μία τέλεια ηθοποιός. Την αναφέρουν μεταξύν των «δαίμων». Έχει όμως παίξει τους πιο διαφορετικούς ρόλους που μπορεί κανείς να φαντασθή. Υπήρξε Ρωμαιο Αυτοκράτειρα στο φιλμ «Ολυμπία». Έπαιξε τον ρόλο της Λουκρητίας στην ταινία «Λουκρητία Βοργία». Ήταν η πρωταγωνίστρια της ταινίας «Μία γυναίκα ένας θρόνος» και ενσαρκώσε επίσης την «Μάρθα Ρισάρ, εις την υπηρεσίαν της Γαλλίας». Εφέτος θα την θαυμάσουμε σε τρεις νέες μεγάλες δημιουργίες της: Θα παίξη τον ρόλο της καμήσσης Βρόνσκα στην ώραία ταινία του Ραϋμόν Μπερνάρ «Καινούργια ζωή». Θα είναι η πρωταγωνίστρια μαζί με τον συμπαιθέστατο Τζόν Λόντ, μιας συνεχιάς του περιφήμου «Δράματος του Μάγερλιγκ», η οποία φέρει τον τίτλο «Μετά το Μάγερλιγκ».

Την γοητευτική δεντέτα 'Εντβίζ Φεγιέρ μου δόθηκε πολλές φορές η ευκαιρία να την συναντήσω στα διάφορα ταξίδια μου και να μιλήσω μαζί της. Μία φράσις την όποιαν άκουσα να επαναλαμβάνουν πολλές φορές τα χείλη της, ήταν η ακόλουθη:

«Αισθάνομαι την έπιτακτική ανάγκη να αναπαύσω, να αλλάξω περιβάλλον, να πάω στην έξοχό, να ιδώ νέους τόπους».

Η μανία της αυτή έξηγείται εύκολα. Είναι μέσα στο αίμα της. Η 'Εντβίζ Φεγιέρ γεννήθηκε κατά την διάρκεια ενός ταξιδιού. Η μητέρα της είναι Άλσαθ και ο πατέρας της 'Ιταλός. Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας από τους γεμάτους ένθουσιασμό στρατιώτες του Μεγάλου Πολέμου. Ξεκινώντας από την Ρώμη με μουσικές και με θούρια, για το μέτωπο, δεν φανταζόταν ποτέ ότι ήταν δυνατόν να έπιταχθή στην πατρίδα του παντρεμένος και πατέρας μιας χαριτωμένης μικρούλας. Οι φιλοδοξίες του έ-

φθαναν έως έναν ηρωικό θάνατο ή ένα ανδραγάθημα που θα του κρεμούσε στο στήθος τον πολεμικό σταυρό.

Από τις πρώτες όμως ημέρες που έπατησε το πόδι του στο Παρίσι έδωσε μία μεγάλη μάχη με τον έρωτα από την όποια και θυγήκε θανάσιμα πληγωμένος. Για να γιαντρευθή δεν υπήρχε άλλο φάρμακο παρά να παντρευθή την νέα που τον είχε πληγώσει στην καρδιά. Ο γενναίος όμως εκείνος άνδρας δεν επέστρεψε από το μέτωπο. Τά κόκκαλά του έμειναν στο πεδίο της τιμής. Η μητέρα της 'Εντβίζ αναγκάσθηκε τότε να εγκαταλείψη το καλλιτεχνικό της στάδιο, παρ' όλον ότι εν τώ μεταξύ είχε αρχίσει να γίνεται διάσημη, και να φροντίσει για το παιδί της, το οποίο μόλις είχε γεννηθή.

Αποφάσισε λοιπόν να μεταβή στην 'Ιταλία και να συναντήση τους γονείς του άνδρός της. Εκεί, έπειτα από άφθονες περιπέτειες, κατώρθωσε να τους συναντήση στο Μιλάνο. Από την στιγμήν εκείνη όμως άρχισε το δράμα της. Οι γονείς του συζύγου της δεν είχαν ιδέαν ότι είχε παντρευθή το παιδί τους. Ένόμισαν λοιπόν ότι η νέα αυτή ήταν μία τυχοδιώκτρια ή μία κατάσκοπος και θα την έδιωχναν με τον χειρότερο τρόπο, εάν εκείνη δεν είχε προνοήσει να πάρη μαζί της τις φωτογραφίες που είχε δώσει με τον άνδρα της και την ληξιαρχική πράξι του γάμου της. Έτσι τους έκαμε να την πιστεύσουν και να την κρατήσουν στο σπίτι. Εκεί όμως η ζωή της κυρίας Φεγιέρ δεν ήταν καθόλου ρόδινη. Στο ίδιο μέγαρο έμενε και η μητέρα του συζύγου της, η όποια της έκανε μαρτυρικές τις ημέρες της. Έτσι η όμορφη εκείνη καλλιτέχνις, αφού εξασφάλισε την συντήρησι και την περιποίησι του παιδιού της, το οποίο αγαπήσαν τρελλά οι γονείς του άνδρός της, έγκασε κρυφά το Μιλάνο και επέστρεψε πάλι ολόμωχη στην Γαλλία, εκεί δε συνέχισε την καλλιτεχνική και φιλανθρωπική της δράσι. Μία μέρα όμως σκοτώθηκε σε μία επαρχιακή πόλι, σε μία επιδρομή έχθρικών δροσπλάνων.

Η 'Εντβίζ Φεγιέρ εν τώ μεταξύ έμεγαλωσε ευτυχισμένη στο πλούσιο μέγαρο του παππού της, τον όποιον όμως ποτέ δεν αγαπήσε. Δεν του συγχώρησε ποτέ το ότι έγκατέλειψε στο έλεος της τύχης της την αγαπημένη της μητέρα. Έπίσης δεν του συγχώρησε το ότι την είχε περιφρονήσει έπειδή ήταν μία καλλιτέχνις. Γι' αυτό, μόλις έμεγαλωσε και μπόρεσε να κερδίση μόνη της το ψωμί της, εγκατέλειψε το πλούσιο εκείνο μέγαρο και πήγε στην Βερόνα. Έπειτα, επέστρεψε στο Παρίσι και προσπάθησε να ανακαλύψη τα ίχνη της μητέρας της...

Τον καιρόν εκείνο όμως είχε εκδηλωθή πιά το μεγάλο ταλέντο της. Οι φίλοι της την συνεβούλευσαν να γραφή στο 'Όδειο. Και εκείνη έδωσε εξετάσεις και μίτηκε πρώτη στην δραματική σχολή. Η περιπετειώδης και συγκινητική ιστορία της της έκανε πολύ συμπαθητική. Γι' αυτό, μόλις τελείωσε τις σπουδές της, βρήκε άμεσως δουλειά στην «Γαλλική Κωμωδία». Εκεί έδρεψε τις πρώτες καλλιτεχνικές της δάφνες. Κατόπιν έπαιξε στα θέατρα της Ρώμης και των άλλων μεγαλοπόλεων της Ευρώπης και ξαναγύρισε πάλι στην «Γαλλική Κωμωδία».

Η 'Εντβίζ Φεγιέρ έχει φλογερά μάτια που προδίδουν μία θερμή ιδιοσυγκρασία. Έχει ακόμη ένα θεσπέσιο χαμόγελο, έντελως Παρισινό που κάνει πιο αξιολάτρευτη την όμορφιά της. Η 'Εντβίζ Φεγιέρ είναι μία επιβουητή γυναίκα την συντροφιά της όποιος αναζητά κανείς και που σε αναγκάζει να κάνης κάθε θυσία για να αποκτήσης την φίλια της. Πάντως δεν είναι «μοιραία γυναίκα». Διατηρεί όλην την αθωότητα και την δροσιά ενός τρυφερού κοριτσιού που έξακολουθεί να πιστεύη στον έρωτα και τον άφνην με της πληρώνη την καρδιά. Είναι μία καλλιτέχνις απλή και φωτεινή σαν μία καλοκαιρινή ημέρα.

ΡΟΛΛΑΝ ΝΤΕΒΙΛΛΕΡΣ

ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟΥ ΠΑΛΗΟΥ ΚΑΙΡΟΥ

Ο ΚΑΤΑΧΘΟΝΙΟΣ ΦΙΛΟΣ

ΜΠΟΡΕΙ να τον έχετε κάποτε ιδή στην Αθήνα. Είναι τύπος. Ιριζίζει μ' ένα μαντολίνο στα καφενεία, στα εστιατόρια, στα παντός είδους κέντρα. Στέκεται κάπου, παράμερα, και παίζει. Και ύστερα γυρίζει ανάμεσα στους θαμώνες, προτείνοντας ένα μικρό διακάκι.

Δεν μιλά ποτέ. Δεν κάνει με κανέναν παρέα. Ούτε τόν έχουν ιδή να καθήση σε κέντρο. Έρχεται, παίζει, μαεύει ό,τι του δώσουν και φεύγει. Ένα βράδυ, πάει καιρός τώρα, καθόμαστε μερικοί φίλοι σ' ένα καφενείο της 'Ουνοσίας. Ηλθε ο παράξενος μουσικός, έστάθηκε κοντά στην πόρτα, έπαιξε ένα άτακτο κομμάτι και κατόπιν άρχισε να τριγυρνά στα τραπέζια.

Επέρασε και από μπροστά μας. Τότε ένας από την παρέα του είπε:

—Δεν κάθεται λίγο μαζί μας, να παίξας κάτι;

Δεν άπάντησε. Ούτε έδωσε καν προσοχή. Ήταν σαν να μην άκουσε την πρότασι. Τότε ο φίλος μας, που του είχε μιλήσει, μάς είπε:

—Είναι τρελλός.

—Πώς το ξέρεις;

—Μου έχουν διηγηθή την ιστορία του.

Και μάς διηγήθηκε κι' αυτός, ό,τι είχε άκουσει για τον περιπλανώμενο, σιωπηλό και μυστηριώδη οργανοπαίκτη.

Κατάγεται, μάς είπε, από ένα νησί του 'Ιονίου. Δεν ξέρω από ποιά ακριβώς. Ούτε και πώς τόν λένε ξέρω. Πάντως η οικογένειά του ήταν πλουσία και άρχοντική και όταν ήταν νέος τόν έστειλε στην 'Ιταλία, για να σπουδάση μουσική. Ένεγράφη σε ένα από τα περίφημα μουσικά ιδρύματα της 'Ιταλίας. Κι' έσπούδαζε με μεγάλον ζήλο. Παρουσίασε μάλιστα ένωρίς δείγματα εξαιρετικής μουσικής ιδιοφυίας. Οι καθηγηταί του τόν έπρόσεξαν ιδιαίτερος. Και διέβλεπαν στο πρόσωπό του μία πιθανή αριανή δόξα. Και ίσως να γινόταν ένας διάσημος μουσουργός και το σήμερα άγνωστο όνομά του να έμπαινε στην χορεία των μεγάλων καλλιτεχνών. Άλλ' η μοίρα του δεν τόν θέλησε...

Κατοικούσε σ' εκείνη την πόλι μ' έναν συμμαθητή του 'Ιταλόν επαχθή. Γνωρίστηκαν στο 'Όδειο. Συνεδέθησαν με εγκάρδια φίλια. Και νοίκιασαν μαζί ένα δωμάτιο. Μαζί έμελετούσαν και μαζί ώνειρευόνταν τις μελλοντικές, καλλιτεχνικές των δάφνες.

Το μέγαρο που έμεναν, άνηκε σε μιάν οικογένεια, που είχε μία όμορφη κόρη. Οι δυο νεαροί ένοιωσαν γι' αυτήν την ίδια τρυφερή λαχτάρα. Στο πέραςμά της οι καρδιές των έπαιζαν με τούς χτύπους των ένα παράφορο μάς. Την αγαπούσαν και οι δυο. Άλλά μ' έναν έρωτα συγκρατημένο, παιγνιδιάρικο, σκεδόν ντροπαλό.

Ο μόνος τρόπος, με τόν όποιον τολμούσαν να εκδηλώνουν κάπως τα αισθήματά των, ήταν να της αφιερώνουν τα πρώτα των τραγουδάκια, που συνέθεταν τις ώρες που δεν είχαν μάθημα. Στα πρώτολεια αυτά μουσικά γυνώσματα, ο 'Επτανήσιος τόν ξεπερνούσε τόν 'Ιταλό. Τα τραγουδάκια του ήταν γλυκύτερα, μελωδικότερα, αισθηματικότερα. Γι' αυτό

και η ώραία 'Ιταλεια έδειχνε στόν 'Επτανήσιον μιά κάποιαν ιδιαίτερα προτίμησι.

Ο άλλος άρχισε να ζηλεύη. Άλλ' η ζήλεια του ήταν κρυφή και πολύ συγκρατημένη, ώστε δεν έφερε ούτε το παραμικρό νέφος στην φίλια των δυο νέων. Πάντα αγαπημένοι και άχώριστοι συνέχιζαν τις σπουδές των.

ΕΛΠΙΔΕΣ ΚΑΙ ΟΝΕΙΡΑ

Επλησίαζε ο καιρός, που σ' εκείνη την πόλι έδινόταν ο έτήσιος μουσικός διαγωνισμός. Παλαιοί και νέοι μουσικοσυνθέτα υπέβαλαν τα τραγουδάκια τους στην έπιτροπή του διαγωνισμού, η όποια έδραβε το καλύτερο.

Οι δυο φίλοι άπεφάσισαν να στείλουν κι' εκείνοι από ένα τραγουδί τους στην έπιτροπή. Ίσως ο ένας να έπαιρνε το βραβείο. Έβαλαν, λοιπόν, τα δυνατό τους, να συνθέσουν κάτι τ' εξαιρετικό.

Ο 'Επτανήσιος κατώρθωσε πράγματι και συνέθεσε ένα μικρό αριστούργημα. Ένα τραγουδάκι θαυμάσιο. Ο φίλος του, ο 'Ιταλός, έκαμε κι' εκείνος κάτι, άλλ' όχι τίποτε τ' σπουδαίο. Τό κατάλαβε κι' ο ίδιος και στην αρχή δεν ήθελε να τόν στείλη. Άλλ' ο φίλος του τόν ένεθάρρυνε και από φιλικήν άδρότητα τόν δεδβαίωσε, ότι ήταν πολύ καλό το τραγουδί του. Τελικώς, παρ' όλως τούς διασταγμούς του, έδόθηκε κι' ο 'Ιταλός να μετάσχη του διαγωνισμού. Και ένα πρωί έπηρε και τα δυο τραγουδά, το δικό του και το φίλου του, τού 'Επτανήσιου, και τα πήγε στην 'Επιτροπή, διότι αυτός, σάν 'Ιταλός, ήταν πιά κατάλληλος γι' αυτήν τη δουλειά.

Οι μέρες περνούσαν. Ο 'Επτανήσιος είχε πολλές έλπίδες, ότι μπορούσε να πάρη το βραβείο. Είχε πεποιθήσι στο ταλέντο του. Και τί δεν θάδινε, αλήθεια, για να θραβευθή σ' αυτόν τόν διαγωνισμό! Όλοι στην πόλι θα μιλούσαν γι' αυτόν. Τό τραγουδί του θα πετούσε σ' όλων τα χείλη. Τό σπουδαιότερο, η όμορφη κόρη του σπιτονοικοκύρη, θα τόν έδειχνε τόν θαυμασμό της. Θά τόν σφιγγε θερμά το χέρι, για να τόν συγχαρή...

Όταν έκανε αυτές τις όνειροπόλες σκέψεις, ένα ρόδινο, θείο φως χυνόταν στην ψυχή του. Και η καρδιά του έγέμιζε από την γλυκιά όπτασία της νέας. Την αγαπούσε πολύ. Αυτή ήταν η έμνευσις του. Γι' αυτήν ώνειρευόταν να τόν έδωκε το βραβείο.

Τόν είδε να υποκλίνεται, γεμάτος ευτυχία, όταν τελείωσε το τραγουδί, να κατεβαίνει από την σκηνή, να δέχεται άθροα συγχαρητήρια. Και κατόπιν είδε και την όμορφη 'Ιταλίδα, την αγαπημένη του, να τρέχη χαρούμενη κοντά του και να τόν σφιγγη, σάν τρελλή, το χέρι, κι' έκεινον έπειτα να την τραβά προς την έξοδο. Και να φεύγουν μαζί...

Είδε να τόν παίρνη ο άλλος τα πολυτιμότερα πράγματα που είχε σ' αυτόν τόν κόσμο: Την καλλιτεχνική του έπιτυχία και την κοπέλλα, που αναπαύσε. Δεν άνθεξε στο χτύπημα. Έτρελλάθηκε...

Ξαναγύρισε, ήθιλό ράκος, στην πατρίδα του. Έμενε κάμποσον καιρό στο φρονιμαείο της Κεράρας. Και ύστερα τόν άρσαν, διότι ήταν έντελώς αινώδηνος. Από τότε ήλθε στην Αθήνα και ζήγνωντας στα κέντρα και ταίχοντας στο μαντολίνο του τόν ίδιο πάντα παράξενο σκεπ, που άκούσατε λίγο πριν.

ΒΕΡΘΕΡΟΣ

Λευκή γέ Μοράν

ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ΛΑΟΥ

37ον

Θέλησε να προσθέσει κι' άλλα, αλλά ή συγκίνησιν τὸν κατέβηκε. Ἡ φωνή του ἔσβυνε σὺν τὴν ἐπιγιναν τὰ δάκρυα καὶ ἐκινούμενος πίσω ἔστρεψε τὰ μάτια του πρὸς τὸν πληγωμένο.

Ὁ Μαρσιάλ ἐπωφελήθη τῆς στιγμῆς αὐτῆς γιὰ νὰ τοποθετηθῇ μεταξὺ τῆς Τζέννης καὶ τοῦ κατηγόρου τῆς. Εἶχε πάρει σταθερὴ ἀπόφασι νὰ θέσῃ τέρμα στὴ σκηνὴ αὐτῇ, κι' ἐπίστευε ὅτι ἦταν καθήκον του νὰ ἱκανοποιήσῃ τὸν Ντεζανιέρ, σὺν ὁποίον εἶχε δεῖξαι ὅτι τὸν ὑποκπεύονταν σοβαρῶς ὡς φρονεῖ.

Δὲν ἤθελε ὥστόσο νὰ ταπεινώσῃ τὴν ἀξιοπρέπειάν του ἀπέναντι τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, ποῦ, ἂν καὶ ἦταν ἄθως τοῦ ἐγκλήματος, στὰ μάτια του, ὥστόσο, ἦταν ὁ ἐκφυλὸς ἐκείνος ποῦ εἶχε παρασφύρει τὴν ἐργασία ἀπὸ τὸν ἴσιον δρόμο.

Στρεφόμενος λοιπὸν πρὸς τὴν Τζέννην: —Εἶναι λυπηρὸν, δεσποινίς Μενιέ, εἶπε μὲ παγερὸ τόνο, ὅτι ἡ συνειδήσίς σας δὲν σὰς ὑπεγόρευσε τὸ καθήκον σας γρηγορώτερα. Θὰ μ' ἀπαλλάσσετε ἀπὸ τοῦ νὰ ὑποπτευθῶ ἄλλα πρόσωπα, ποῦ οἱ περιστάσεις φαίνονταν ὅτι ὑπέδειχναν ὡς ἐνόχους...

—Καὶ τὰ πρόσωπα αὐτά, κ. Μπερέν, ἔχουν δικαίωμα, μοῦ φαίνεται, νὰ πάρουν δημοσίᾳ ἱκανοποίησιν, καθὼς δημοσίᾳ ἦταν ἡ ὑβριστικὴ σκέψις γιὰ τὴν ἐνοχὴ τους! διέκοψε ὁ Ντεζανιέρ.

Ὁ Μαρσιάλ ἦταν ἑτοιμὸς ν' ἀπαντήσῃ στὴν παρατήρησιν αὐτῇ τοῦ Ντεζανιέρ, ὅταν ξαφνικὰ ἡ πόρτα ἀνοίξε καὶ φάνηκε ἡ Διονυσία...

Ἡ ΛΕΥΚΗ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ...

—Νά, ἡ δεσποινίς!... Νά, ὁ κύριος! φώναξε ἡ ὑπηρετρία μπαινόντας.

Ὁλον τὰ βλέμματα ἐστράφησαν τότε πρὸς τὴν πόρτα, στὴν ὁποίαν ἐφάνηζαν τὴν κόρη τοῦ Γκοντράν. Ἡ Λευκὴ στάθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ στὴν εἰσοδὸ τοῦ δωματίου περιφέροντας ἀλαζονικὰ βλέμμα ἐπάνω στὰ πρόσωπα ὧν. Ἡ ἀναγγελία τῆς ἀφίξεως τῶν ἰδιοκτητῶν τῆς ἐπαύλεως εἶχε ἐκπληξῆς ὅλους ἐνῷ συγχρόνως ἐπέφερε κάποια σύγχυσι μεταξὺ τους.

Οἱ δύο χωροφύλακες, σὺν ἀπὸ ἐνστικτο τοποθετήθηκαν πίσω ἀπὸ τὴν Τζέννην, ὅπως συνήθιζαν νὰ κάμουν ὅταν ἐπρόκειτο νὰ ὀδηγήσουν κάποιον. Ὁ Μαρσιάλ ἔκαμε ἕνα βήμα γιὰ ν' ἀπομακρυνθῇ ἀπὸ τὸν Ντεζανιέρ καὶ τὴν Τζέννην, ἐνῷ ὁ Ζωζὺ εἶχε σηκωθῇ γιὰ νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπο ποῦ παρουσιαζόταν.

Μόνον οἱ δύο γιατροὶ δὲν εἶχαν κινήθῃ ἀπὸ τὴν θέσιν τους καὶ ἐξακολουθοῦσαν νὰ ἐξετάζουν τὴν κατάστασιν τοῦ πληγωμένου ποῦ ἐτηρούσε πάντοτε τὴν ἴδια ἀκίνητος.

Ἡ Λευκὴ, μὲ τόνο ἀπολύτως ἥρεμο, χωρὶς νὰ παρεκκλίνῃ ἀπὸ στάσι προμελετημένη, ἀποτάθηκε τότε πρὸς τὸν Μαρσιάλ:

—Ἀπὸ τὴν Διονυσία ἔμαθα, εἶπε, ὅτι στὸ κτήμα τοῦ πατέρα μου συνέβησαν πράγματα ποῦ θ' ἀρεσθῶν καὶ χαράκηρῶν ὡς παράξενα... Καὶ βλέπω ὅτι δὲν μ' ἐγέλασαν, πρόσθεσε, στρέφοντας τὰ βλέμματά της πρὸς τὸν πληγωμένο γιὰ

νὰ τὰ προσηλῶσῃ εὐθὺς ἀμέσως ἐπάνω στὸ πρόσωπο τῆς Τζέννης μὲ ἐκφρασί προσποιητῆς ἐκπληξέως. Ἡ Διονυσία μοῦ μίλησε γιὰ μιὰ δολοφονία καὶ διέλεω πράγματι ἐδῶ ἕναν πληγωμένον... Ποιὸς, λοιπόν, εἶναι ὁ ἐνοχός, κύριε Μαρσιάλ Μπερέν;

Καὶ καθὼς ὁ νέος σιωποῦσε, ἡ Λευκὴ ἐπανελάβε:

—Σὰς συμφέρει, χωρὶς ἄλλο, κύριε ἀνακριτῆ, νὰ τηρήσετε σιωπὴν ὡς πρὸς τὸ ζήτημα αὐτό... Ἄλλ' ἀνοῦν νάρεται ὁ πατέρας μου καὶ δὲν ὑποθέτω ὅτι ἔχετε τὴν πρόθεσιν ν' ἀποφύγετε ν' ἀπαντήσετε, ὅταν θὰ σὰς ρωτήσῃ κι' ἐκεῖνος.

Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ὠρμούσε πράγματι στὸ δωματίο ὁ Γκοντράν ντ' Ὠμόν φωνάζοντας:

—Ἄν ἔγινε ἐγκλημα, πρέπει νὰ συλληφθῇ ἀμέσως ὁ ἐνοχός.

Ἐπειτα, τρέχοντας γιὰ νὰ σφίξῃ τὸ χερί τοῦ Ντεζανιέρ, ρώτησε μὲ φωνὴ ποῦ ἔτρεμε:

—Ποῦ εἶναι ὁ ἄνθρωπος ποῦ ἐδολοφόνησαν; Τὸν εἶδατε, εἶναι νεκρός;

—Κι' ἂν δὲν εἶναι νεκρός, δὲν νομίζω πὼς ἔχει πολλὰς πιθανότητες ζωῆς, ἀποκρίθηκε ὁ Ντεζανιέρ ἀνταλλάσσοντας μὲ τὸν συνενόχον τοῦ νεύμα συνεννόησεως.

Ὅλα αὐτὰ δὲν διήρκεσαν παρὰ μόνον λίγα δευτερόλεπτα καὶ ὁ Γκοντράν εἶχε πλησιάσει μὲ τόση ταχύτητα τὸν Ντεζανιέρ, ὥστε δὲν πρόλαβε νὰ παρατηρήσῃ πρὸς τὸ μέρος ποῦ δρισκόταν ὁ πληγωμένος τὸν ὁποῖον, ἄλλωστε, ἀπέκριναν οἱ δύο γιατροὶ.

Ἄλλ' ἀπὸ τὸ ἐκφραστικὸν νεῦμα τοῦ συνενόχου του, ὁ Γκοντράν ἔρριξε τὰ πόδια ἐπάνω στὸν πληγωμένο καὶ ξαφνικὰ τρέμος καὶ κατάπληξις μαζὶ ζωγραφίσθησαν στὸ πρόσωπό του.

Ὁσὸν, ἡ ἐκπληκτικὴ δύναμις τῆς θελήσεώς του τὸν ἐξυτηρέτησε καὶ πάλι, καὶ ἐπανακτώντας τὴν ψυχραιμίαν του, εἶπε πρὸς τὸν γιατρὸν Βαλενὺ ποῦ προχωροῦσε πρὸς αὐτόν:

—Τί σκέπτεσθε, γιατρέ, γιὰ τὴν κατάστασιν τοῦ δυστυχισμένου αὐτοῦ;

Ἦθελε νὰ δείξῃ τάχα ὅτι ἠδιαφερόταν γιὰ τὸν πληγωμένο, γι' αὐτὸ ζήτοσε νὰ μᾶθῃ ἀκριβεῖς πληροφορίες.

—Δὲν μπορῶ νὰ πῶ τίποτε ἀκόμη, ἀποκρίθηκε ὁ γιατρός, ἀλλ' ὁ συνάδελφός μου κι' ἐγώ, ἔχομε τὴν γνώμην ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος ἀμέσου θανάτου.

Ὁ Γκοντράν, ἀποκρίπτοντας τὴν κακὴ ἐντύπωσιν ποῦ τοῦ προξένησε ἡ καθυσχαστικὴ αὐτὴ δὴλωσις:

—Πιστεύετε, λοιπόν, ὅτι θὰ μπορέσετε νὰ τὸν σώσετε; ρώτησε.

—Αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμην μας.

—Ὁσὸν, εἶπε ὁ Γκοντράν σκύβοντας δεξιὰ γιὰ νὰ δῇ πρὸς τὸν πληγωμένο, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς δὲν φαίνεται νὰ ἔχῃ τίς αἰσθησεις του.

Ἐλῆξε συνέλθει, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ μεγάλη συγκίνησιν ξανάπεσε σὲ ἀναισθησία.

—Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε ἂν θὰ διαρκέσῃ πολλὴ ὁ ἀναισθησία αὐτὴ;

—Μὰ τὴν πίστι μου, κύριε Γκοντράν, ἀποκρίθηκε ὁ Βαλενὺ, δὲν ξέρω. Ὁσὸν ἐγὼ κι' ὁ συνάδελφός μου θὰ προσπαθήσωμε νὰ καταπολεμήσωμε τὴν λιποθυμίαν.

Ὁ Βαλενὺ καὶ ὁ ἄλλος γιατρός ἀπο-

σύρθηκαν στὸ κοίλωμα τοῦ παραθύρου γιὰ νὰ κάμουν συμβούλιον. Ὁ Γκοντράν τοὺς ἀκολούθησε μὲ τὰ μάτια ἀνέσυχος. Μέσα του σκεπτόταν ὅτι ἂν ὁ πληγωμένος συνερχόταν, ἡ θέσις του θὰ ἦταν δύσκολη.

Καὶ κατορθώνοντας ὥστε νὰ καταλάβῃ τὴν πρόθεσιν τοῦ Λευκῆ, πλησίασε τὸν Μαρσιάλ καὶ τοῦ εἶπε:

—Χαίρω πολὺ ποῦ ἡ τύχη μ' ἔκαμε νὰ σὰς συναντήσω ἐδῶ, γιὰτὶ ἐρχόμουν νὰ τὴν πρόθεσιν νὰ συζητήσω μαζὶ σας κατὰ τὸ σπουδαῖο ποῦ δὲν ἐπιδέχεται ἀναβολή...

—Θὰ μὲ θάρτε, κύριε, ἀποκρίθηκε ὁ ἀνακριτῆς, καθὼς πάντοτε στίς διαταγὰς σας καὶ πρόθυμος νὰ κάμω ὅ,τι θ' ἀπατήσετε ἀπὸ τὴν ἀφοσίωσί μου, ποῦ πάντοτε σὰς ἀνέκει.

Μὲ τὰ λόγια αὐτὰ ὁ Μαρσιάλ ὑπαινίσσεται τὴν κατὰ τοῦ Γκοντράν ἀπόπειραν στὸ μέγαρο τῆς οδοῦ Ἁγίου Δομνίκου, ποῦ ἔμαθε ἀπὸ τὸν Βαλενὺ.

—Ξέρω ὅτι μοῦ εἰσθε ὁλοκληρωτικὰ ἀφοσιωμένος, ἀγαπητέ μου Μαρσιάλ, καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ. Δὲν περιμένα ὅμως αὐτὰ ποῦ συμβαίνουν ἐδῶ καὶ πρέπει πρὸ πάντων νὰ πάρωμε τὰ μέτρα ποῦ ἐπιβάλλουν οἱ περιστάσεις.

—Κι' ἔχετε δίκην, πατέρα μου, διέκοψε ἡ Λευκὴ μὲ ζωηρότητα. Πρέπει πρῶτα ἀπ' ὅλα νὰ εἰμεθα βέβαιοι ὅτι ὁ δολοφόνος δὲν θὰ διαφύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα τῆς δικαιοσύνης.

—Ἀλλὰ, ἀλήθεια, ξέρουν ποιὸς εἶναι ὁ ἐνοχός; τὸν συνέλαβαν; ρώτησε ὁ Γκοντράν προσποιούμενος τὸν ἐκπληκτικόν.

Ἡ ἐνοχός, φώναξε ἀμέσως ἡ Λευκὴ, φαίνεται ὅτι ὠμολόγησε τὸ ἐγκλήμα τῆς.

—Εἶναι, λοιπόν, γυναῖκα; ἔκαμε ὁ Γκοντράν.

—Νά τὴν! εἶπε ἡ Λευκὴ μὲ δυνατὴ φωνὴ καὶ δείχνοντας μὲ τὸ δάκτυλό της τὴν ἐργάτρια.

—Αὐτὴ;... Καὶ προχωρώντας μὲ μανίαν πρὸς τὴν νέα, ποῦ ἔμενε ἀκίνητη καὶ ὠχρὴ σὺν νεκρῇ:

—Πῶς, εἰσεῖς εἰσθε! φώναξε. Καὶ τί σὰς ὠθήσε σ' αὐτό;

Ἡ Λευκὴ δὲν θέλησε ὅπως ἡ ἀντίζηλός της μπόρεσῃ νὰ ὑπερασπισθῇ καὶ συγχρόνως διηγηθῇ τί συνέβη μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ Ντεζανιέρ.

—Εἶναι ἔργον τῆς δικαιοσύνης, πατέρα, νὰ μᾶθῃ γιὰτὶ αὐτὴ ἡ νέα ἔκαμε τὴν ἐγκληματικὴ ἀπόπειρά γιὰ τὴν ὁποία ἐξέλεξε ὡς θέατρον τὸ Μεγάλον Δάσος.

Ἐπειτα, στρεφόμενη πρὸς τὸν Μαρσιάλ:

—Τί περιμένετε, λοιπόν, κύριε ἀνακριτῆ, γιὰ νὰ ἐκτελέσετε τὸ καθήκον σας, ὡς δικαστῆς;

Ὁ Μαρσιάλ φάνηκε πὼς δοκίμαζε κάποια ἥθικη στενοχώρια, γιὰτὶ τὸ πρόσωπό του συσπάσθηκε πρὸς στιγμὴν. Ὁσὸν, κατῳρώσας νὰ συγκαταστήσῃ τὴν συγκίνησιν του καὶ, σηκώνοντας τὸ πρῶτον τοῦ ἀφῆσε νὰ πέσῃ τὸ χεῖρ τοῦ ἐλαφροῦ ἐπάνω στὸν ὅμο τῆς Τζέννης, προσέφροντας μὲ ὑπόκοφον φωνή:

—Ἐν ὀνόματι τοῦ νόμου σὰς συλλαμβάνω!

Καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν ἐνωμοτάρχην:

—Μεῖνετε κοντὰ στὴν κρατομένη, πρόσθεσε.

—Μήπως σκέπτεσθε, φώναξε ἡ Λευκὴ, νὰ χρησιμοποιήσετε τὸ διαμείρισμα αὐτὸ ὡς φυλακὴ γιὰ τὴ νέα αὐτὴ;

Ὁ Μαρσιάλ ἐνωίωσε τὸ χτύπημα βαθεία.

—Ὅχι, δεσποινίς, ἀποκρίθηκε μὲ ζωηρὸν τόνο. Ἐπιθυμῶ μόνον πρὶν πάρω τὴν ἀπόφασιν ποῦ μοῦ ἐπιβάλλεται, νὰ μᾶθω

τί πρέπει νὰ γίνῃ γιὰ νὰ δοθῇ στὸν πληγωμένο οἱ περιποιήσεις ποῦ ἀπαιτεῖ ἡ κατάστασις του... Κύριοι, εἶπεν, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς γιατροὺς, τί ἀποφασίζετε;

—Ὁ πληγωμένος δὲν θρίσκειται σὲ κίνδυνον θανάτου, ἀποκρίθηκε ὁ Βαλενὺ, ἀλλὰ ἡ γνώμην μου εἶναι νὰ μὴ τὸν κουράσωμε πολὺ, ποῦ θὰ συνέβαινε ἂν τὸν μεταφέραμε στὸ Παρίσι.

Ὁ Γκοντράν ἔκαμε κίνημα χαρᾶς, ποῦ δὲν κατῳρώσας νὰ τὸ κρύψῃ ἀρετὰ γρηγορὰ ὥστε νὰ μὴ τὸ δῇ ὁ Μαρσιάλ, ποῦ ἔσπευσε νὰ πῇ:

—Ἔστω! δὲν θὰ μεταφερθῇ ὁ πληγωμένος στὸ Παρίσι.

—Μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸν περιποιηθῇ ἐδῶ, διέκοψε ὁ Γκοντράν... Ἄν βέβαια ὁ κ. ἀνακριτῆς δὲν θρίσκει τίποτε τὸ ὑποπτό, πρόσθεσε.

Ὁ Μαρσιάλ ἔκαμε πὼς δὲν ἄκουσε.

—Γιατρέ, εἶπε, πιστεύετε ὅτι ἂν πάρῃ κανεὶς ὅλες τὰς ἀναγκαῖες προφυλάξεις, δὲν μπορεῖ νὰ μεταφέρῃ τὸν πληγωμένο στὸ νοσοκομεῖο ποῦ διευθύνετε;

—Ὁ Βαλενὺ καὶ ὁ ἄλλος γιατρός, ἔστειρα ἀπὸ λιγδότημον συμβούλιον, διέγνωσαν ὅτι, ἂν ἐπαίρναν μεγάλες προφυλάξεις, θὰ μπορούσαν νὰ μεταφέρουν τὸν πληγωμένο ἀκίνδυνον. Κι' ἐστὶ ὁ Βαλενὺ ἐφυγε ἀμέσως γιὰ νὰ προετοιμάσῃ τὰς μεταφορὰς, ἀφοῦ ἐσύστησε στὸν συνάδελφόν του νὰ μὴ ἀφήσῃ κανέναν νὰ πλησιάσῃ τὸν πληγωμένο.

Ἡ Τζέννην ποῦ ἄκουσε ὅλα ὅσα ἐλέχθησαν, θέλησε νὰ τρέξῃ πρὸς τὸν πληγωμένο, ἀλλὰ ἐνωίωσε ἐπάνω στὸν ὅμο τῆς τὸ χεῖρ τοῦ ἐνωμοτάρχου καὶ τότε κατὰλαβε ὅτι τοῦ λοιποῦ δὲν θὰ τὴν μεταχειρίζονταν παρὰ ὡς κοινὴν κατηγορούμενην γιὰ ἐγκλημα. Μὲ τὴν πεποίθησιν ὅμως τῆς ἀθωότητός της, ἡ ψυχὴ τῆς ἐξανεστῆ καὶ θέλησε πάλι νὰ ὀρμήσῃ, ἀλλὰ ὁ ἐνωμοτάρχης τὴν ἄρπαξε τώρα ἀπὸ τὸ μπράτσο. Ἡθικὰ συντετριμμένη τότε, ἔστρεψε τὰ μάτια της πρὸς τὸν Μαρσιάλ, μὲ τὴν ἀπόφασιν νὰ πῇ ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ Λευκὴ ὅμως, ποῦ δὲν τὴν ἄφηγε ἀπὸ τὰ μάτια της, εἶδε τὸ βλέμμα αὐτὸ καὶ κατάλαβε τὴν πρόθεσιν τῆς, καὶ σιγηρίζοντας μὲ οικειότητα τὸ χεῖρ ἐπάνω στὸν ὅμο τοῦ Μαρσιάλ:

—Υποθέτω, εἶπε, ὅτι θὰ θέλετε ν' ἀπαλλάξετε ἐμένα καὶ τὸν πατέρα μου ἀπὸ τοῦ νὰ βλέπωμε γιὰ πολλὴν ὥραν ἀκόμη τὴν νέαν αὐτὴ, ποῦ εἶναι ἐνοχὸς ἐγκλήματος, ποῦ διέπραξε κάτω ἀπὸ τὴς πιδέπιδραμιντικῆς περιστάσεις! Ἡ θέσις τοῦ δολοφόνου εἶναι σὴν χωροφυλακῇ, ὡς ὅτου διαταχθῇ ἡ μεταφορὰ του σὲ μιὰ ἀπὸ τὴς φυλακὰς τοῦ Παρισιῦ μέχρι τῆς ἡμέρας ποῦ θὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιον τοῦ Κακουρηγοδικείου.

—...Ποιὸς; Γιὰ ποιόν, λοιπόν, μιλάτε ἐτοί; φώναξε μιὰ φωνὴ ἀπὸ τὴν πόρτα, μὲ τὴν ὁποίαν συγκοινωνοῦσε ἡ σάλλα μὲ τὸ δωματίον τῆς Φραγκίσκας...

ΣΤΙΓΜΑΙ ΤΡΟΜΟΥ ΚΑΙ ΑΓΩΝΙΑΣ

Ἦταν ἡ ἴδια ἡ τυφλὴ, ποῦ ἀνυπομονώντας πρὸς καὶ ἀκούοντας τὸν θόρυβον ποῦ γινόταν σὴν διπλανὴ τῆς σάλλα, σηκώθηκε καὶ ψηλάκρυστον, ἀνοίξε τὴν πόρτα.

Ἡ Τζέννην, ἀναγνωρίζοντας τὴν μητέρα τοῦ Μαρσιάλ, ἔκαμε ἀπελπιστικὸν ἀγῶνα καὶ κατορθώνοντας ν' ἀποσπασθῇ ἐκ τῶν χωροφύλακες, ὤρμησε πρὸς τὴν τυφλὴν, τῆς ὁποίας ἄρπαξε τὸ χεῖρ κραυγάζοντας:

—Ἐμένα, κυρία, κατηγοροῦν ὅτι ἐδολοφόνησα, ἐμένα θέλουν νὰ καταστήσουν ὑπεύθυνον γιὰ ἕνα ἐγκλημα, ἐνῷ εἰμαι τὸ

θύμα τρομεροῦ δυστυχίματος...

Ὁ Γκοντράν καὶ ἡ Λευκὴ, μόλις συνήλθαν ἀπὸ τὴν ἐκπληξιν ποῦ τοὺς προκαλέσε ἡ ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ ἐμφάνισις, θέλησαν ἀμέσως νὰ θέσουν τέρμα στὸ ἐπεισόδιον. Καὶ πλησιάζοντας τὸν Μαρσιάλ ὁ ἐκατομμυριούχος:

—Δὲν μπορῶ ν' ἀνεχθῶ νὰ συμβαίνουν παρόμοιες σκηνές, σ' ἕνα σπίτι ποῦ μοῦ ἀνέκει! φώναξε.

—Κι' ἐγὼ ἐλπίζω, Μαρσιάλ, ὅτι θὰ σταματήσετε ἀμέσως τὸ σκάνδαλον αὐτό, πρόσθεσε ἡ Λευκὴ.

Ἡ Τζέννην ὅμως σὺν νὰ μὴν ἄκουε τὴς διαμαρτυρίας αὐτῆς, ἐξακολουθοῦσε νὰ ἱκετεύει τὴν τυφλὴν:

—Δὲν μπορεῖτε ν' ἀρνηθῆτε, κυρία, νὰ μ' ἀκούσετε! εἶπε σφίγγοντας πυρετωδῶς τὰ χεῖρα τῆς Φραγκίσκας... Δὲν μ' ἀναγνωρίζετε λοιπόν;

—Ὅτε σὰς βλέπω, ἀποκρίθηκε ἡ πρώτην παραμάναν τῆς, εἶμαι τυφλὴ!...

—Λοιπόν, κυρία, θὰ σὰς πῶ ἐγὼ ποῖα εἶμαι! Εἶμαι ἐκείνη ποῦ ὁ γυιὸς σας... ἀγαποῦσε!... Εἶμαι ἡ δεσποινίς Μενιέ...

—Ἔσεῖς; Κι' ἐσὰς κατηγοροῦν;

—Ἄ! τῶξερα, κυρία, διέκοψε ἡ Τζέννην μὲ παρακινετικὸν τόνο, τῶξερα ὅτι δὲν θὰ μ' ἐθεοοῦσατε ἱκανὴ νὰ ἐκτελέσω ἐγκλημα, ἐγὼ, ποῦ ὁ κ. Μαρσιάλ εἶχε κρῖνει ἄξια νὰ φέρῃ τὸν ὄνομά του.

Ἡ Τζέννην εἶχε τώρα μεταμορφωθῇ. Ἐνωίωσε τὸ θάρρος τῆς ν' ἀναγεννᾶται καὶ μὲ περισσύτερη πεποίθησιν ἐξηκολούθησε:

—Κυρία, μπορεῖτε νὰ μὲ πιστέψετε, γιὰτὶ σὰς τὸ ὀρκίζομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι εἶμαι θύμα τρομερῆς κακοτυχίας... Κι' ἂν ξέρατε ποῖον μὲ κατηγοροῦν δὲν θέλησα νὰ δολοφονήσω, θὰ εἶθε ἡ πρώτη ποῦ θὰ ὁμολογήσετε ὅτι εἶναι ἀδύνατον νὰ μοῦ ἐπέλθῃ παρόμοια ἰδέα, γιὰτὶ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, κυρία, τὸν ἀγαπῶ καὶ τὸν σέβομαι ὅπως σέβομαι τὸν πατέρα μου!... Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς μ' ἔχει σώσει, κυρία, καὶ δὲν περνοῦσε ἡμέρα χωρὶς νὰ τοῦ δώσω νὰ κατὰλαβῃ πόσο τοῦ ἤμου ἐννέμων γιὰ τὴν ἀφοσίωσιν του αὐτῇ, ποῦ ἐδεῖξε ἐκθέτοντας τὴν ζωὴν του γιὰ νὰ μὲ σώσῃ...

Ἄ! ἂν μ' ἐβλεπε τὴν στιγμὴ αὐτῇ, ἂν μπορούσε νὰ μ' ἀκούσῃ νὰ σὰς μιλῶ γι' αὐτόν, κυρία, ὅταν σὲ θέσι νὰ διακηρύξῃ τὴν ἀθωότητά μου!

—Ἀλλὰ ποῦ εἶναι λοιπόν; ρώτησε ἡ τυφλὴ συγκινημένη ἀπὸ τὸν ἐλαφρὸν τόνον τῆς ἐργάτριας... Ὁδηγῆτε με κοντὰ τόνον, θέλω νὰ τοῦ μιλήσω.

—Ἐλάτε, ἐλάτε, κυρία, ἔκαμε ἡ Τζέννην παίρνοντας τὴν τυφλὴν ἀπὸ τὸ χεῖρ.

Ὁ Γκοντράν καὶ ἡ κόρη του ἀντήλαξαν βλέμμα ποῦ κατάλαβαν καὶ οἱ δύο.

Ἐπρεπε νὰ ἐμποδίσουν μὲ κάθε θυσίαν τὴν σκηνὴν αὐτὴν, γιὰτὶ διέτρεχαν τὸν μεγαλύτερον κίνδυνον, ἂν ὁ πληγωμένος, ἀνακτώντας τὴς αἰσθησεις του, ἀνεγνώριζε, ἂν δὲ τὴν τυφλὴν, αὐτὸν τοῦλάχιστον τὸν Γκοντράν.

Καὶ προλαμβάνοντας ὁ Γκοντράν, μὲ τόνον κυρίου ποῦ ἀπευθύνεται πρὸς τὴν ὑπηρετρίαν του, εἶπε πλησιάζοντας τὴν τυφλὴν:

—Γιατὶ ἦρθες ἐδῶ, ὅπου δὲν ἔχεις καμμιὰ δουλειὰ καὶ ὅπου κανεὶς δὲν σ' ἐργάζε; Μοῦ φαίνεται ὅτι ἐγὼ ὡς ὅσον εἶμαι κύριος ἐδῶ καὶ δὲν θέλω ν' ἀνεχθῶ πρᾶξιν ἀρετῆν ἐκ μέρους σου, κυρία Μπερέν. καὶ λοιποῖα πολὺ ποῦ σὺ τὸ ἀπενθυμίζεις... Γύρισε, λοιπόν, αὐτὴ τὴν στιγμὴ, στὸ δωματίον σου καὶ περιμένα νᾶρθῃ ὁ γυιὸς σου γιὰ νὰ σοῦ ἀναγγεῖλῃ τὴν ἀπόφασιν ποῦ θὰ πάρω γιὰ σένα, ἔστερα ἀπὸ τὴν ἐξήγησιν ποῦ θάχω μαζὶ του.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ ὁ Μαρσιάλ ἦταν ἑτοιμὸς νὰ πηδήσῃ ἀπὸ τὴν ὕβριν ποῦ τ

Εὐδύμα ανέκδοτα τῶν δικηγόρων μας

Συνεχίζουμε τὰ ανέκδοτα ποὺ μᾶς διηγήθηκε ὁ διακεκριμένος δικηγόρος κ. Γ. Χατζηκώστας:

ΜΙΑ ΣΟΥΒΛΑ ΑΥΤΙΑΣ...

Ἴδου κι' ἓνα ἀγνωστο ἀνέκδοτο ἀπὸ τὰ παρασκήνια μιᾶς μεγάλης δίκης ποὺ ἔγινε πρὸ δεκαπέντε χρόνων. Δικαζόταν στὸ Κακούργιοδικεῖο Ἀθηνῶν ὁ Ἀνδρέας Φουντάς, ὁμοδόρος κακούργος καὶ ἐπικεκηρυγμένος ληστής ἀπὸ τὴν Λειβαδιά. Κατηγορεῖτο γιὰ «ληστεία ἐν δημοσίᾳ ὁδῷ μετὰ φόνου» καὶ οἱ μάρτυρες ἦσαν ὅλοι ἐπιβαρυντικοί. Ἐλεγαν στὴν ἀνάκρισι πῶς τὸν εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους τὴν ἴδια τὴν ὥρα ποὺ ἔκανε τὸ ἔγκλημα. Ἐνας ἀπὸ τοὺς δικηγόρους τοῦ τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ εἶπε τὰ κακὰ μαντάτα τῶν μαρτύρων, λίγο πρὶν ἀρχίσῃ ἡ δίκη. «Μὴν ἀνησυχῆς, τοῦ εἶπε ἀγρία τὸ ληστής. Ἐγὼ μεθαύριο θὰ σοῦ φέρω μιὰ σοῦβλα αὐτιά ἀπ' ὅλους αὐτοὺς...». Εἶπε τὴν τελευταία φράσι δυνατὰ ὥστε νὰ τὴν ἀκούσουν οἱ μάρτυρες ποὺ ἦσαν πὺλ περὰ ἀπ' τὸ ἐδῶλιο. Ὁ δικηγόρος σκέφθηκε νὰ ἐκμεταλλευσθῇ τὴν εὐκαιρία καὶ σὲ λίγο ἔπιασε κουβέντα μὲ τοὺς μάρτυρες καὶ προσπαθοῦσε νὰ τοὺς πείσῃ ὅτι σ' ἓνα χρόνο ὁ Φουντάς θὰ ἦταν ἐλεύθερος.

—Θὰ δικασθῇ γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι, τὸ πολὺ - πολὺ, δεκαπέντε χρόνια, παίρνει τὰ μισὰ ἀμνηστία μὲ τὸ διάταγμα τῆς ἐπαναστάσεως τοῦ 1922, ἐνὶ ἑξῇ ὑπόδικος, ὅσα σ' ἓνα χρόνο θὰ εἶναι ἔξω...

Παρίστανε τάχα τὸν ἀδιάφορο γιὰ τὶς φοβέρες τοῦ ληστήρχου καὶ οἱ μάρτυρες τὸν πίστεψαν. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν καταπληκτικό. Ἐνας - ἓνας ποὺ ἐξητάζετο, ἐβεβαίωνε ὅτι ἐκεῖνος ποὺ ἔκανε τὴν ληστεία ἦταν Ψηλὸς καὶ λιὰ

νός. Ὁ Φουντάς ἦταν, σιμειώστε, κοντὸς καὶ χονδρός. Ἔτσι ἀπέδειξε τὴν... ἀθωότητά του καὶ ἀπληθύνει γι' αὐτὴ τὴν ὑπόθεσι.

ΤΟ ΦΙΛΗΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΦΛΩΡΙΑ

Ἐνας γέρος χωρικός ἀπὸ τὰ Μεσόγεια εἶχε ἀρραβωνιάσει πρὸ ἐτῶν τὸ γυιό του μὲ μιὰ χωριατοπούλα καὶ τῆς εἶχε προσφέρει, σύμφωνα μὲ τὸ ἔθιμο τοῦ τόπου, δέκα φλωριά προγαμιαῖο δῶρο. Πέθανε ὁ μὴν ὁ γυιὸς του κατὰ τὴ διάρκεια τῆς μνηστείας καὶ, ἐπειδὴ οἱ γονεῖς τοῦ κοριτσιοῦ ἤρνουντο νὰ τοῦ ἐπιστρέψουν τὰ φλωριά, τοὺς ἔκαμε ἀγωγή. Σύμφωνα μὲ τὸ συνηθισμένον μαζὶ δίκαιον ποὺ ἰσχύει ἀκόμη στὶς περιπτώσεις αὐτές, τὸ προγαμιαῖο δῶρο ἐπιστρέφεται, ἐκτὸς ἀν' ἐμεσολάβησης φίλημα, ὅποτε ἐπιστρέφονται μονάχα τὰ μισὰ καὶ τὰ ἄλλα μισὰ τὰ κρατεῖ ἡ νύφη. Διότι τὸ φίλημα θεωρεῖται ὑφάρπαγῃ τῆς παρθενίας. Ὁ γέρος προσπαθοῦσε νὰ ἀποδείξῃ ὅτι τὸ παιδί του δὲν τὴν εἶχε φιλήσῃ τὴ νύφη, μὰ οἱ μάρτυρες ἔλεγαν τὸ ἀντίθετο. Σὲ μιὰ στιγμὴ κι' ἐκεῖνος ἔχασε τὴν ὑπομονή του καὶ φώναξε στὸν πρόεδρο:

—Κύριε πρόεδρε, ἀν ὁ γυιός μου τὴ φίλησε πενήντα φορές, ἐκεῖνη τὸν φίλησε ἑκατὸ. Τότε νὰ μοῦ διπλασιάσουν τὰ φλωριά...

Αὐτὸ ἔλεγε ἡ λογικὴ τοῦ γέρου, ὁ νόμος ὅμως ἄλλα ὥριζε κι' αἴσι ἔχασε τὰ μισὰ φλωριά γιὰ τὰ φιλά του πῆρε ὁ γυιὸς του.

Ο ΡΩΣΣΗΣ ΚΑΙ Η ΔΟΤΙΚΗ

Ἐξητάζετο πρὸ ἐτῶν στὸν ἀνακριτὴ ὁ γνωστός καθαρευουσιάνος γυμνασιάρχης Ρώσσης καὶ ἀπῆλγε λέει ὁ ἴδιος τὴν κατάθεσίν του στὸν γραμματέα. Σὲ

μιὰ στιγμὴ τοῦ εἶπε: «Ἐξέπλυνε τὴν ἐπὶ τῷ γεγονότι», καὶ ὁ γραμματεὺς ἔγραψε: «Ἐξέπλυνε διὰ τὸ γεγονός...». Στὸ τέλος ποὺ τοῦ διάβασαν τὴν κατάθεσίν του γιὰ νὰ τὴν υπογράψῃ καὶ τὸν ρώτησαν ἀν ἐχῇ τίποτε νὰ προσθέσῃ, ὁ Ρώσσης πῆρε στὸ χέρι τὸν τὴν κατάθεσι καὶ ἔγραψε στὸ περιθώριο: «Τὰ ἐκστάσεως, ἐκπλήξεως καὶ θαυμασμοῦ σημαντικὰ συντάσσονται μετὰ δοτικῆς»!

Ο ΑΓΙΟΣ ΦΑΝΟΥΡΙΟΣ ΣΤΟ... ΦΡΕΣΚΟ

Σ' ἓναν συνοικισμό τῆς πρωτεύουσας, μιὰ οἰκονομικὰ προσηφύγων εἶχε φέρεῖ πρὸ ἐτῶν μιὰ παλαιὰν εἰκόνα τοῦ ἁγίου Φανουρίου, ὁ ὁποῖος, ὡς γνωστόν, θεωρεῖται μοναδικὸς ἀπὸ τὶς γυναῖκες μας γιὰ τὸ φανέρωμα τῶν μυστικών. Ἡ εἰκὼν ἐποθετῆθη σ' ἓνα μισοσκότεινο ἀδυτον τοῦ σπιτιοῦ καὶ κόσμος πολλὸς ἐπήγαγε ἐκεῖ, μὲ γεμάτα θεαίως τὰ χέρια, γιὰ νὰ λύσῃ τὰ μυστικά του μὲ τὴ χάρι τοῦ ἁγίου. Ἐπειδὴ ὁ ἅγιος δὲν ἐφαίνετο νὰ συγκινηθῇ ἀπὸ τὰ χρήματα καὶ τὰ δῶρα ποὺ ἔπαρναν οἱ ἑνοικοί, οἱ τελευταῖοι ἀπεφασίσαν νὰ τὸν... ἀναγκάσουν νὰ μιλήσῃ. Ἐνας μαντράχλος, λοιπὸν, διπλώνονταν μὲ ἓνα σεντόνι, πηδοῦσε πῶς ἀπὸ τὴν εἰκόνα λέγοντας: «Εἶμαι ὁ ἅγιος Φανούριος, εἰμαι ὁ ἅγιος Φανούριος». Τότε οἱ προσκυνοῦνται ἔκαναν τὸ σταυρὸν τῆς, τὸν ρωτοῦσαν διάφορα πράγματα, ποῖαν ὁπότε ὁ ἄνδρας τῆς, ποῖος ἐκλεψέ τὸ δαχτυλίδι, ποῖα θὰ κάμῃ ἀνδρὶ, κι' ἐκεῖνος ἀπαντοῦσε διάφορες ἀσολοῦμες. Ὄπου, μιὰ ἱέρα παρουσιάσθη. Ἐνας ἀστυνομικὸς μὲ πολιτικὰ καὶ ρώτησε ποῖος ἅγιος εἶναι.

—Εἶμαι ὁ ἅγιος Φανούριος, ἀπήντησε ἐκεῖνος. Τότε τὸν ἐγράψανε καὶ τὸν ἐξεκέπασε:

—Ἐλα ἐδῶ, λοιπὸν, ἅγιε Φανουρίε, νὰ ἰδῇς πῶς εἶναι τὸ φρέσκο...

ΑΝ ΠΙΣΤΕΥΗΣ Κ.Λ.Π.

Τρεῖς γνωστοὶ δικηγόροι τῶν Ἀθηνῶν εἶχαν πάει στὴ Χαλκίδα γιὰ μιὰ δίκη καὶ τὸ βράδυ πῆγαν νὰ κοιμηθοῦν στὸ ἴδιο ξενοδοχεῖο μὲ τὸν πελάτη τους, ποὺ ἦταν γέρος καὶ τὸν ἔλεγε Κώστα. Ὁ ξενοδόχος τοὺς ἔβαλε ὅλους σ' ἓνα δωμάτιο μὲ τέσσερα κρεβάτια καὶ ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν. Ὁ μπαρμπα-Κώστας ὅμως ἦταν πολὺ θεοφοβούμενος καὶ παλαιὸν ἡμερολογίτης: «Θὰ μοῦ ἐ-

πιτρέψετε, εἶπε, προτοῦ πλαγιαίσω, νὰ κάμω τὴν προσευχή μου». Κι' ἄρχισε νὰ μονολογῇ διάφορες προσευχές, ποὺ τὴν καθεμιὰ τους τὴν ἔλεγε τρεῖς φορές. Ἐχε περᾶσει ὅμως μιὰ ὥρα κι' ἡ προσευχὴ ἐξακολουθοῦσε: Τέλος, εἶπε τὸ «δὶ' εὐχῶν» κι' οἱ δικηγόροι νόμισαν ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἡσυχάζαν. Ἀλλὰ μόλις τέλειωσε τὸ «δὶ' εὐχῶν», ἄρχισε τὸ «πιστεύω εἰς ἓνα Θεόν» ποὺ θὰ τῷ ἔλεγε κι' αὐτὸ τρεῖς φορές. Ἐνας ἀπὸ τοὺς δικηγόρους τότε τοῦ φώναξε:

—Μπαρμπακώστα, ἀν πραγματικὰ πιστεύεις εἰς ἓνα Θεόν, πέσε κοιμήσου γιὰτὶ αὐριο πρῶτ' ἔχομε δίκη...

Η ΑΓΚΑΛΙΑ ΤΟΥ ΜΟΝΟΧΕΙΡΟΣ

Ἐνας ψευδομάρτυρας εἶχε ἀγορασθῇ κάποτε γιὰ νὰ καταθέσῃ ἐναντὶ ἐνὸς κατηγορουμένου ἐπὶ μοιχείᾳ. Ἐκύτταξε τὸν κατηγορούμενο, ποὺ καθόταν στὸ ἐδῶλιο, θεαθῶντες γιὰ τὸ πρόσωπό του καὶ δασκαλεῦτ' ἔδόντως ἀπὸ τὸν δικηγόρο του. Ὁ τὸν ἦλθε ἡ ὥρα νὰ ἐξετασθῇ, ὁ πρόεδρος τὸν ρώτησε σὲ ποῖα στάσι εἶδε τὸν κατηγορούμενο μὲ τὴ μοιχαλίδά.

—Τὴν εἶχε ἀρπάξει ἐκεῖνος, εἶπε, καὶ τὴν ἐσφιγγε μὲ τὰ δὺ ὁ τοῦ χέ-ρ-ι-α στὴν ἀγκαλιά του.

Στὸ σημεῖον αὐτὸ ὁ πρόεδρος τοῦ εἶδε τὸν κατηγορούμενο, τοῦ ὁποῦ τοῦ ἓνα χέρι ἦταν κομμένο ἀπὸ τὸν ὄμο...

ΔΩΡΟΔΟΚΙΑ ΔΙΑ... ΜΠΑΚΛΑΒΑ

Ἐνας πρόσφυξ ἀπὸ τὸ Ἰκόνιο, γνωστότατος τύπος ἀνατολίτη, ἦταν καλεσμένος μάρτυρας ἀπὸ τὸν ἀνακριτὴ. Ἐπόμενος ὅμως νὰ ἀναβῇ γιὰ λίγες μέρες τὴν παρουσίαν του, γιὰτὶ καθὼς ἔλεγε, συνθημιμένος ἀπὸ τὰ ἔθιμα τῆς πατρίδας του, ἤθελε «νὰ πᾶν καὶ κάτ' ἐκεῖ τὸ ἀνακριτὴ...». Ὁ δικηγόρος τὸν ἐπεισε ὅτι αὐτὸ δὲν ἦταν ἀπαραίτητο καὶ σὺν μεταξὺ τὸ εἶπε τοῦ ἀνακριτοῦ νὰ γελᾷ. Ὁ τελευταῖος τὸ ἔβριχε πολὺ ἀστεῖο καὶ, μόλις παρουσιάστηκε ὁ μάρτυς τὸν ρώτησε αὐστηρά:

—Τί εἶσαι, ἐσύ;
—Μάρτυρας, καδὴ ἐφέν-τη μου.

—Καὶ πῶς ἦλθες ἐδῶ μὲ ἀδειανὰ χέρια;

—Τὸ εἶπα, καδὴ ἐφέντη μου, τὸ εἶπα τοῦ κυρίου δικηγόρου νὰ φέρω κάτ' ἐκεῖ, μὰ αὐτὸς δὲν μ' ἄφησε...

—Καὶ τί θὰ μοῦ φέρνες;

—Ἡ ταφι μπακλαβά ἡ κατὰφι, καδὴ ἐφέντη μου. ἰ. ΚΑΖΑΝΤΖΑΚΗΣ

"Ὅπως Κάδε ΠΕΜΠΤΗ, 5-7

Πρωτότυπη αἰσθηματικὴ ἱστοριούλα ὑπὸ

ΝΤΟΡΑΣ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

Ἡ καμαρούλα, πολὺ ὁμορφὴ καὶ μὲ λεπτὸ γοῦστο ἐπιπλωμένη, εἶχε στολισθῇ γιορτινὰ.

Τὸ ἀπογευματινὸ τραπέζι, κοκκί-τικα στρωμένο, περιέμενε σκεπασμένο μὲ δαντελλένιο τραπεζομανηλάκι στολισμένο μὲ μενεξέδες. Μέσα στὸ «μπρῦλ-παρφέ» οἱ κόκκοι τῆς σμύρνας ἔχυναν τοὺς μυρωδάτους ἀτμούς των, καὶ γύρω ἀπὸ τὶς λάμπες, σχηματίζοντας ἀμπαζούρ, γιρλάντες ἀπὸ ὀρχοειδῆ πέφτανε σὰν καταρράκτες.

Ἐπάνω στὸ κρεβάτι, κρεβάτι ἐρωτευμένης βασίλισσας, κοντόφαρδο καὶ χαμηλὸ σὰν ντιβάνι, ἓνα κινεζικὸ ὕφασμα μεταξωτὸ ἀκτινοβολοῦσε, κεντημένο μαγικά μὲ χιλιάδες χρώματα, ὅμοια μὲ τὴ θεϊκὴ φαντασμαγορία τοῦ ἀνοιξιάτικου οὐρανοῦ. Τέλος, ἐπάνω στὸ παχὺ χαλί ἓνα δρομάκι ἀπὸ τριαντάφυλλα ξεφυλλισμένα ὠδηγοῦσε ἀπ' τὴν πόρτα ὡς τὸ τραπέζι, κι' ἀπὸ τὸ τραπέζι ὡς τὸ κρεβάτι.

Μοναχά, ποὺ μέσα στὸ κρεβάτι αὐτό, ποὺ ἔπρεπε νὰ φιλοξενῇ ἓνα σφιχταγκάλιασμένο ζευγάρι ἐραστῶν, ἐρισκόταν ἓνας ἐτοιμοθάνατος, ποὺ τὰ διάφανα χέρια του δοκίμαζαν κιόλας μὲ πένθιμο κίνημα νὰ προσελκύσουν τὸ σάβανο.

Στὸ προσκεφάλι, μιὰ ἀδελφὴ—νοσοκόμος ἡλικιωμένη, μὲ λινὸ γκρίζο φουστάνι ἀντικαθιστοῦσε τὴν «ἀγαπημένη» ποὺ ἔλειπε.

Ὁ Μάριο ντὲ Γκιμόρ ξεψυχοῦσε ἐκεῖνο τὸ βράδυ. Κεραινοβόλος περιτονίτις ἀκολούθησε μιὰ κακοεγχειρισμένη σκωληκοειδίτις.

Πρὶν ἀπὸ τέσσερις ἀκόμα ἡμέρες ἔσφυζε ἐπάνω του ἡ ὑγεία. Σήμερα τὸν κρατοῦσε στὰ νύχια τῆς ἡ ἀγώνια.

Ἄλλως τε δὲν μπορούσε νὰ κάμῃ καὶ τίποτε. Ἡ διάγνωσις ὄγῃκε λιγάκι πρὶν ἀπ' τὸ στόμα τοῦ γιατροῦ. Ὁ Γκιμόρ μὲ πολὺ θάρρος ζήτησε νὰ τοῦ ποῦν τὴν ἀλήθεια. Καὶ τοῦ τὴν εἶπαν: Θὰ ζοῦσε τέσσερις ὧρες ἀκόμη—οὔτε λεπτὸ περισσότερο.

—Ὡστε θὰ ζήσω σχεδὸν ὡς τὶς ὀχτώ;

—Ναί.

—Καλὰ, σὰς εὐχαριστῶ.

Καὶ σάπασε.

Ἐπάνω στὸ χλωμιασμένο του πρῶτο ποὺ δὲν καθρεφτιζόταν πιά τίποτε, οὔτε στενοχώρια, οὔτε πόνος.

Καὶ στωικά συλλογιζόταν: Λοιπὸν, θὰ πέθαινε, θὰ πέθαινε σήμερα, 15 Δεκεμβρίου 1939, μιὰ Πέμπτη!...

Μιὰ Πέμπτη!

Ἀλλὰ, κάθε Πέμπτη, ἀπὸ τέσσερα ὥρα χρόνια, ἐρχόταν μιὰ γυναῖκα,

χωρὶς ποτὲ νὰ λείψῃ, μέσα στὴν ἴδια κάμαρα ποὺ αὐτός, ὁ Μάριο, θὰ πέθαινε. Μιὰ γυναῖκα ποὺ γι' αὐτὸν ἦταν ἡ μοναδικὴ γυναῖκα, ἡ ἀγαπημένη, λατρεμένη, ἡ ἐρωμένη, ἡ ἀδελφὴ, ἡ νεράιδα, ἡ Θεά, τέλος ὅλα, μαζί.

Μιὰ γυναῖκα, ποὺ σ' αὐτὴν, θεληματικὰ ἢ ἀθέλᾳ του, ἀφιέρωσε κάθε του πρᾶξ, κάθε του σκέψι, κάθε του ὄνειρο. Μιὰ γυναῖκα, ποὺ γι' αὐτὴν τὰ εἶχε ὅλα θυσιάσει, ὅλα δώσει, ὅλα σκorpίσει μὲ χαρὰ, μὲ μέθη, μὲ τρέλλα...

Ἐρχόταν κάθε Πέμπτη. Καὶ θάρχοταν κι' αὐτὴν ἀκόμα τὴν Πέμπτη, τὴν τελευταία. Θάρχοταν σὲ λίγο. Θὰ τὴν ξανάβλεπε. Ἰ! αὐτὴν ἦταν τὸ τραπέζι στρωμένο, τὰ τριαντάφυλλα ξεφυλλισμένα, ἡ κάμαρα στολισμένη, μονάχα γι' αὐτὴν! Θὰ τὴν ξανάβλεπε. Θὰ πέθαινε μέσα στὴν ἀγκαλιά της.

Κι' ἐπάνω στὰ ξεθωριασμένα χεῖλ' αὐτὴν ἔνα χαμόγελο...

Νὰ δοκιμάσῃ ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴ γλύκα τοῦ ἀγκαλιάσματος, νὰ δοκιμάσῃ ἀκόμα μιὰ φορὰ τὴ γλύκα τοῦ φιλοῦ. Ἀληθινὰ, μπροστὰ σ' αὐτὴ τὴν ὑπεράνθρωπη εὐτυχία, ὁ θάνατος ἦταν τιποτένιο πρᾶγμα!

Τὸ ρολοὶ χτύπησε πέντε. Ὁ ἐτοιμοθάνατος σκέφθηκε: «Δὲ θ' ἀργήσῃ πολὺ».

Ἀλλὰ ἐαφνικά εἶδε ἀπὸ πάνω του σκυμμένο στοργικά τὸ πρόσωπο μιᾶς ξένης, τῆς ἀδελφῆς - νοσοκόμου. Σὺ νωφρωδῶθηκε. Κι' ἐτόλμησε νὰ παρακαλέσῃ:

—Πρέπει νὰ φύγῃς ἀμέσως... Δὲν θέλω νὰ σὲ βρῇ ἐδῶ!...

★

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἡ ἀγαπημένη του ἔφτανε ἔξω ἀπὸ τὴν πόρτα του... Πρὶν χτυπήσῃ, στάθηκε λίγο, γιὰ νὰ ἡσυχάσουν κάπως οἱ χτύποι τῆς καρδιάς της.

Ἐαφνικά ὅμως ἀκούσε τὴ φράσι τοῦ ἀγαπημένου της, ποὺ τὸν ἐνόμιζε μόνο καὶ δὲν ὑπᾶπτεῖτο τῇ θέσῃ του. Τὰ λόγια τοῦ ἐτοιμοθανάτου ἤρθαν ὡς τ' αὐτιά της σθυσμένα, σὰν ἀπὸ ἐρωτικὸ τρεμουλιασμό:

—Πρέπει νὰ φύγῃς ἀμέσως... Δὲν θέλω νὰ σὲ βρῇ ἐδῶ!...

Ἦταν, λοιπὸν, μιὰ ἄλλη γυναῖκα κοντὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ ἀγάπησε, κοντὰ στὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶχε πιστέψει πῶς μόνο αὐτὴν ἀγαποῦσε;

Μιὰ ἄλλη γυναῖκα! Προφανῶς μιὰ νέα κατὰκτησις, ποὺ ἔκανε τὴ δίκη της παρουσία περιττὴ πιά! Μιὰ νέα «ἀγαπημένη» — ποὺ ὅπως κι' ἡ παλαιὰ εἶχε ἀρχίσει νὰρχεται κοντὰ του κάθε Πέμπτη 5-7.

Μὲ ποῖο δικαίωμα νάμπαινε τώρα πιά μέσα στὴν ἄλλοτε φιλόξενη καμαρούλα, γιὰ νὰ διεκδικήσῃ τὴ θέσιν της; Τὴ θέσιν τῆς στῆν καρδιά τοῦ Μάριο, δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὴν ξανἀβρῇ. Καὶ αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο ποὺ τὴν ἐνδιέφερε.

Σκυμνίζοντας ἓνα δάκρυ, ποὺ εἶχε κυλίσει ἀπ' τὰ μάτια της, ἀδιάφορο ἀπὸ συντριβὴ ἢ ἀπὸ ἐγωισμό, ἀπομακρύνθηκε σὰν κυνηγημένη, μὲ τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ ποτὲ πιά...

ΝΤΟΡΑ ΦΟΝ ΚΡΕΝΤΣ

ΟΙ ΔΥΣΤΥΧΕΙΣ ΚΑΙ ΟΙ «ΕΣΤΕΤΕ»

—Οι γυναίκες φαίνε για τις άπιστες των ανδρών μούλεγε προχθές κάποιος γνωστός.

Και αφού έσώπασε για λίγο, προσέθεσε άποφθεγματικά: «Αναστενάζοντας».

—Δεν ξέρουν να μας κρατήσουν. Τους λείπει η τέχνη.

—Δηλαδή θέλετε να πείτε, τον έρωτα ότι για κάθε άπιστία που μας κάνετε είμαστε έμεις υπεύθυνοι;

—Φυσικά! «Αν ξέρετε να μας κρατήσετε, ποτέ μας δεν θα γυρίσαμε να κινιόμαστε άλλη γυναίκα. Άλλα έσπευτε τότε με την γκρίνια σας, τότε με τη ζήλεια σας, τότε με την άδιαφορία σας μας κάνατε τη ζωή κόλαση και μας σπρώχνετε στην άπιστία. Είμαστε δυστυχισμένοι άνθρωποι».

—Ωστε, λοιπόν για σας η άπιστία είναι μια διεξόδος από την κόλαση αυτή που σας δημιουργεί η αθλία η γυναίκα.

—Ασφαλώς!

Τους καύμενους!.. «Εμείς οι άθλιες φταίμε! Γιατί αφού πρώτα τους μεταβόλαμε τη ζωή σε κόλαση, έπειτα τους αναγκάζουμε, άθελά τους να μας άπιστήσουν και φυσικά να ξεαναγνωρίσουν μια καινούργια κόλαση γιατί και εκείνη με την όποια θα τα φτιάσουν είναι κι αυτή γυναίκα και επομένως δεν διαφέρει από μας. Γι' αυτό, άλλωστε, μετά από λίγων καιρών φεύγουν και απ' αυτήν για να έρθουν εκείνη που θα τους δώσει τον παράδεισο και ούτω καθ' εξής. Η ιστορία επαναλαμβάνεται ως την ημέρα που ο πανδομάτωρ χρώνος θα πη: «Οπότε!».

Και τότε, αν ρωτήσετε έναν απ' αυτούς, είμαι βεβαίως πως θα σας απαντήσει ότι βρήκε όχι έναν αλλά πολλούς παραδοξόλογους στη ζωή του.

«Αλλά οι παραπάνω, είναι η μία μερίς. Εί, να εκείνοι δηλαδή, που λοχυρίζονται πως είναι θύματα δικά μας εκείνοι που άσολοθήσαν τον κακό δρόμο γιατί τους εξώθησαμε έμεις. Τους καύμενους! Είναι να τους ληστέει κά, νεις! Υπάρχει άστόσο, η άλλη μερίς που σου λέει:

—Τη γυναίκα μου την αγαπώ. Άλλω αυτό δεν σημαίνει πως πρέπει ν' άδιαφορήσω και για κάθε τι άλλο ώραιο στη ζωή. Είμαι λάτρες του ωραίου!

Αυτοί είναι οι καλλιτέχνες! Οι «έστέτε»! Πρέπει να τους θαυμάζουμε. Άν δεν το κατορθώ, ναμε αυτό θα πη πως είμαστε άνθρωποι που φθάσαμε στο ύψος διανοητικό επίπεδο που βρίσκονται εκείνοι. Πρέπει, λοιπόν να προσπαθούμε να καλλιεργήσουμε το μυαλό μας, έτσι που να μπορούμε να τους καταλάβουμε. Και τότε θα μας λένε:

—Ξέρεις, Πόπη... Άπόψε έχω ραντεβού με μια γυναίκα, θαύμα όμορφιάς. Έχει ένα κεφάλι τέλειο. Ένα σώμα με μια τέτοια άνα, λογία γραμμών, που θα σε κάνει να την έχει μιλώντας το χέρι ενός καλλιτέχνη, θα περάσει μια θεία βραδιά.

Και η Πόπη θα πει άπασι:

—Αυτό μ' εύχονται έξαιρετικά αγαπώ μου. Σου εύχομαι με όλη μου την καρδιά καλή διασκέδαση!

Άν αυτό δεν γίνεται σήμερα και ο λάτρης του ωραίου περιορίζεται να λη τις απόψεις του μόνο στους τρίτους και όχι στη γυναίκα του, είναι, γιατί όπως είπαμε, έμεις οι γυναίκες δεν έχουμε καλλιεργηθεί έτσι που να μπορούμε να τις καταλάβουμε. Όχι, φυσικά, γιατί δεν πιστεύει αυτά που λέει. Προς Θεού! Αυτός είναι ένας «έστέτε», ως τόσο το πιστεύει, που αν η συντροφισά του μπορούσε να τον νοιώσει, θα της έλεγε:

—Αγαπημένη μου έγνωρίσα χθές έναν νέο, που είναι πραγματικός Έρμης! Θα σου τον φέρω να τον γνωρίσεις κι' εσύ. Είμαι βεβαίως πως θα ενθουσιασθείς και θα ενάφωρής τόσο γι' αυτόν, που θα βελήσης άσφαλώς να περάσεις μερικές στιγμές ευχάριστες κοντά του προσφέροντας συγχρόνως στο όμορφο της τέχνης ένα μικρό δείγμα του θαυμασμού σου!

Γιατί φυσικά, η αισθητική δεν είναι μονοπάτιον του άνδρος. Αυτό δεν μπορεί παρά να το άναγνωρίσει. Όλα κι' όλα. Αυτός ο γνωστός του ωραίου, έννοει να έλπει και τους διπλανούς του και πρό παντός τον άνθρωπο που εμ μαζί του να έχει αντίληψη του ωραίου.

Εμπρός, λοιπόν, αγαπητέ μου άναγνώστη, δείξτε στους άνδρες σας ότι δεν άπορείτε καλλιτεχνικής διαθέσεως και συζητήστε μαζί τους έλευθερα περί αισθητικής! Γιατί να μας βρω, άν τόσο άναλασθήτε;

Εδώ που τα λέμε όμως, σας συμβουλεύω να προμηθευθείτε και νάχετε κάποιον κρυμμένη μια έρεμνη σανίδα... Άσφαλώς θα σας χρεώσση... Γιατί! Για να τους πείσετε ότι υπάρχει αισθητική...

ΟΙ ΚΑΡΤ-ΠΟΣΤΑΛ

Επίκαιρες σκέψεις υπό ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑ

Είπε η εποχή των κάρτ-ποστάλ. Τα περίπτερα, που γειτονεύουν με το Ταχυδρομείο, είναι φορτωμένα απ' αυτές τις ευχητήριες εικονούλες, με τα χαρούμενα, ζωηρά χρώματα. Κάσμος περνά εμπρός τους κι' ο καθένας διαλέγει εκείνη που την βρίσκει πιο κατάλληλη για να εκφράσει την ευχή του σ' αυτόν, που θα την στείλει.

Συνεπώς η κάρτ-ποστάλ είναι σαν ένα άνοιχτο γράμμα. Η εικόνα προδίδει τα αισθήματα εκείνου που την αγοράζει. Αίφνης, ο νέος, που ξεκρεμά την κάρτα, η όποια παριστάνει ένα ζευγάρι, σε μια σκηνή γλυκειάς τρυφερότητας δηλώνει δημοσίως ότι είναι έρωτευμένος.

Η λίγη λοιπόν ώρα που κατηνάλωσα προχθές, για να παρακολουθήσω την άγοραπωλήσια αυτών των εικονογραφημένων ευχών, μ' έδωσε σ' ένα σάδρο μυστικά του κοσμάκη.

Έρχεται μια μικρούλα. Έπιθεωρεί με τασιχνική ματιά τις παραταγμέ-

νες κάρτ-ποστάλ. Και σταματά σε κάποια. Μειδιά σατανικά, άπλώνει το χέρι και την ξεκρεμά. Είναι η εικόνα μιας όμορφης νέας σε στάσι αισθηματικής άνευροπολήσεως. Έπάνω από το κεφάλι της, μέσα σε άχνονάλανο φόντο όνειρου, σχηματίζεται η σιλουέττα ενός νέου. Και στην άκρη γράφει: «Μη με λησμονείς».

«Έχετε πολύ ρομαντική κλίση, δεσποινίς, λέω στη μικρούλα.

Δεν απήντησε.

Αυτή η κάρτα, της ξαναλέω, που διαλέξατε για να στείλετε στον αγαπημένο σας, είναι μια εικονογραφημένη στροφή Λαμαρτίνου ή Βίκτωρος Ουγκώ. Μας μεταφέρει στην ώραία εποχή των άγνων αισθημάτων...

Πάλι δεν άπαντά. Μα στο πρόσωπό της ξαναζωγραφίζεται το σατανικό μειδίαμα. Και την βλέπω να βγάλη το στυλό της και να γράφει κάτι κάτω από το «Μη με λησμονείς». Σκύβω μ' άδιστα κρισία επάνω από τον ώμο της και διαβάζω την κάρτα συμπληρωμένη με την γραμμική προσθήκη της μικρούλας ως έξης:

—Μη με λησμονείς... Τάχη, αλλά πέ- ρασε το γρηγορότερο από του Βουράκη και πάρε μου εκείνο το δακτυλίδάκι με το ρουμίνι, που μου έχεις ύποσχεθεί. Λίτσαα.

Πολλές κάρτ - ποστάλ παριστάνουν κτίρια ή μνημεία των Άθηνών. Αυτές τις προτιμούν εκείνοι που θέλουν να εύχονται σθεδρώς. Πλησιάζει στο περίπτερο ένας νέος και ζητά μια εικόνα του Πανεπιστημίου. Ο περιπτεριούχος του δίνει μια φωτογραφικήν «άσπιν» του άνωτάτου εκπαιδευτικού ιδρύματος. Ο νέος την παίρνει και την εξετάζει με θυσπιστία!

—Αυτό είναι το Πανεπιστήμιο; ρωτά.

—Ναι, άπαντά ο περιπτεριούχος.

Δεν το γνωρίζεις;

—Μα δεν μοιάζει πολύ...

—Τί λες, αδερφέ;

—Απειλείται «παρεξήγησης» μεταξύ πωλητού και άγοραστου. Κρίνω εύλογον να επέμβω.

—Μην τον παρεξηγήτε τον κύριο,

λέω στον περιπτεριούχο. Μπορεί να μη το ξέρη το κτίριο.

—Μα υπάρχει άνθρωπος στην Άθήνα, άπαντά με φούρκα ο περιπτεριούχος, που να μην έχει ιδή το Πανεπιστήμιο;

—Πώς! Υπάρχουν μερικοί... φοιτη- ταί. Ο κύριος μπορεί να είναι φοιτητής.

—Ακριβώς, κύριε, λέει ο νέος. Το έ- μαντεύσατε. Είμαι τρίτοετής φοιτητής. Το έχω βεβαίως ιδή το Πανεπιστήμιο, άλλ' όχι απ' όλες τις άπόψεις.

Εκτύπησε την κάρτα και προσέθεσε: —Στέλνω, έχετε, κάθε χρόνο στους γονείς μου, στην έπαρχία, μίαν εικόνα του Πανεπιστημίου. Οι καύμενοι πόσο εύχαριστούνται! Είναι άφελείς άνθρωποι. Φαντασθήτε, ότι την πρώτη χρονιά, που τους έστειλα μια τέτοια κάρτα, είδαν το άγαλμα του Καποδίστρια, έξω από το Πανεπιστήμιο και νόμισαν ότι... ή- μουν εγώ. Και μούγραψαν ένα συγκινη- τικότατο γράμμα: «Παιδάκι μου—μού- γραψαν, θυμάμαι— χειμώνα καιρό φο- ράς... άσπρα ρούχα; Θά πουντιάσεις!». Οι καύμενοι!...

—προσέθεσε άλλη μια φο- ρά ο φοιτητής κι' έβγαλε το μαντήλι του να σκουπίση ένα δάκρυ συγκινή- σεως.

Δίπλα ακούονται φωνές. Ένα άνδρό- γυνο φιλονικεί.

—Αυτήν την κάρτα πρέπει να στεί- λωμε στη μαμά, λέει ο σύζυγος. Είναι σαν να της στέλνωμε την φωτογραφία μας. Δεν βλέπεις; Άνδρόγυνο παριστά- νει η κάρτα, άνδρόγυνο είμαστε κι' έ- μεις.

—Όχι, άπαντά η σύζυγος. Σ' αυ- τήν την κάρτα η γυναίκα είναι άσχημη. Θέλεις δηλαδή να πής ότι κι' εγώ είμαι τέτοια;

—Είσαι τρελλή.

—Τόν κακό σου τόν καιρό.

—Πάμε στο σπίτι και θα σου δείξω εγώ!

Ρίχνω μια ματιά στην κάρτα, που κρατά ο σύζυγος. Παριστάνει ένα άν- δρόγυνο... άγκαλιασμένο με στοργή. Και δίπλα γράφει: «Πάντα ένωμένοι».

—Είπατε, μου λέει ο σύζυγος, πόσο...μοιάζει έμένα και της γυναίκας μου αυτό το άνδρόγυνο της κάρτ-ποστάλ;

—Βεβαίως, άπαντά. Σας μοιάζει πολύ. Είναι κι αυτό ένα εύτυχισμένο άν- δρόγυνο, όμοιο με σας.

—Σ' αυτήν την παλαβή την γυναίκα μου να το πείτε.

—Ναι, μαντάμ, της λέω. Σας μοιά-

ζει η κάρτ-ποστάλ. Μόνο, που αυτό το «πάντα ένωμένοι» που γράφει επάνω, το βρίσκα λίγο για σας. Θάπρεπε να γράφει: «Πάντα ένωμένοι... απ' τα μαλ- λιά».

Καταφθάνει άλλος άγοραστής.

—Έχετε ρωτά, μια κάρτ-ποστάλ, που να παριστάνη... ναυμαχία στη Βό- ρειο θάλασσα;

—Τί να την κάνεις;

—Να την στείλω στον σπιτινοικοκύ- ρη μου επί τη πρώτη του έτους.

—Γιατί;

—Διότι δεν θάχω να του πληρώσω το νοίκι.

ΑΣΗΜ. ΓΙΑΛΑΜΑΣ

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

Ένα πρωί η Σουσου καθώς περπατούσε στον δρόμο αισθάνο- θηκε ζαλάδα. Σκοτεινίσαν τα μάτια της. Ελύγισαν τα γόνα- τά της, έχασε τις δυνάμεις της, το πρόσωπό της έγινε κατά- χλωμο και παρ' όλίγον να πέ- ση.

Ευτυχώς ευρέθησαν μερικοί διαβάτες που έπεσαν να της παράσχουν βοήθεια. Την έκά- θισαν εκεί σ' ένα καφεενάδι όπου σε λιγάκι η Σουσου συ- νήλθε:

—Είπατε καλύτερα μαντάμ;

—Ω, μερσί, εύχαριστώ.

—Σας πέρασε;

—Σκεδόν. Ένόμισα πως έ- χανα τόν κόσμο! Άχ, τί ήταν αυτό Θεέ μου! Δεν το είχα πάθει άλλωτες...

Τό ύφος της Σουσους την στιγμην εκείνην ήταν τόσο κομμοσπορικός νοϊζαλικός, ώ- στε πολλοί από τους ανθρώ- πους που την είχαν κυκλώσει δεν μπόρεσαν να κρύψουν ένα ειρωνικό μειδίαμα. Έκτύπησε με μάτια κουρασμένα. Έσήκω- νε άργά τα χέρια για να σφουγγίση το μέτωπό της.

—Άνοιξε το τσαντάκι της για να δγάλη το μαντήλι κι' ύστε- ρα τάκλεινε με κίνηση κουρα- σμένη. Κάποιος, ο πιο είδή- μων, παρετήρησε:

— Μαντάμ, μην άνησυχήτε. Δεν είναι τίποτε. Φαίνεται πως έχετε ενδιαφέρουσα κατάστα- σιν...

Η Σουσου έχαιμογέλασε εύ- γενικά:

—Μερίσι.

—Έτσι δεν είναι;

—Τό έμάντεψατε, κύριε.

—Εκείνη η στιγμή έστάθηκε

μοιραία για την Σουσου. Άν και από εικοσαετίας ούδέποτε της συνέβη τέτοιο πράγμα και ήταν περισσότερο στείρα από την Σάραν έπιστεψε όμως αυ- τή την φορά ότι ήταν το φυ- σικώτερο των πραγμάτων να συλλάβη!

—Παναγιώτη!

—Τ' είναι πάλι μωρή στρα- βαρίδα;

—Σαχλέ! Άκουσε να σου μιλήσω.

—Λέγε ντέ.

—Είμαι εις ενδιαφέρουσαν.

—Εσύ;

—Αμ! πούδες βλέπ! Έσύ;

Ο Παναγιωτάκης καιρό εί- χε να γελάση έτσι. Την εκύ- ταξε από τα νύχια ως την κορ- φή, εκάρφωσε επί πολλή ώρα τα μάτια του στην κοιλιά της που ήταν πιό πλακέ κι' από «Παπαστράτου ένα μικρό», κι' ύστερα εξέσπασε σε γέλια ά- κατάσχετα έτσι που έγινε θηρίο η Σουσου.

—Ημίθιε!

—Κύττα μωρέ ενδιαφέρου- σα κατάστασις η ζαργάνα! Κόττα μωρέ την νεόνιμφη που έπιασε τό πρώτο το παι- δί! Κύττα που θα βγάλη τώ- ρα και τόν φρονιμίτη, το χευ- σό μου! Μωρή στραβαρίδα στα σοβαρά, μωρή, σου πέρασε ί- δεά πως τώρα στα γεράματα...

—Ημίθιε!

—Κύττα μωρέ ενδιαφέρου- σα κατάστασις η ζαργάνα!

Κόττα μωρέ την νεόνιμφη που έπιασε τό πρώτο το παι- δί! Κύττα που θα βγάλη τώ- ρα και τόν φρονιμίτη, το χευ- σό μου! Μωρή στραβαρίδα στα σοβαρά, μωρή, σου πέρασε ί- δεά πως τώρα στα γεράματα...

—Ημίθιε!

—Κύττα μωρέ ενδιαφέρου- σα κατάστασις η ζαργάνα!

Κόττα μωρέ την νεόνιμφη που έπιασε τό πρώτο το παι- δί! Κύττα που θα βγάλη τώ- ρα και τόν φρονιμίτη, το χευ- σό μου! Μωρή στραβαρίδα στα σοβαρά, μωρή, σου πέρασε ί- δεά πως τώρα στα γεράματα...

—Ημίθιε!

—Κύττα μωρέ ενδιαφέρου- σα κατάστασις η ζαργάνα!

Κόττα μωρέ την νεόνιμφη που έπιασε τό πρώτο το παι- δί! Κύττα που θα βγάλη τώ- ρα και τόν φρονιμίτη, το χευ- σό μου! Μωρή στραβαρίδα στα σοβαρά, μωρή, σου πέρασε ί- δεά πως τώρα στα γεράματα...

—Ημίθιε!

—Κύττα μωρέ ενδιαφέρου- σα κατάστασις η ζαργάνα!

Κόττα μωρέ την νεόνιμφη που έπιασε τό πρώτο το παι- δί! Κύττα που θα βγάλη τώ- ρα και τόν φρονιμίτη, το χευ- σό μου! Μωρή στραβαρίδα στα σοβαρά, μωρή, σου πέρασε ί- δεά πως τώρα στα γεράματα...

—Ημίθιε!

—Κύττα μωρέ ενδιαφέρου- σα κατάστασις η ζαργάνα!

Κόττα μωρέ την νεόνιμφη που έπιασε τό πρώτο το παι- δί! Κύττα που θα βγάλη τώ- ρα και τόν φρονιμίτη, το χευ- σό μου! Μωρή στραβαρίδα στα σοβαρά, μωρή, σου πέρασε ί- δεά πως τώρα στα γεράματα...

—Ημίθιε!

—Κύττα μωρέ ενδιαφέρου- σα κατάστασις η ζαργάνα!

Κόττα μωρέ την νεόνιμφη που έπιασε τό πρώτο το παι- δί! Κύττα που θα βγάλη τώ- ρα και τόν φρονιμίτη, το χευ- σό μου! Μωρή στραβαρίδα στα σοβαρά, μωρή, σου πέρασε ί- δεά πως τώρα στα γεράματα...

—Ημίθιε!

—Κύττα μωρέ ενδιαφέρου- σα κατάστασις η ζαργάνα!

Κόττα μωρέ την νεόνιμφη που έπιασε τό πρώτο το παι- δί! Κύττα που θα βγάλη τώ- ρα και τόν φρονιμίτη, το χευ- σό μου! Μωρή στραβαρίδα στα σοβαρά, μωρή, σου πέρασε ί- δεά πως τώρα στα γεράματα...

—Ημίθιε!

—Κύττα μωρέ ενδιαφέρου- σα κατάστασις η ζαργάνα!

—Βλάζε!

—Μωρέ τί βλέπ και μωρή, μη το λες και παραπέρα, θα γελάση το παραλό κατόικι, μωρέ γυναίκα! Μπαί και σου πέρασε ιδέα πως είσαι κανένα κοριτσάκι;

—Γελοίο!

—Εγώ γελοίος;

—Θά σου άπαντούσα καταλ- λήλως αλλά δεν μου επιτρέπει η κατάσταση μου να καυγα- δίξω. Άσας, νοιώθω μια τέ- τοια λιγούρα.

Άλλά ο Παναγιωτάκης ή- ταν χωρίς οίκτον:

—Πιάσε μωρέ κανένα ξερο- κόμματο να σου περάση η λι- γούρα. Και μη με νιτζίς έτσι μ' αυτά τα μάτια που μοιά- ζουν σαν μπαγιάτικα μύδια!

Η Σουσου άφριξε με τις χοντροκοπιές του Παναγιωτά- κη, αλλά δεν της έβγαζε κα- νείς απ' το μυαλό την ιδέα. Οι άδιαθεσίες άλλωστε έσιννε- χίζοντο. Και οι λιγούρες εξα- κολουθούσαν. Και οι ζαλάδες επέμεναν. Τόσο δε δεδαία ή- ταν ώστε άπεφάσισε να πάη σ' ένα γιατρό να την εξετάση και να την κατατοπίση σε ποιο μήνα θρισκόταν.

Έτσι ένα πρωί έβγαλε το καπελλάκι, έπηρε το τσαντάκι, κρυφάστη με τα φασαμίν, έξυπνησε την πόρτα ενός γυ- ναικολόγου και σε λιγάκι θρι- σκόταν στο σαλόνι του για- τρού, άνάμεσα σε πολλές κυ- ρίες που περιμεναν και πολ- έχαν ειδήν-ειδών κοιλιές.

Άλλες είχαν δηλαδή κάτι κοι- λίες σαν τομπάνα, άλλες έ- λαφρώς φουσκωμένες, άλλες με καμπύλες μόλις διαγραφό- μενες και άλλες χωρίς καμμία καμπύλη. Η Σουσου εξέτασε με τα φασαμίν όλες τις κοι-

—Ζαλάδες, γιατρέ.

—Και λιγούρα, φυσικά.

—Και λιγούρα.

—Τί τρώς το πρωί;

—Η Σουσου έθιγν.

—Ερώτησις!

—Πές μου σε παρακαλώ!

Τρώς το πρωί καλά;

—Αστείο πράγμα!

—Τί τρώς δηλαδή;

—Τί τρώω; Τό γάλα μου!

Υστερα τό τσάι μου! Με ό- λίγη μαρμελάς φυσικά. Και ύ- στερα όλίγα άστομαδά! Καμ- μιά φορά ζαμπόνι και κροκ- φώρ τυρί και αν τύχη να πά- ρη ο σύζυγός μου όρνιθα, ένα ποδαράκι, άλλωστε λίγο φασα- νό.

Υστερα πίνω τόν καφέ μου και τρώω και την πάστα μου. Δεν φτάνουν αυτά;

Ο γιατρός μωρίστηκε περι- τίνος επρόκειτο.

— Άστα - άστα αυτά κυρι- μου. Ο γιατρός είναι σαν τόν έξομολογητή. Δεν είναι άνα- γκη να σου λές ψέμματα.

—Ψέμματα; Άστείο πρά- γμα.

—Δεν τρέφεσαι καλά.

—Η Σουσου ήταν μαρούτι.

—Εγώ δεν τρέφομαι καλά; Και τί με πέρασες έμένα; σε περικαλώ. Για καμμία πτωχή γυναίκα που δεν έχει να φάη; Άνόητε!

Ο γιατρός έσήκωσε κατά- πληκτος τα μάτια κι' εκτύπησε τό περιεργον αυτό φαινόμενον που έξεραόγν.

—Άκουσε, κυρά μου, δεν έχεις τίποτε. Πέρασε ο καιρός σου γι' αυτές τις δουλειές. Τό μόνο που σε συμβουλεύω είναι να τρώς λιγούλα και σε βεβαίω πως θα σου κοπούν άρρώσως οι ζαλάδες!

Εκεί πλέον δεν έκρατήθηκε η Σουσου. Έσήκωσε τα φασα- μίν, τόν εκτύπησε κατάμουτρα και του έλεπε:

—Μακάρι να έτρωγες ό,τι τρώω εγώ, πενιαιομένη! Πού θρωμούν τα γνότα σου από την πείνα, ήλίθιε!

Κι' ύστερα έγύρισε άξιοπο- πως, έτάχυνε τό βήμα της κι' έπέρασε ακόμη άξιοπρεπέστερα άνάμεσα απ' τις κυρίες, στις φουσκωμένες κοιλιές τών ό- ποιων έθριβε βλέμμα έσγάτης περιφρονησεως. Δ. ΨΑΘΑΣ

Ο ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΣ
ΘΗΣΑΥΡΟΣ
ΣΤΑΘΜΟΣ
για τα έκδοτικά χρονικά της Ελλάδος
★
Εμφάνισης άνωτέρα τών καλύτερων
Ευρωπαϊκών άλμπουμ!
★
ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ
αισθηματικά, δραματικά, περιπετει-
ώδη, ιστορικά:
ΟΛΑ ΝΕΑ
★
Ο ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟΣ
Θησαυρός
ΕΚΔΟΤΙΚΗ ΕΚΠΛΗΞΙΣ

Η δύναμις της ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Κατά τους Αιγυπτίους ΙΕΡΟΦΑΝΤΑΣ

Κάποτε ο Χαρμάσης, γιουδς του Μεγάλου Ιερέως του Ναού του Σέ-τι Αμενεμάχτ, απέσταλη κοντά στον θείο του Σέπα, Ιεροφάντη του Άν-νου-έλ-Ρά, για να μνησθί στα Μεγάλα Μυστήρια των Αιγυπτίων.

Σε μια συζήτηση με τον θείο του για την γυναίκα γενικά, και ιδιαι-τέρως γι' αυτή την ίδια την Κλεοπά-τρα, που κατά την γνώμη του Ιερο-φάντου Σέπα, κατώρθωσε να δελε-άση τον Μέγαν Καίσαρα, που παρή-στην ηλικία του δεν μπόρεσε ν' αντι-σταθί στα θέλητρά της και έφθασε μέχρι του θλιβερού σημείου ώστε να ριψοκινδυνεύση την ζωή του και την δόξα που απέκτησε σε σειρά δλο-κληρη νικηφόρων πολέμων, ο υποψή-φιος προς μύησιν Χαρμάσης, απήν-τησε στον θεό του:

— Τόν παράφρονα!... Τόν παρά-φρονα!... Άποκαλείτε «μέγαν» έναν άνδρα που δεν είχε την Ικανότητα ν' αντιληφθί τις πανουργίες μιας γυναίκας; Ένω σε μια λέξη του κρε-μόταν ολόκληρος ο κόσμος! Σ' ένα νεύμα του οι στρατιές του άλλαξαν τόν ρούν της μοίρας των λαών! Τόν Καίσαρα, τόν ψυχραίμο, τόν άπαθι, τόν ήρωα! Τόν Καίσαρα τέλος που, σαν ώριμο φρούτο, ρίχθηκε στην άγ-καλιά μιας δόλιας γυναίκας;

«Ο Ρωμαίος Καίσαρ, Ιεροφάντα και θεός μου, κατέληξεν ο Χαρμά-σης, απέδειχθη ότι ήταν καμωμένος από κοινό πηλό και πολύ φτωχού εί-δους...».

Ο Σέπα όμως έκυτταξε τόν άνε-ψιό του από το κεφάλι ως τα πόδια και, κουνώντας σιγά το κεφάλι του, είπε:

— Μη θιάζεσαι στις κρίσεις σου, Χαρμάση, και μη μιλάς με τόσο στόμφο. Η γυναίκα και στην αδυνα-μία της ακόμη, είναι η μεγαλύτερα δύναμις επί της γης. Διευθύνει όλα τα ανθρώπινα. Έξωφρονούνται υπό πολλές μορφές και κυρίως πολλές πόρτες. Σπύει, αλλά εινε και ύ-πομονητική συγχρόνως. Το πάθος της δεν εινε ακυβέρνητο όπως του άνδρος. Οδηγεί όπου εκείνη θέλει, και, αναλόγως των περιστάσεων, ή συγκρατεί ή χαλαρώνει τα ήνια.

» Έχει ψυχήν Άρχηγού, και πρέ-πει να εινε πολύ ισχυρό το φρούριο της καρδιάς εκείνης που θα άποτολ-μήση να την άποκρούση.

» Τρέχει το αίμα σου με νεανικήν θερμότητα;

» Η γυναίκα θα την ξεπεράση. Τα φίλιά της δεν ξέρουν τί θα πη κού-ρασις.

» Φιλοδοξείς;

» Η γυναίκα ξέρει να εισδύη στα μύχια της καρδιάς σου και να υπο-δεικνύη τους δρόμους που φέρνουν προς την δόξα.

» Πάσχεις ήθικώς;

» Η γυναίκα μπορεί να σε άποκα-ταστήση.

» Ναί, Χαρμάση, ή γυναίκα μπορεί να έπιτύχη όλα αυτά, καθόσον επί πλέον έχει συνεπικουρον πάντοτε παρὰ το πλευρόν της την Φύσι.

» Ένω δέ άφ' ενός σου παρέχει δ-λα αυτά, μπορεί άφ' έτέρου να σε γελάση δημιουργώντας ένα άπόκρυ-φο τέλος, στο όποιον εσύ δεν θα έ-χης κανένα μέρος.

» Κι' έτσι ή γυναίκα κυβερνά τόν

κόσμο. Γι' αυτήν γίνονται οι κόλε-μοι, Γι' αυτήν οι άνδρες καταναλί-σκουν δυνάμεις φροντίζοντας να κερ-δίζουν. Γι' αυτήν κάνουν το καλό, αλλά και το κακό επίσης, επιδιώ-κοντας δόξαν για να επιζητήσουν μετά την λήθη.

» Κι' έτσι μένει πάντοτε άκίνητη σαν Σφίγγα και χαμογελά, ένω κα-νένας άνθρωπος δεν κατάρθωσε να λύση το αίνιγμα του χαμογέλιούτης, ή να γνωρίση τα μυστικά της καρ-διάς της.

» Μην ειρνεύεσαι, λοιπόν, Χαρ-μάση, γιατί εινε πραγματικά μέγας εκείνος που θα μπορέση ν' άφηγήση την δύναμη της Γυναίκας, που, σαν άόρατος άέρας, πέζοντας ολόγυρα στον άνδρα, εινε ισχυρή και όταν ά-κόμη οι αισθήσεις άργά άποκαλύ-πτουν αυτόν.

ΣΟΝΑΘ

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ της καθημερινής χρήσεως

Πρό ήμερών άσχοληθήκαμε άπ' αυτή τη στήλη με την Ιστορία του ρολογιού. Τώρα θα πούμε για τα Ευπνητήρια, που δεν εινε βέβαια το ίδιο πράγμα.

Όλος ο κόσμος πιστεύει, ότι το ευ-πνητήρι εινε μια έφευρεσις σχετικώς και-νούργια. Και όμως τα Ευπνητήρια εινε παμπάλαια. Γνωρίζετε βέβαια τα ρολό-για που λειτουργούσαν με νερό, έως τα τέλη του δωδεκάτου αιώνος. Ήταν μια τελειοποίησις της αρχαίας κλεψύδρας και είχαν το πλεονέκτημα, άπέναντι των ήλιακων ρολογιών, ότι έδούλευαν μέρα και νύχτα, ή όταν ο ήλιος ήταν κρυμμέ-νος πίσω από τα σύννεφα.

Τα ρολόγια αυτά δεν ήταν τίποτε άλλο, παρὰ ένα πλήνιο δοχείο γεμάτο νερό, με μια μικρή τρυπίδα, από την όποιαν το νερό έβγαινε σταγόνα προς σταγόνα. Το δοχείο ήταν τέτοιου μεγέ-θους ώστε άδειαζε σε έξη ώρες, δηλα-δή στο τέταρτο της ήμερας. Άλλοιμο-νον όμως αν δεν έπρόφθανε κανείς να το γεμίση άμέσως. Έχανε την ώρα και δεν μπορούσε πιά να βρή λογαριασμό. Και αυτό συνέβαινε συχνά στους μεγά-λους φιλοσόφους, που ήταν άπορροφη-μένοι στα προβλήματα που τους άπα-σχολούσαν διαρκώς και ξεχνούσαν το γέμισμα του ρολογιού.

*

Στην αρχαιότητα ο Πλάτων είχε ένα τέτοιο ρολόι, το όποιον διαρκώς ξεχνού-σε να γεμίση. Ήτε κατέφυγε σ' ένα μέσον για ν' άπούγη το δυσάρεστον αυτό και χωρίς να θέλη έδημιούργησε το πρώτο Ευπνητήρι του κόσμου. Έτο-ποθέτησε το μικρό δοχείο στο όποιον έπεφτε το νερό κατά τέτοιον τρόπο, ώστε όταν έπεφτε μέσα ώρισμένη ποσότης νερού εκείνο αναποδογύριζε και το νερό έπεφτε σ' ένα σωλήνα που έβγαζε έ-ναν περιεργό ήχο. Έτσι ο Πλάτων ει-δοποιείτο ότι έπρεπε να ξαναγεμίση το ρολόι του.

Το πρώτο αυτό Ευπνητήρι ήταν έν-τελώς άθώρυνό εν συγκρίσει με την πε-ρίφημη «κανονία του μεσημεριού» που έρχιαν στο Άννύβερον. Την κανονίαν αυτή την έρχιχε ένα ειδικό τηλεδρό-λο, που είχε κατασκευασθί κατά διαταγήν του Γεωργίου Ε' που ήταν κάτοχος, ο δυστυχής.

Έκείνην την εποχή τα ρολόγια και τα καλύτερα ακόμη, δεν είχαν την ακρί-βεια των σημερινών. Ή κανονία λοιπόν, που έπεφτε ακριβώς το μεσημέρι, ειδο-ποιούσε όλους τους κατόχους ρολογιών, να τα κανονίσουν, να τα βάλουν δηλαδή στη σωστή ώρα. Το σύστημα αυτό έ-φαρμόζεται ακόμη σε πολλά φρούρια, για το έγερτοιο και για την άποχώρη-σι, την ώρα δηλαδή που ο στρατός πρέ-πει να συγκεντρωθί μέσα στο φρούριο για το βραδυνό προσκλητήριο. Την ίδια καταγωγή έχει και το χτύπημα της κα-μπάνας των εκκλησιών κάθε μεσημέρι.

Αυτά βέβαια εινε τα πιο θορυβώδη Ευπνητήρια. Υπάρχουν όμως και άλλα, έντελώς άθώρυνά. Ένας ωρολογιοποιός στην Έλβετία, όπου κατασκευάζονται τα καλύτερα ρολόγια, έσοφίστηκε ένα Ευπνητήρι που δεν προσβάλλει την αί-σθησι της ακοής, αλλά της όφης. Σε μιάν ώρισμένην ώρα, μια μικρή μετάλ-λινη σίχμη σαν βελόνη, πετιέται από το βραχιόλι που κρατάει το ρολόι στο χέρι και κεντάει τόν κάτοχόν του, ο όποιος θυμάται έτσι ένα ραντεβού, που χωρίς αυτό θα υπήρχε κίνδυνος να το ξεχάση.

Ο νέος έσήκωσε τα λυπημένα και γε-μάτα δάκρυα μάτια του και συνήτησε το γοητευτικό χαμόγελο και το τρυφερό και χαδιάρικο βλέμμα που τόν κυττούσε άπ' την άλλη μεριά του τραπεζιού. Τα χέρια του έτρεμαν και για να κρύψη τη σινκί-νησί του, τ' έκρυμψε στα γόνατά του:

— Άμν, άγαστημένη μου, έλπε με φωνή κουρασμένη, ξέρω πως βρίσκομαι σε πολ-λή δύσκολη θέσι. Καμιά φορά αναρω-τιέμαι τί θα κάμω.

Από την άλλη μεριά του τραπεζιού, ένα χαμόγελο ήρεμο που άφηνε να φαί-νονται δυο σειρές από μαργαριταρένια δόντια, έδωσε θάρρος στο νέο.

Έσκούπισε τα μάτια του, ήρεμισε λί-γο, ξανασήκωσε το κεφάλι του και έξα-κολούθησε:

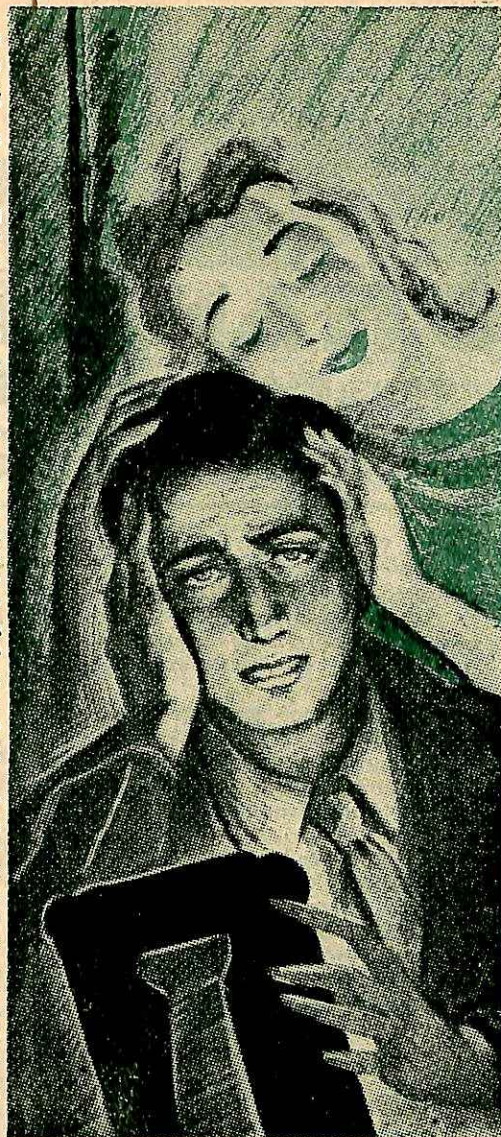
— Όταν άρρώστησε, Άμν, δρέθηκα μπροστά σε μεγάλες δυσκολίες. Τίποτε δεν υπάρχε χειρότερο για τους φτωχούς από την άρρώστεια. Τότε ξέρεις πως το ένα φέγγει το άλλο: στην άρχή ο για-τρός, έπειτα ή νοσοκόμος, ύστερα ή κλι-νική — το νοσοκομείο μου ένέπνεε πάντα άποστροφή για σένα, Άμν — και ότι έ-καμα θα το ξανάκανα δέκα, εκατό φορές ακόμη αν χρειάζοταν, προκειμένου να σε ιδώ καλά κι' εύτυχισμένη. Έδημιούργη-σα όμως χρέη και δεν μπορούσα να τα ξεπληρώσω.

» Στην άρχή δανειζόμουν. Θυμάσαι, ά-γαπημένη μου, που είχαμε άποφασίσει προτού παντρευτούμε να μη δημιουρ-γήσω ποτέ χρέη. Αν δεν μπορούσαμε παρὰ να έχωμε ένα κρεβάτι και μια κα-ρέκλα, θα μάς άρκοΰσαν αυτά, ως την ή-μέρα που θα μπορούσαμε να πληρώσωμε άμέσως το υπόλοιπο της επιπλώσεως. Άλλά τότε δεν είχαμε ύπολογίσει τη δυ-στυχία και ή άρρώστεια σου υπήρξε ή δυστυχία μας. Η ύγεια σου έγινε ή μο-ναδική μου έγνοια. Όλα τ' άλλα δεν εί-χαν πιά καμιά σημασία: Ήταν σαν να άρχιζα μια μάχη, όπου παιζόταν ή σολύ-τιμη για μένα ζωή σου. Έ-πρεπε να σε διατηρήσω ή να σε χάσω και θάδινα και τα μάτια μου και την ψυχή μου για να σε σώσω. Τί μ' έν-διέφεραν λοιπόν τα χρέη, το χρέη μου και όλα τ' άλλα;

» Φυσικά δεν σου είπα τίποτε. Για ποιό λόγο, άλλωστε, να σου τα πω; Άρκετούς πόνους είχες δοκιμάσει με το θάνατο του παιδιού μας. Έπειτα σαν να μη μάς έ-φθανε όλη αυτή ή δυστυχία, έπρεσε κι' εσύ άρρωστη και θέλησα να σε σώσω. Θέλησα να σε σώσω αντιμετωπίζοντας το πόν. Έχάσαμε το μικρό, χωρίς να-χωμε δη ακόμη το χρώμα των ματιών του. Έχάσαμε προτού ακόμη τη γνωρίσωμε τη χαρά που δίνει ή βρεφική ήλικία, τη χα-ρά του νάσαι πατέρας, μητέρα, νάσαι επί-τέλους μια οικογένεια με ένα πλάσμα που θα πάη πιο μπροστά από μάς, καλύτερα από μάς, που θα παρατείνη στο μέλλον τη ζωή μας. Έχάσαμε το πόν και θα έ-χανα κι' εσένα. Νοιώθεις τώρα την άγω-νία που δοκιμάζα κάθε μέρα, κάθε νύ-χτα. Γιατί να σου μιλούσα λοιπόν γι' αυτά; Θα έτρώμαζε, θα ήθελες ν' άπο-φύγομε τα έξοδα, και δεν είχες ακόμη ματρευτήν.

Ο νέος σταμάτησε να πάρη άναπνοή Έκύτταξε τη νέα γυναίκα. Έπειτα άφησε να ξαναπέση βαρύ το κεφάλι του από την άπελπισία:

— Βλέπεις, Άμν, στην άρχή δεν πήρα πολλά. Μόνο διαπόσια φράγκα, άπ' εδω κι' άπ' εκεί σε δεκάφραγκα κέρματα. Φο-νικά ύπελόγιζα να τα ξαναβάλω στη θέσι τους όταν θα έπήγαινες καλύτερα, αλλά τη στιγμή εκείνη χρειάστηκε ο ειδικός

ΜΙΑ ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Συγκινητικό δραματικό άριστούργημα

Υπό

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΣΑΓΚΣΤΕΡ

γιατρός και ή νοσοκόμος που έπρεπε να μένη διαρκώς κοντά σου.

» Την ήμέρα που ήρθε αυτός ο ειδικός, μ' έστειλαν άκριβώς για να πάω μια πα-ραγγελία. Γυρίζοντας το βράδυ, είπα πως κανένας από τους δύο οικους που έπε-σκέφθηκα δεν μπόρεσε να με πληρώση ά-μέσως... και εγώ έπληρωσα τόν χειρουργό. Τη δεύτερη φορά είχα πάει στην Τρά-πεζα κι' έπληρω χρέη άπ' όνόματι του προϊσταμένου — είχα την ύπογραφή του.

» Όλ' αυτά στην άρχή δεν μ' έτρόμα-ξαν. Ήμουν τόσο βέβαιος πως κανείς δεν θα καταλάβαινε τίποτε. Μου είχαν τόση έμπιστοσύνη! Ποτέ δεν έκαμαν έ-λεγγο στους λογαριασμούς μου και όταν έπρόσεξαν πως ήμουν άνήσυχος και πως κάτι μ' έβασάνιζε, δεν δοκίμασαν καμιά έκπληξη. Ήξεραν ότι ήσουν βαρειά άρ-ρωστη. Μ' έγνώριζαν τόσα χρόνια! Ή-μουν δεκατριών χρονών όταν ή καμένη ή μανούλα μου με άδήγησε από το χέρι, για να γίνω στην άρχή θυρωρός σ' αυτή την εταιρία.

» Και έπειτα, Άμν, ή άρχή εινε το ή-μισον του παντός. Η ατιμία εινε σχεδόν

σαν μια άρρώστεια. Στην άρχή ή άνάγκη του νά κλέψης βρίσκειται μόνο στην άρχή των δακτύλων. Έπειτα αυτή ή άνάγκη άνεβαίνει, άνεβαίνει ως το κεφάλι, ως το μυαλό. Είλν' ένα δηλητήριο που σε κυ-ριεύει, που σε φθείρει και από το όποιον δεν μπορείς πιά ν' άπαλλαγής. Ν' άνα-κατεύσαι όλη την ήμέρα με χιλιάδες φρά-γκα και νάχρη κάποιον που άγαπάς, που λατρεύεις, που πεθαίνει από έλλειψη χρη-μάτων, εινε κάτι άκαταμάχητο.

» Έπειτα, άφού έπέρασε λίγος καιρός, έσουνήθισα. Συλλογιζόμουν πως έν άρ-ρώστεινε ή γυναίκα του προϊσταμένου, δεν θα έδίσταζε να πάρη χρήματα από το χρηματοκιβώτιο, που στο κάτω της γρα-φής, δεν τού άνηκαν άπολύτως, άφού εί-νε τέσσερις συνταίριοι. Το χρέμα, έλ-λωστε, πρέπει να χρησιμοποιείται για έ-ραία πράγματα, για τίμια. Και μήπως δεν ήταν τίμιο, άπαραίτητο να σε σώσω;

» Δεν άντελήφθησαν τίποτε, εκτός του ότι αδυνάτιζα ήμέρα με την ήμέρα, ότι συχνά μου έλειπε ένα κομμάτι από το κα-κάκι μου και πως είχα τρύπες στα παπιό-τσια μου. Αυτό μάλιστα μου φάνηκε πε-ρίεργο πως άνδρες και γυναίκες που έ-δούλευαν μαζί μου από τόσον καιρό, μπό-ρεσαν να ιδούν αυτά τα μικροπράγματα; προτού προσέξουν τα μεγάλα. Άλλά έ-τσι είν' ή ζωή.

» Και τώρα, Άμν, τώρα που σου τα εί-πα όλα, πιστεύω πως θα πάω στη φυλα-κή, άλλ' αυτό μου είν' άδιάφορο, άρκεί να δέλης να με καταλάβης και να με συγχωρήσης. Όστόσο, θέλω να ξέρης έ-να πράγμα: μη νομίζης πως θα γίνω κα-λύτερος άπ' ό,τι είμαι. Δεν ήρω να δι-καιολογηθώ, φορτώνοντας όλ' αυτά στην άρρώστεια σου και νομίζω — τη στιγμή αυτή ή φωνή του έγινε χαμηλότερη — πι-στεύω πως παρ' όλα αυτά είμαι ένας δυ-στυχής άνθρωπος, ένα πλάσμα χωρίς θέ-λησι. Αν δεν άρρώσταινες, θα έκανα πιθανόν κανένα άλλο κακό. Άμν, συγχώ-ρησέ με. Σε όλη μου τη ζωή, σε όλη τη θλιβερή μου ύπαρ-ξι ένα μόνον πράγμα θαρόναι και αυτό ειναι εσύ, εσύ που εσαι ή χαρά μου, εσύ που εσαι ή φωτεινή έκτιδα μου, εσύ που εσαι κάθε μου έν-πιδος.

Ο νέος σταμάτησε άπότομα. Μέσα στην άπόλυτη ήσυχία, άκούστηκαν δήματα στίς σκάλες. Ένα δυνατό χτύπημα άνούστηκε στην πόρτα και ή πόρτα άνοιξε προτού ακόμη προφθάση να σή μια λέξη. Σπρό-θηκε, τρυκίζοντας και διέσχισε το δω-μάτιο.

» Ηρθατε να με ζητήσετε; έρώτησε τους δύο άνδρες που έστέκονταν μπροστά στην πόρτα.

Ο γεροντότερος από τους δύο έσκασε στα γέλια.

— Ασφαλώς, φίλε μου, ήρθαμε για σέ-να! Φτάνει πιά αυτό το παιχνίδι. (Και με το χέρι του τόν έτράβηξε άπ' το μα-νίκι). Και προ πάντος ψυχραιμία!

Ο νέος άφισε να τόν τραβούν και για να κρύψη το φόβο του, έθήκε έλαφρά.

— Ω, ναί! θα είμαι ψυχραιμώ. Τί άλ-λο μπορώ να κάνω; Σας περιμένα.

Και με το κομμάτι του σιωπένον, έκα-τέλειψε το ζεστό δωμάτιο, κλείνοντας πίσω του την πόρτα.

Έκάνο στο τραπέζι, γαλήνια, ή φωτο-γραφία της άρρωστης γυναίκας του, ή φωτογραφία στην όποιαν μιλούσε τόση ώρα, μέσα στο δωμάτιο της πλάιστο έ-ξακολουθούσε να χαμογελά γλυκά.

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΣΑΓΚΣΤΕΡ

19

ΑΠΟ ΤΟ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΟΥ «ΘΗΣΑΥΡΟΥ»

« Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΠΕΘΑΜΕΝΟΥ »

ΤΗΣ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ Μ. ΚΟΡΕΛΛΙ

Ένα από τα δραματικότερα και περιπετειωδέστερα μυθιστορήματα της παγκο-σμίου φιλολογίας, με πλοκήν έφαντάσιον συναρπαστικότητος, με σκηνές άπερί-γραπτης άγωνίας, όπου συγκρούονται τα θηριωδέστερα πάθη με τα άγνότερα συναισθήματα.

90v

«Αλλ' ούτε ο Ραούλ, ούτε ο Βενώ είχαν υποπτευθή ότι κάποιος άνθρωπος τούς παρακολουθούσε καθ' όλη αυτή την διαδρομή.

Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν και πάλι άλλος από τον Φρονσάκ.

Είχε ακούσει τον βασιλέα να λέγει στον ακόλουθό του, που ήλθε να του αναγγείλει την έλευση του Ραούλ ντε Γκοντράν, ότι θα τον έδεχονταν το άλλο πρωί.

«Αλλ' η συνάντησις αυτή δεν έπρεπε να γίνει με κανέναν τρόπο.

Ο Φρονσάκ αφού έμελέτησε διάφορα σχέδια, κατέληξε σε ένα απ' αυτά, που του φάνηκε ότι ήταν το καλύτερο.

Αφ'ηνοτας λοιπόν τον Ραούλ στο πανδοχείο του «Πρασίνου Πιθήκου», διευθύνθηκε σ' ένα γειτονικό καμπαρέ, όπου έσυνάζαν οι Έλβετοι φρουροί και μερικοί εύπατριδες, που είχαν έλθει στις Βερσαλλίες σε αναζήτησις τύχης.

Ο Φρονσάκ έμπηκε στο καμπαρέ και, ερχόμενος ένα δέμμα γύρω του, διέκρινε τον άνθρωπο που εξήτοσε.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας πτωχός εύπατριδης ονόματι ντ' Αλγκιγιόν.

Στο ενεργητικό του δεν είχε τίποτε άλλο από μερικές κακές πράξεις και μερικές μονομαχίες, που τον είχαν καταστήσει διάσημο σ' όλο το Παρίσι.

Ο ντ' Αλγκιγιόν έθεωρείτο πράγματι ως ο καλύτερος ξιφομάχος του βασιλείου.

Ο Φρονσάκ τον έ γνώριζε και διευθύνθηκε άμέσως προς το μέρος του.

—Πού βρισκόμεθα; ερώτησε σιγά, κλείνοντας με πονηρία το ένα μάτι.

—Το πορτοφόλι μου έχει αδειάσει από μια δομάδα τώρα, απήντησε ο ντ' Αλγκιγιόν, και δεν βλέπω με ποιο τρόπο θα μπορέσω να το ξαναγεμίσω πάλι.

—Τι θα λέγατε για ένα κατόπιστρο; ερώτησε ο Φρονσάκ, παίρνοντας θέσι στο ίδιο τραπέζι.

—Θα επιθυμούσα πολύ να τις έχω, απήντησε ο ντ' Αλγκιγιόν, αλλά... έξαρτάται από τον τρόπο με τον οποίον θα μου τις προσφέρουν.

—Στη θέσι σας δεν θα ήμουν καθόλου δύσκολος, είπεν ο Φρονσάκ. «Αλλωστε, δεν πρόκειται να κινδυνεύσετε καθόλου...»

—«Ας ακούσουμε ποιά είναι η πρότασίς σας, έκανε ο ντ' Αλγκιγιόν.

—Πρώτα-πρώτα, είπε ο Φρονσάκ, σάς υπενθυμίζω ότι το ποσόν που σάς προσφέρω είναι το διπλάσιον εκείνου που σάς έδωκα την τελευταία φορά.

—Αυτό σημαίνει, παρετήρησε με ψυχρόν

—«Αλλ' ούτε ο Ραούλ, ούτε ο Βενώ είχαν υποπτευθή ότι κάποιος άνθρωπος τούς παρακολουθούσε καθ' όλη αυτή την διαδρομή.

Ο άνθρωπος αυτός δεν ήταν και πάλι άλλος από τον Φρονσάκ.

Είχε ακούσει τον βασιλέα να λέγει στον ακόλουθό του, που ήλθε να του αναγγείλει την έλευση του Ραούλ ντε Γκοντράν, ότι θα τον έδεχονταν το άλλο πρωί.

«Αλλ' η συνάντησις αυτή δεν έπρεπε να γίνει με κανέναν τρόπο.

Ο Φρονσάκ αφού έμελέτησε διάφορα σχέδια, κατέληξε σε ένα απ' αυτά, που του φάνηκε ότι ήταν το καλύτερο.

Αφ'ηνοτας λοιπόν τον Ραούλ στο πανδοχείο του «Πρασίνου Πιθήκου», διευθύνθηκε σ' ένα γειτονικό καμπαρέ, όπου έσυνάζαν οι Έλβετοι φρουροί και μερικοί εύπατριδες, που είχαν έλθει στις Βερσαλλίες σε αναζήτησις τύχης.

Ο Φρονσάκ έμπηκε στο καμπαρέ και, ερχόμενος ένα δέμμα γύρω του, διέκρινε τον άνθρωπο που εξήτοσε.

Ο άνθρωπος αυτός ήταν ένας πτωχός εύπατριδης ονόματι ντ' Αλγκιγιόν.

Στο ενεργητικό του δεν είχε τίποτε άλλο από μερικές κακές πράξεις και μερικές μονομαχίες, που τον είχαν καταστήσει διάσημο σ' όλο το Παρίσι.

ύφος ο ντ' Αλγκιγιόν, ότι το πρόσωπον είναι πύδ σημαντικό.

—Κάνεις λάθος. Πρόκειται για ένα νεαρό εύπατρίδη από την επαρχία, που είναι τελείως άγνωστος στις Βερσαλλίες και που ο θάνατός του δεν θα συγκινήσει κανένα.

—Γιατί τότε μου προσφέρετε ένα κατόπιστρο; Και αν αυτός ο εύπατρίδης είναι άγνωστος, όπως λέτε, γιατί λοιπόν ενδιαφέρεσθε για την εξαφάνισί του;

—«Α! Αυτό είναι άλλο ζήτημα, που δεν σάς αφορά.

—Πρόκειται για την μαρκησία; Καθόλου. Ο νέος αυτός... δεν αρέσει στον δούκα ντε Ρισελιέ, γιατί τον στενοχωρεί διαρκώς, ζητώντας του να τον παρουσιάσει στον βασιλέα.

«Η Αυτού Μεγαλειότης βρίσκεται αυτές τις ημέρες σε πολύ καλή διάθεσι και εκείνα που πρόκειται να του αφηγηθή ο νεαρός εύπατρίδης θα τον λυτήσουν πολύ. Καταλαβαίνετε, λοιπόν, ότι αυτό δεν πρέπει να συμβή.

Ο βασιλεύς του όρισε ακρόασι για αύριο το πρωί...

—Ωστε πρέπει να εξαφανισθί πριν από αυτή την ώρα;

—Ακριβώς! Γι' αυτό σάς προσφέρω ένα κατόπιστρο αντί πενήντα. Θα τις πληρώσει άλλωστε, ο στρατάρχης.

—Διάβολε! Έκανε ο ντ' Αλγκιγιόν. Ο στρατάρχης είναι καταχρεωμένος. Πώς θα με πληρώσει;

—Αυτό δεν σάς ενδιαφέρει. Έχω τα χρήματα επάνω μου. Θα σάς πληρώσω μάλιστα προκαταβολικώς.

—Τότε, είμαι έτοιμος. Πού θα εῶ τον άνθρωπόν μου;

—Στο πανδοχείο του «Πρασίνου Πιθήκου». Είπε μόλις δυο βήματα από εδώ.

Ο ντ' Αλγκιγιόν και ο Φρονσάκ έβγικαν μαζί από το καμπαρέ.

Εξώ έκανε ένα φοβερό κρύο.

—Ο στρατάρχης εδιάλεξε μια πολύ άσχημη στιγμή γι' αυτόν το νέο, είπε ο ντ' Αλγκιγιόν. Τό να πεθάνει κανείς μια νύκτα σάν την αποψινή είναι σάν να πεθάνει δυο φορές.

Λίγα λεπτά αργότερα, είχαν φθάσει έμπρός στο πανδοχείο του «Πρασίνου Πιθήκου».

Ο Φρονσάκ ετράβηξε τον ντ' Αλγκιγιόν σ' ένα παράθυρο.

—Νάτος, είπε, δείχνοντας τον Ραούλ ντε Γκοντράν, που καθόταν μόνος σε μια γωνία.

—Αυτός ο νέος με τον μαύρο επενδύτη;

—Ακριβώς.

—Μήπως πενθεί για τον θάνατό του; Έκανε ο ντ' Αλγκιγιόν.

Ο Ραούλ είχε πράγματι χρησιμοποιήσει τα γόνατα που του έδωκε ο δούξ ντε Σουαζέλ, για να αγοράσει μια μαύρη

περιβολή, που εταίριαζε στο πένθος του για τον θάνατο του αδελφού του.

Ο Φρονσάκ έβγαλε από την τσέπη του ένα μικρό σακίδιο και το παρέδωκε στον ντ' Αλγκιγιόν.

—Πάρτε τις εκατό πιστόλες σας, είπε. Βλέπετε ότι έχω εμπιστοσύνη σε σας.

Ο ντ' Αλγκιγιόν ενεθυλάκωσε τα χρήματα.

Ο Φρονσάκ εκινήθηκε τότε για ν' αποσυρθή.

—Δεν πρόκειται ν' απομακρυνθώ πολύ, είπε. Θα μείνω απ' έξω να παρακολουθήσω την πρόκλησι.

—Ω! Δεν θα βραδύνουμε καθόλου, απήντησε ο ντ' Αλγκιγιόν και έμπηκε μέσα στο πανδοχείο.

Βλέποντάς τον, ο κατ'επιμέλειαν του «Πρασίνου Πιθήκου» έκανε ένα μορφασμό.

Ο ντ' Αλγκιγιόν επλήρωσε άσχημα η δεν επλήρωνε καθόλου. «Αλλ' όλοι τον εφοβούνται και κανείς δεν έπαιρνε το θάρρος να του μιλήσει.

Με άσφα βήματα, επροχώρησε στο δάθος της αίθουσας και εκάθισε σ' ένα καναπέ, που βρισκόταν δίπλα σ' εκείνο, στο όποιον ήταν καθισμένος ο Ραούλ.

Ολόγυρα στα άλλα τραπέζια, εκινήντο μερικοί άλλοι εύπατρίδες.

Ο ντ' Αλγκιγιόν παρήγγειλε να του φέρουν ένα μπουκάλι κρασί και άρχισε να πίνει.

Συγχρόνως εκυντούσε στα μάτια τον Ραούλ, προσπαθώντας να προκαλέσει την προσοχή του.

«Αλλ' ο Ραούλ δεν τον είχε ιδί καθόλου και απεροφνημένος από τις θλιβερές σκέψεις του, δεν έσχιε καθόλου τα μάτια από το τραπέζι του.

Επέρασαν έτσι αρκετά λεπτά.

Στο τέλος, ο σπαθιστής έχασε την ύπομονή του.

Εσπρώθηκε από το τραπέζι του και ήλθε δίπλα στον Ραούλ.

—Ε! ντε μου! Εφώναξε.

Αυτή τη φορά, ο Ραούλ σήκωσε το βλέμμα επάνω του.

—Τι επιθυμείτε; ερώτησε.

—Επιθυμώ να σάς πώ ότι δεν μου αρέσει να βλέπω ανθρώπους ντυμένους πένθιμα, όπως σεις. Σας παρακαλώ λοιπόν να πάτε να γευματίσετε αλλού.

Ο Ραούλ τον εκύτταξε κατάπληκτος.

—Εμπρός! Έκανε ο σπαθιστής. Αδειάστε μας γρήγορα τη γωνία.

Οι εύπατρίδες που έτρωγαν στα γειτονικά τραπέζια διέκοψαν το φαγητό τους και όλων τα βλέμματα συνεκεντρώθησαν προς το τραπέζι του Ραούλ.

«Η εκφρασίς του νέου είχε κάτι που επροκαλούσε άμέσως τη συμπάθεια.

«Αντιθέτως το υπερποπικό και απότομο ύφος του σπαθιστού προδιέθεταν από την πρώτη ματιά έναντιόν του.

—Εμπρός, γρήγορα! Είπε και πάλι. Αδειάστε μας τη γωνία!

Ο Ραούλ δεν μπόρεσε να συγκρατηθή περισσότερο.

—Κύριε, είπε, είσθε ή τρελλός ή άνοητος, για να με προκαλήτε κατ' αυτόν τον τρόπο.

—Προσέξτε! Εφώναξε ο ντ' Αλγκιγιόν κατακίτρινος από το θυμό του.

Και συγχρόνως άπόσπασε το γάντι από το χέρι και έτοιμάστηκε να κτυπήσει τον Ραούλ στο πρόσωπο.

«Αλλ' ο Ραούλ ήταν νέος και δυνατός. Επρόχθηκε άμέσως επάνω στο σπαθιστή και του απέσπασε το γάντι από το χέρι.

—Εάν ζητήτε μια φιλονεικία, είπε, είμαι στη διάθεσί σας.

—Βλέπω ότι μπορούμε να συνεννοηθούμε, είπε ο σπαθιστής.

Ο Ραούλ παρέμεινε επί μερικώς στιγμές σκεπτικός.

—Κύριε, είπε με σοβαρότητα, ο Θεός μου είνε μάρτυς ότι σάς θέλω για πρώτη φορά. Αγνοώ λοιπόν για ποιο λόγο θέλετε να κτυπηθώ μαζί μου.

—Σας το είπα από την πρώτη στιγμή. Δεν μου αρέσουν οι άνθρωποι που είνε ντυμένοι στα μαύρα. Τα λόγια όμως είνε περιττά. Μπορούμε να πηγαίνουμε.

—Κύριε, είπε με την ίδια ηρεμία ο Ραούλ, παρ' όλη την ευχαρίστησι που θα είχα να κτυπηθώ μαζί σας, αυτό μου φαίνεται ότι είνε αδύνατον να γίνει άπόψε.

—Γιατί; ερώτησε μ' ένα ειρωνικό χαμόγελο ο ντ' Αλγκιγιόν.

—Πρώτα-πρώτα, γιατί δεν έτελείωσα το φαγητό μου, απήντησε ο Ραούλ.

—Καλά. Θα περιμένω τότε.

—Επειτα γιατί αύριο, μεταξύ των νέων και των δέκα, θα έχω την τιμή να γίνω δεκτός από τον βασιλέα.

—Θα του ζητήσω συγγνώμην εκ μερους σας.

—Σας ευχαριστώ για την προθυμία σας, είπεν ο Ραούλ, αλλ' είνε έντελώς περιττή. Αύριο το μεσημέρι θα είμαι στη διάθεσί σας. Μου είνε αδύνατον προτιότερα, γιατί έχω ένα λεγό καθήκον να εκτελέσω.

—Θα πήτε το ίδιο και αν σάς ραπίσω κατά πρόσωπον;

Και έτοιμάστηκε να πραγματοποιήσει την απειλή του.

«Αλλά, εκείνη τη στιγμή, ένα δυνατό χέρι εσφίχθηκε επάνω στο μπράτσο του, ενώ μια φωνή έλεγε:

—Οι δυο μας, κύριε σπαθιστά!

Ο ντ' Αλγκιγιόν έγύρισε και εύρεθηκε τότε έμπρός σ' έναν από τούς εύπατρίδες που έδειχνούσαν στα γειτονικά τραπέζια.

«Ηταν ένα είδος κολοσσού τεραστίων διαστάσεων και ύψους έξι ποδών περίπου.

—Κύριε, είπε προς τον ντ' Αλγκιγιόν, είμαι ο ύποκομης Αλδέρος ντε Μωρουά και σάς προειδοποιώ ότι θα σάς σπάσω στο ξύλο, αν δεν ζητήσετε άμέσως συγγνώμην απ' αυτό το νέο.

Ο ντ' Αλγκιγιόν εκύτταξε κατάπληκτος τον κολοσσό.

—Αύριο το μεσημέρι, είπε ο Ραούλ, θα είμαι στη διάθεσί του κυρίου.

—Όχι αύριο, απήντησε ο ντ' Αλγκιγιόν. Εγώ θέλω άμέσως τώρα.

—Α! θέλετε να κτυπηθίτε τώρα; ερώτησε ο κολοσσός.

—Ακριβώς! απήντησε ο ντ' Αλγκιγιόν.

—Καλά λοιπόν, είπε ο ύποκομης. Και συγχρόνως κατέφερε ένα ισχυρότατο ράπισμα στο μάγουλο του σπαθιστού.

Ο ντ' Αλγκιγιόν άφηκε μια δυνατή

κραυγή.

—Θα κτυπηθώμε μαζί, κύριε, είπε.

—Αυτό και εγώ επιθυμώ, είπε ο ύποκομης ντε Μωρουά. «Ελάτε... Υπάρχει ένα φανάρι λίγο πιο κάτω.

Λέγοντας αυτά, έδωσε μια δυνατή σπρωξιά στον σπαθιστή.

—Μου είπαν ποιος είσθε, κύριε, έκαμε. Φαίνεται ότι έχετε φήμη δεινού ξιφομάχου. Αυτό όμως θα το ίδουμε.

Οι δυο άνδρες έβγικαν από την αίθουσα.

Πολλοί από τούς εύπατρίδες που βρισκότανε εκεί τούς άκολουθήσαν.

Υπήρχε πράγματι ένα φανάρι σ' άποστασι όλγων βημάτων από το πανδοχείο.

Ο ψυχρός αέρας της νύκτας επανέφερε την ψυχραιμία του στον ντ' Αλγκιγιόν.

«Η παρέμβασις του ύποκομης ήταν βέβαια μια δυσάρεστη καθυστέρησις.

«Αλλ' ο σπαθιστής ήταν βέβαιος, ότι θα έτελείωνε γρήγορα μαζί του, για να στραφή έπειτα έναντιόν του Ραούλ.

Όταν εφθασαν κάτω από το φανάρι της γωνίας, οι δυο αντίπαλοι έσυραν άμέσως τα ξίφη των.

—Προσέξτε! Είπε κάποιος σιγά στον ύποκομη ντε Μωρουά. Είπε πολύ δεινός ξιφομάχος.

—Αυτό θα το ίδουμε! απήντησε εκείνος.

Τότε άρχισε μια πολύ περιεργή μονομαχία.

Ο Φλαμανδός ήλθε να σταθή έμπρός στον αντίπαλό του, με το ξίφος στο χέρι και τεντωμένο τον βραχίονα. Ο ντ' Αλγκιγιόν, από το άλλο μέρος, άρχισε με μερικούς άσχημους διαξιφισμούς.

«Αλλ' άμέσως έπειτα έδωσε στο ξίφος του μια ασύλληπτη όρμη: «Η αιχμή του έστριφογύριζε σάν φεϊδι γύρω από τον Φλαμανδό.

«Αλλά το χέρι του ύποκομης ντε Μωρουά δεν έλγισε καθόλου. Το ξίφος του έμοιαζε σάν μια σιδηρά ράβδος που άπείκρουε όλα τα κτυπήματα.

«Ετσι οι προσπάθειες του σπαθιστού άπέβηκαν άκαρπες.

Ο Φλαμανδός έστέκετο σάν άγαλμα μπροστά του και δεν έκανε καμιά άπολύτως κίνησι.

Στο τέλος, η ύπομονή του σπαθιστού έξηντήθη.

—Βιάζομαι να τελειώσω! εφώναξε. Δεν μπορώ να περιμένω ως αύριο!

—Από σάς εξαρτάται να τελειώσετε σύντομα! απήντησε ο Φλαμανδός με ήρεμία.

«Αλλά, μερικά λεπτά αργότερα, αφού κατεπώνησε αρκετά τον αντίπαλό του, μετέβαλε άποτόμως στάσι.

Με τον βραχίονα τεντωμένο πάντα, έκαμε ένα βήμα προς τα έμπρός.

Ο σπαθιστής υπεχώρησε.

Ο Φλαμανδός έκανε ένα νέο βήμα και έπειτα ένα άλλο ακόμη.

Ο σπαθιστής υπεχώρησε και πάλι.

Ο Φλαμανδός εξακολουθούσε πάντα να προχωρεί.

Ο σπαθιστής άγωνιζόταν με πολύ κόπο να ξεφύγει από το ξίφος αυτό, που ήγγιζε άλύγιστο κάθε τόσο το στήθος του.

«Έκαμαν έτσι τριάντα έως σαράντα βήματα, ο ένας προχωρώντας πάντα και ο άλλος υποχωρώντας.

Ο δρόμος ήταν στενός και άλλωστε οι εύπατρίδες που είχαν βγή από το πανδοχείο του «Πρασίνου Πιθήκου» τον είχαν καταλάβει ολόκληρο.

«Από αρκετά λεπτά τώρα οι δυο αντίπαλοι είχαν βγή έξω από τον κύκλο του φωτός που έρχετο από το φανάρι.

«Η μονομαχία των διεξήγето τώρα μέσα στο σκοτάδι.

Ο δρόμος έσχημάτιζε στο σημείο αυτό μια γωνία.

Ο ντ' Αλγκιγιόν, που εβάδιζε πάντα προς τα πίσω, δεν είδε αυτή τη γωνία και ξαφνικά προσέκρουσε σ' ένα εμπόδιο, που δεν τον έπτερεπε πιά να υποχωρήσει περισσότερο.

«Ηταν το σπίτι που βρισκόταν στη γωνία του δρόμου.

Ο Φλαμανδός έκαμε τότε πιο έντονη την επίθεσί του.

Ο σπαθιστής είχε χάσει πιά έντελώς την ψυχραιμία του.

«Εβλεπε την ύπεροχή του αντιπάλου του και αυτό τον έξωργιζε.

«Έκαμε ακόμη μερικές άπεγνωσμένες προσπάθειες, για να άνακτήσει την πρωτοβουλία, αλλ' ήταν πιά άργα.

Τό χέρι του Φλαμανδού απλόθηκε σε μια στιγμή και το ξίφος του διευθύθηκε άμείλικτο προς το στήθος του αντιπάλου του.

Ο σπαθιστής άφησε μια δυνατή κραυγή και το ξίφος εξέφυγε άμέσως από τα χέρια του.

Τό ξίφος του Φλαμανδού τον είχε τρυπήσει πέρα ως πέρα και τον είχε καρφώσει στον τοίχο.

Ο ύποκομης ντε Μωρουά άπέσυρε τότε το ξίφος του και ο ντ' Αλγκιγιόν, μη έχοντας πιά στήριγμα, έσωριάσθηκε κάτω.

—Κάνει ένα κρύο διαδόλου! έκανε ο Φλαμανδός με τό συνθησιμένο του φλέγμα, σάν να μην είχε τίποτε συμβή.

Κατόπιν έσκούπισε το ξίφος του επάνω στη μπότα του και το ξανάβαλε στη θήκη του.

Οι εύπατρίδες που είχαν παρακολουθήσει αυτή τη μονομαχία έξέσπασαν σε ζωηρές έπευφημίες υπέρ του Φλαμανδού.

Στις έπευφημίες αυτές απήντησε μια κραυγή λύσης από το άλλο άκρον του δρόμου.

«Η κραυγή αυτή είχε ξεφύγει από τα χείλη του Φρονσάκ, που έβλεπε να καταρρέη ολόκληρο το οικοδόμημα τών μακαβελικών συνδυασμών του και δεν κατόρθωσε να συγκρατήσει την όργή του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΔΩΔΕΚΑΤΟ

ΕΝΑΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕΣΑ ΣΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ

Ο Φλαμανδός ήταν ένας άνθρωπος πολύ άπλός.

Χωρίς να προσέξη τις έπευφημίες των ανθρώπων που τον περιεστοίχιζαν, διευθύθηκε άργα προς το πανδοχείο.

«Αλλά στο δρόμο του συνήντησε τον Ραούλ.

Ο νέος του έτεινε με σοβαρότητα το χέρι και του είπε:

—Σας ευχαριστώ!

Ο ύποκομης έπηρε το χέρι του και απήντησε:

—Μην με ευχαριστήτε, κύριε. Έκαμε εκείνο που κάθε άλλος και σεις θα έκανατε στη θέσι μου. Αρκεί να σάς ιδή κανείς για να μην του μείνι καμμία άμφιβολία για το θάρρος σας. Αντελήφθη άμέσως ποιοι ήταν οι λόγοι που σάς έκαμαν να άναβάλετε για αύριο τη συνάντησι με αυτό τον άθλιο, που σάς προσέβαλε. Εγώ ίσως πρέπει να σάς ζητήσω συγγνώμην, γιατί τον έσοκώσα. Σας άνηκε λίγο, δεν είνε έτσι;

Και ο Φλαμανδός έσφιξε με άγκαρδιαστικότητα το χέρι του Ραούλ.

(Ακολουθεί)

Υπάρχουν ή
δεν υπάρχουν

ΑΚΤΙΝΕΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Οι έμπολεμοι απειλούν
«ΝΑΙ» ή έπιστήμη τις
ΑΡΝΕΙΤΑΙ

Πολύς λόγος έγινε τώρα τελευταία για τις περίφημες ακτίνες του θανάτου, τις οποίες πρόκειται να χρησιμοποιήσει πότε ή μία και πότε ή άλλη δύναμις στον πόλεμο. Μέχρι στιγμής, όμως, τίποτε το θετικό δεν έγινε, και δεν φαίνεται πιθανόν ότι θα γίνει τώρα γρήγορα.

Υπάρχουν, λοιπόν, ή δεν υπάρχουν οι ακτίνες του θανάτου, και τι ακριβώς είναι, τι καταστροφές μπορούν να προκαλέσουν;

«Ας δούμε τι λέει γι' αυτό ή έπιστήμη, που δεν βασίζεται σε ούτοπίες και φαντασιολογίες:

Από τα τελευταία πειράματα που έγιναν σ' αυτό το πεδίο, έξορμε ότι από το Σύμπαν εκπέμπεται μια μυστηριώδης ακτινοβολία. Και ότι μερικές από τις ακτίνες αυτές, που θανάτων ως τον πλανήτη μας, είναι θανατηφόρες.

Οι ακτίνες αυτές, που φθάνουν στη γη από άνωπολύγιστες αποστάσεις, έχουν πάρα πολύ μεγάλην ένταση, αλλά ή περισσότερες απ' αυτές απορροφώνται από την ατμόσφαιρα. Είναι οι λεγόμενες κοσμικές ακτίνες, και είναι πιο διαπεραστικές από όλες τις άλλες.

Από τα πειράματα που έγιναν ως τώρα έχει εξακριβωθεί, ότι μια μολυβένια πλάκα πάχους 1.50 μέτρου απορροφά τις μισές απ' αυτές τις ακτίνες, ενώ για ν' απορροφηθούν οι ακτίνες «Γάμμα» του ραδίου χρειάζεται μια μολυβένια πλάκα εκατό φορές πιο λεπτή. Έχει ακόμη εξακριβωθεί ότι ή ακτινοβολία αυτή μπαίνει στο νερό, σε βάθος 400 μέτρων, που ισοδυναμούν με 35 μέτρα μολύβι.

Υπάρχει όμως και κάτι άλλο ακόμη σπουδαιότερο:

Ο καθηγητής Στέφεν Έλαβε μέρος σ' ένα σχετικό πείραμα που έγινε στο θαλασσιόγειο υπόγειο μιας Τραπεζής της Ν. Υόρκης, σε βάθος 12 μέτρων από την επιφάνεια του εδάφους. Επάνω από το υπόγειο αυτό ήταν κτισμένος ένας ούρανοξύστης, από μπετόν άρμέ, ύψους 130 μέτρων. Και όμως οι κοσμικές ακτίνες, αφού έπέρασαν από όλα αυτά τα εμπόδια, έφθασαν έως εκεί κάτω και έθεσαν εις κίνησιν ένα μικροσκοπικό μηχανήμα.

Ο Αμερικανός Μίλλικαν και οι

Γερμανοί Κολαίρατερ και Ρέγκενερ απέδειξαν ότι οι ακτίνες αυτές σε πολλές περιπτώσεις είναι θανατηφόρες. Κατά τον Αυστριακό Ές, που τις ανέκλυψε, οι ακτίνες αυτές εκπέμπονται και από τον ήλιο, αλλά μόνο το ένα διακόσιοστον μέρος αυτών φθάνει ως τη γη. Και αν δεν συνέβαινε αυτό, ο τρομερός θερμικός ρυθμός των ποσμικών ακτίνων θα έσκότωνε όλες τις ζωντανές υπάρξεις που βρίσκονται στον πλανήτη μας.

Ο άνθρωπος είναι φυσικά προφυλαγμένος από τον κίνδυνον αυτόν, αλλά δεν τον αρκεί. Έκαστος έως τώρα σπεύρε προσπάθειες για να χρησιμοποιήσει τις ακτίνες του θανάτου για σκοπούς πολεμικούς, χωρίς όμως να το κατορθώσει. Το ίδιο έχουμε με τις ακτίνες Χ, τις υπερβίοντες και τις ακτίνες «Γάμμα» του ραδίου, για τις οποίες έχει αποδειχθεί ότι είναι θανατηφόρες έπειτα από μακράν έφαρμογήν, αλλά με το ίδιο άρνητικό αποτέλεσμα.

Το μόνο που κατορθώσε να κάνει ο άνθρωπος είναι να σκοτώσει με τις ακτίνες αυτές μερικά μικρά ζώα μέσα σ' έργαστήρια. Το ίδιο όμως δεν έγινε καθόλου αρκετό, ούτε μπορεί να έφαρμοστεί σε μεγάλη κλίμακα και κατά τρόπον ώφελιμον για τον άνθρωπον.

Ένα άλλο φονικό μέσον, άγνωστον έως τώρα είναι οι λεγόμενοι Υ-περήχοι, ή αποτελεσματικότητά των οποίων είναι καθώς φαίνεται πολύ μεγαλύτερη από τις ακτίνες του θανάτου.

Οι ήχοι αυτοί παράγονται από παλμικές δονήσεις πολύ συχνότερες από τις συνηθισμένες, και τις οποίες δεν μπορούμε ν' αντιληφθούμε με τα ακουστικά μας όργανα. Οι θανατηφόρες νότες που μπορούν να φθύν από ένα μεγάλο όργανο, όργανο ή αντιπροσωπεύονται από 15 παλμικές δονήσεις κατά δευτερόλεπτο, και οι εχύτερες από 4.700 δονήσεις. Κάτω από τις 15 δονήσεις ακούει κανείς συγκεκριμένο θόρυβο και επάνω από 5.000 ακούει ένα όξυτο σφυρίγμα που δεν αντιπροσωπεύει καμία μουσική νότα.

Υπάρχουν όμως και ήχοι που παράγουν 40.000 παλμικές δονήσεις κατά δευτερόλεπτο, αλλά αυτούς δεν μπορούμε να τους ακούσαμε, γιατί τα ακουστικά μας όργανα δεν είναι τόσο τέλεια. Ένα κρυστάλλο, όταν χτυπηθεί με ηλεκτρικά μέσα, μπορεί να παράγει ήχους τόσο λεπτούς, που δεν ακούγονται καθόλου. Κατά αυτόν τον τρόπον έχουν έπιτευχθεί 300.000 παλμικές δονήσεις κατά δευτερόλεπτον και κάποτε ένα εκατομμύριο.

Τελευταίως, λοιπόν, έχει εξακριβωθεί ότι οι ήχοι αυτοί είναι θανατηφόροι για μικρά και μεγάλα ζώα. Όταν δέ ή συχνότης είναι πολύ μεγάλη φέρνουν άμεσους θάνατους, κατά στροφές και στον οργανισμόν μας γιατί διαλύουν τα ερυθρά αιμοσφαίρια.

Σε πολλά έργαστήρια έγιναν εν διαφερόντα πειράματα. Στην Αμερική έδοκίμασαν να θανατώσουν με τους ήχους αυτούς και μερικούς

Η ΧΙΟΝΑΤΗ ΜΕ ΤΑ ΛΕΥΚΑ ΤΡΑΝΤΑΦΥΛΛΑ...

Ένα δραματικό ροιζοτύρημα της
Γαλλίδος συγγραφέως ΚΡΙΣΤΙΝ ΣΕΛΒΑ

Είχε άρχισι να σουρουπώνει και το χιόνι να παίρνει μια μπλε απόχρωσι. Ο Άντρέ σταμάτησε κι' άγκάλιασε με το δλέμμα του τη μελαγχολική χειμωνιάτικη δημοτική λεωφόρο της Βασιλείας και της λεωφόρου του Βασιλέως. Η μικρή όδός ν' νάχε βγί από κανένα παραθύρι με τα δέντρα τών κήπων χιονισμένα και τα σιωπηλά άρθρα, ήρθε για μια φορά ακόμη στον πυρσό και μετά από μια έπίσκεψι που έκαμε στο Βασιλέως, ξαναπήγαυε στη λεωφόρο. Η γοητεία των Βερσαλλιών, το χιόνι, όταν πέφτι ή νύχτα! Έπρεπε να την περιγράψη...

Το δλέμμα του έπεσε ξαφνικά στο άνοιχτο παράθυρο του Ισογείου μιας παλαιάς κατοικίας. Δεν είχαν κλείσει τα παραθύρια, αλλά ξαφνικά σ' έναν καναπέ έξαπλωμένη μια νέα κοπέλα, Λουδοβίκου Ιδού ταπεινωμένη με άπασα λά, αλλά ξεθαρισμένη μεταξύ και επάνω σ' έναν καναπέ έξαπλωμένη μια νέα κοπέλα.

Θα ήταν πολύ άρρωστη, γιατί το δέρμα της είχε ένα χρώμα πολύ ωρό. Έφορούσε ένα πενιούαρ από σατέν λευκό και είχε σκεπασμένα τα πόδια της με μια λευκή γούνα. Είχε τα μάτια της χαμηλωμένα σ' ένα βιβλίο, που σε λίγο έπεσε από τα χείνοχτού χρώματος, ίσως μπλε, ίσως γκριζό. Έπειτα τα βλέφαρα ξαναχμήλωσαν, το νέο κορίτσι ξαναπήρε το βιβλίο του και δεν ξανακουνήθηκε.

Ο Άντρέ δεν μπορούσε να ξεκολλήσει το δλέμμα του από το όραμα που παρουσίαζόταν μπροστά του, μέσα σ' αυτό το τόσο μελαγχολικό και τόσο γλυκό πλαίσιο της χιονισμένης αυτής βραδυάς των Βερσαλλιών. Ποιά να ήταν αυτό το κορίτσι! Δεν μπορούσαν να την θεραπεύσουν.

Δεν έτόλμιζε να μη και να ρωτήσει τη θυρωρό. Ένοιωσε να ξεπαγιάση απ' το κρύο και έφυγε. Παντού χιόνι, σαν ένα «Αϊντμπίτ» καταιγής άγνης συμφωνίας, του χιονιού και της σιωπής στις πλατείες έριτες μες λεωφόρους...

Το χιόνι αυτό παρέτεινε την ημέρα και έστρωνε το έδαφος με μια γαλάζια διαύγεια.

Μέσα στο τραίνο που τον ξανάφερε μέσα απ' τα λασπωμένα περιχωρά, ο Άντρέ σκεφτόταν το νέο κορίτσι που καταικούσε στη λεωφόρο του Βασιλέως. Του είχε φανή σαν το ζωντανό χιόνι, σαν ένα όνειρο μιας χειμωνιάτικης νύχτας. Ίσως να μη μάθαινε ποτέ το όνομα της όμορφης Χιονάτης... Έπειτα χαμογέλασε: τί παράκαιρος ρομαντισμός! Ίσως ο φίλος του να την έ-

καταδίκους, και το αποτέλεσμα ήταν αρκετά Ικανοποιητικό. Το ίδιο όμως δεν σημαίνει ότι ή χρησιμοποίησις των ήχων αυτών θα έχη το ίδιο Ικανοποιητικό αποτέλεσμα σ' έναν πόλεμο, όπως φαντάζονται μερικοί. Τα συνήθη πολεμικά μέσα θα έξακολουθήσουν για πολύν καιρό ακόμη να χρησιμοποιούνται ως πού ν' αντικατασταθούν από τις μυστηριώδεις ακτίνες του θανάτου.

Μ. ΣΤΑΪΚΟΣ

φόν έβγηκε απ' το δωμάτιο. Η Ζενεβιέβ έδωσε από το κορσά της ένα μαραμένο λουλούδι. Κάθε πρωί στο παράθυρό της, που το προστάτευε ένα χαμηλό κάγκελο και δεν έκλειναν τα έξωφύλλα του, έβρισκε ένα λευκό λουλούδι, που κάποιος το άκουμπουσε εκεί για κίνησι! Η υπηρέτρια δεν είχε αντιληφθή τίποτε. Το πρωινό αυτό ή Ζενεβιέβ άνοιξε σιγά τα τζάμια και έπηρε το λουλούδι.

Ποιός έρχόταν κάθε βράδυ — ή κάθε νύχτα; Ποιός, λοιπόν, την άγαπούσε; Γιατί τα λουλούδια αυτά ήταν ένα μήνυμα έρωτικό και μήνυμα ασφαλώς κάποιου ποιητού! «Δεν ξέρει πως είμαι άρρωστη», σκεφτόταν με πίκρα. «Όστόσο... αν με είδε έτσι έξαπλωμένη, πρέπει να σκέφθηκε πως δεν είμαι σαν τον άλλον κόσμο, και τότε... Μπορεί λοιπόν να μ' άγαπήση κανείς;»

Είχε όρεξι να κλάψη και συγχρόνως να ξεφωνήσει από χαρά...

Την επομένη, όταν ξανάβρε ο Άντρέ, το παράθυρο ήταν σκοτεινό. Τα τζάμια ήταν μπλόκισται από φαινόνταν μόνο ένα μέρος απ' το στόρι. Μα μια τόσο άρρωστη μπορούσε έτσι ν' άπουσιάζη;

Έμεινε ακίνητος μη ξέροντας τί να σκεφθή. Έξαφνα, είδε μια λευκή σκιά πίσω από τα τζάμια. Η Ζενεβιέβ παραφύλαγε. Χωρίς να πολυσκεφθή, τράβηξε το στόρι. Το πρόσωπό της, που άκουμπουσε στο τζάμι, έμοιαζε σαν ένα ξεθαμμένο ταμπλό αγγελων. Ο Άντρέ άσυνείδητα εμπρόχρησε. Έκείνη δεν κουνήθηκε. Κιτούσε το νέο, τρέμοντας, και έδοκίμαζε μιάν άγνωστη γι-

νητική... Ίσως, κι' αυτήν, όπως άλλοτε την είδαμε Μπάρετ, ο έρωσ να μπορούσε να την σώση...

Η Ζενεβιέβ ντε Μπελεφόν άνειροπολούσε. Είχε πετάξει το σκέπασμά της και κυτούσε τις φλόγες του τζακιού.

Ένα βιβλίο με ποιήματα ήταν άνοιχτό επάνω σ' ένα τραπέζι, όπου μαρινόταν ένα μπουκέτο από ροζ γαρύφαλα. Η κυρία ντε Μπελεφόν έμπηκε μ' ένα χαμόγελο λίγο θλιβερό στο γλυκό μαραμένο πρόσωπό της:

—Πώς αισθάνεσαι τόν έαυτό σου σήμερα, κορούλα μου;

—Όπως πάντα, μαμά. Ίσως καλύτερα...

—Δεν θέλεις να περπατήσεις λίγο;

—Ό, όχι μαμά.

Λίγους μήνες προτήτερα ή Ζενεβιέβ είχε γλυστρήσει στο ύγρο λιθόστρωτο και έσπασε το πόδι της. Το έβαλαν στη θέσι του, πέρασε ή περίοδος της άναρρώσεως, αλλά είδαν πως θα έμενε λίγο κουτσό. Απ' τότε ή όμορφη κοπελλίτσα άρνιόταν να περπατήσει και περνούσε τις ημέρες της έξαπλωμένη στον καναπέ. Οι γονείς της που την έβλεπαν άδυνατη, δεν ήθελαν να την στενοχωρούν. Η Ζενεβιέβ είχε φθάσει στο σημείον να μη ζή πιά. Αυτή ή τόσο ζαρηή άλλοτε, άδιαφορούσε τώρα για όλα. Μόλις άνοιγε άφηρημένα ένα βιβλίο και το ξανάκλεινε άμέσως. «Είμαι μια άρρωστη», έλεγε διαρκώς κυτάζοντας τη λεωφόρο που την διέτρεχε άλλοτε με τόση ζωή. Σήμερα ώστόσο τα μάτια της άκτινοβολούσαν από μια φλόγα ετυχίας.

Αφού την έφίλησε, ή κυρία ντε Μπελε-

—Τό ήξερα.
—Μ' έκάματε πολύ εύτυχισμένη. Έπισημα για μια στιγμή πως μπορούσα να ζήσω σαν τις άλλες γυναίκες. Θα σας έγνωμώνα πάντοτε, αλλά εινε καλύτερα να μην ξανάβρετε.
—Και γιατί να μην ξανάβρω, δεσποίνης Χιονάτης;

Η Ζενεβιέβ δεν μπόρεσε να κρατήσει ένα χαριτωμένο γλυκό γέλιο.

—Ό! πως με λέτε;

—Χιονάτη. Άγνοώ το δνομά σας και μοιάζετε σαν να είσαστε από χιόνι, εκτός από τα καστανόξανθα μαλλιά σας και τα μάτια σας που μοιάζουν με τη θάλασσα που εινε πότε πράσινη, πότε γαλάζια.

—Πως ξέρετε το χρώμα των ματιών μου; Με βλέπετε λοιπόν τόσο καλά; Πρέπει να πώ στη Μάρθα να κλείνει τα έξωφύλλα μόλις νυκτώνη. Δεν ήξερα πως μπορούσαν να με βλέπουν έτσι οι διαδότες. Κανείς δεν σταματούσε ποτέ μπροστά στο παράθυρό μου. Περνά τόσο λίγος κόσμος το χειμώνα από τη λεωφόρο του Βασιλέως!

—Ίσως, σαν στα παραμύθια, να είσθε όρατη μοναχή για μένα.

—Ίσως, είπε ή Ζενεβιέβ, σχεδόν σο-

δαρά. —Είμαι ώστόσο άσυγχώρητος να σας κρατώ έτσι. Θα κρυσώσε, δεσποίνης Χιονάτη. Πρέπει να κλείσετε άμέσως τα τζάμια και να ξανααφύετε το φως.

—Και να κλείσω τα έξωφύλλα;

—Θα είχατε αυτή τη σκληρότητα;

—Δώστε μου αυτό το όρασι άσπρο τρι-

αντάφυλλο, για να μην πεθάνη απ' το κρύο! Γι' αυτό μόνο σας το ζητώ. Δεν θέλω να υποφέρουν ούτε τα λουλούδια.

Έπειτα, στρώχοντας τα τζάμια, μουρ-

μούρισε:

—Με λένε Ζενεβιέβ.

Και καθώς ο Άντρέ κάτω από το φως του φανού φαινόνταν σαν χαμένος που δεν μπόρεσε να μάθι περισσότερα, πρόσθεσε:

—Ζενεβιέβ ντε Μπελεφόν.

Και το παράθυρο ξανάκλεισε. Λίγα ώστόσο δευτερόλεπτα αργότερα το δωμάτιο φωτίστηκε. Η Ζενεβιέβ στεκόταν όρθη. Ο Άντρέ την είδε να πηγαινοέρχεται. Έκούσταινε άπλως, σαν τη Λουίζ ντε λα Βαλιέρ. Το έλάττωμα αυτό την παρουσίαζε στα μάτια του περισσότερο συμπαθητική και το έβρισκε Ικανό για να συγκρατήσει έναν έρωτα ανώτερο.

Όστόσο δεν σκεφτόταν το ίδιο και ή Ζενεβιέβ. Σαν έσπλωσε στο κρεββάτι της, προσπάθησε να συγκεντρώη και να ζωντανέψη με τα μάτια της ψυχής την εικόνα του νέου, που λίγη ώρα πριν την είχε κάμει να νοιώση ένα άλλόκοτο καινούργιο μ' αυτήν συναίσθημα.

«Είπε τόσο όμορφος και τόσο εύγενικός, σκέφθηκε, που του αξίζει μια καλύτερη από μένα. Σήμερα με άγαπή... Όταν όμως περάση λίγος καιρός, θα θέληση κι' αυτός να σκαρφαλώση στα βουνά, να τρέψη στα χιόνια, στην πλάξ, να χορέψη, να ζήσ' τέλος πάντων. Έγώ δεν θα μπορώ να τον παρακολουθώ. Και τότε... Όχι, δεν πρέπει να τον ξαναδώ. Και όμως κάτι μου λέει μέσα μου πως τον αγαπώ...»

Τό άλλο βράδυ, όταν ο Άντρέ πήγε να ξαναδύ την όμορφη Χιονάτη του, βρήκε το παράθυρο κλειστό και σκοτεινό. Στάθηκε με την έλπίδα πως σε λίγο κάποιο φως θα φανή. Ματαίω έλπίς... Η όμορφη Χιονάτη του δεν ξαναφάνηκε ούτε την άλλη, ούτε την παραπάνω μέρα.

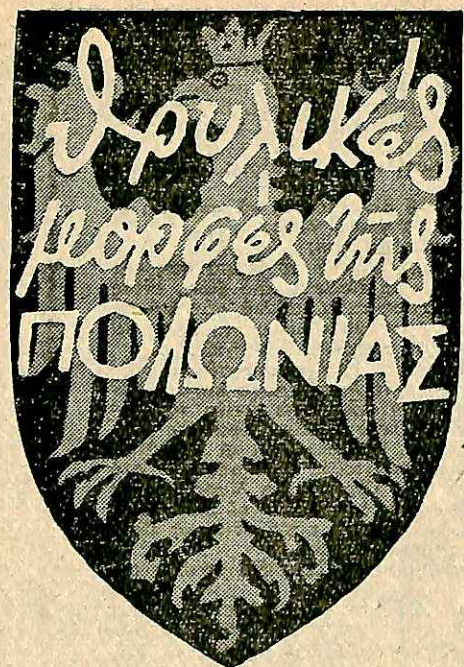
Με σφιγμένη την καρδιά χτύπησε το κουδούνι για να μάθι απ' τη θυρωρό για την άγαπημένη του.

—Ό, το καύμένο το κορίτσι, είπε σχεδόν κλαίοντας ή θυρωρός, εινε δυο μέρες τώρα που οι δυστυχισμένοι γονείς του το έθαψαν στο νεκροταφείο του Περ-Λασαίξ, κοντά στο άλλο μονακριβό γόγρι τους, που πέθανε εδώ και δυο χρόνια.

—Πέθανε! Ερώτησε με σδυμένη φωνή ο Άντρέ, ενώ το λευκό τριαντάφυλλο που κρατούσε του έπεσε απ' τα χέρια.

—Ναί, κύριε, δεν μπόρεσαν να την σώσουν. Ήταν τόσο μεγάλη ή δόσις του δηλητηρίου που ήπρε!...

ΚΡΙΣΤΙΝ ΣΕΛΒΑ

ΜΙΚΙΣΛΑΟΣ Α'

Ο βασιλιάς
με τις 8 γυναίκες!

Πώς έτουφέκισε τις 7
για να κρατήσει την
ΟΓΔΟΗ

Ο δάνασος βασιλιάς της Πολωνίας Μικίσλαος Α' έκλεψε εκείνο το θράδυ στο δωμάτιό του και τις έφτα συζύγους του και τους ανέκρινε:

—Η κατάσταση αυτή δεν μπορεί να κρατήσει έπ' άπειρον. Η Πολωνία μου ζητεί ένα διάδοχο και σεις δεν είστε άξιοι να μου τον προσφέρετε.

—Υψηλότατε. Ω! διαμαρτυρήθηκαν όλες με μια φωνή.

—Σιωπή. Σας δηλώνω λοιπόν ότι αν μέσα σ' ένα χρόνο δεν κατορθώσω καμιά σας να φέρω στον κόσμο έναν διάδοχο θα σας κρεμάσω όλες!

Η σκληρότης και η άφροσύνη του Μικισλάου ήταν γνωστές. Οκνηρός, δάνασος και ακόλαστος, δεν ήξερε παρά πώς να ικανοποιήσει τα κτηνώδη πάθη του και να απολαμβάνει την ζωή με την κραιπάλη και τις ακολασίες.

Γι' αυτό καμιά απ' τις έφτα γυναίκες του δεν τολμούσε να του αντιπληρώσει. Να του πη ότι η έλλειψις ενός διαδόχου ήταν ένα ζήτημα που έταρτάτο απ' αυτόν και που θα μπορούσε θανάτωση να λυθεί εύνοια αν σταματούσε την έκλυτη ζωή του.

—Και τώρα. Ποιά θα μείνει απόψε μαζί μου; ρώτησε, ενώ στα σαρκώδη χείλη του χάραζε ένα άπαιστο χαμόγελο.

Πάλι καμιά δεν του απάντησε. Ένας ύποπτος φόβος τις είχε καταλάβει όλες...

—«Αν ο Μικίσλαος πήρε την κρυφή απόφαση να μάς εξαφανίσει μία-μία όλες; σκεφτόταν κάθε μία χωριστά».

—Καμιά! Καμιά δεν άπαντα; δρυχέθηκε τέλος έκταλλος από θυμό ο τρομερός βασιλιάς. «Ε, λοιπόν, καλά. Θάρσω εγώ απόψε στα δωμάτιά σας».

Πάλι αναρρίγησαν από φρίκη οι έφτα βασιλικές σύζυγοι. Είχε φτάσει άραγε η τελευταία τους στιγμή; Η μήπως από το θράδυ εκείνο θ' άρχιζε για όλες μια περιόδος ευδαιμονίας;

ΤΟ ΚΛΑΜΜΑ ΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΗΑ

Οι φόβοι τους βγήκαν άδικαιολόγητοι. Οτώρα ο βασιλιάς Μικίσλαος δεν επέσπευθε εκείνο το θράδυ καμιά σύζυγό του στο δωμάτιό της.

Κλειδώθηκε όμως μέσα στο δικό του και αναλόγηκε σ' ένα δυνατό ύστερικό κλάμμα.

«Ενοιωθε τώρα καλά ότι είχε κατασπαταλήσει όλο το νεανικό σφρίγος του και τις δυνάμεις του σε μια άσκοπη ζωή κραιπάλης. Και ότι αυτό που ζητούσε τώρα και από τις έφτα γυναίκες του ήταν κάτι που ίσως δεν θα πραγματοποιούνταν ποτέ».

Υστερα από το νευρικό κλάμμα του, σηκώθηκε κι άρχισε να δημαγωγεί ταρταγμένος μέσα στο δωμάτιό του. Πλησίασε κατόπιν το γραφείο του, άνοιξε ένα συρτάρι κι έβγαλε ένα πορτραίτο.

Παριστούσε μια νεαρή γυναίκα, έξαισας καλλονή.

—Ντομπρόφσκα... ψιθύρισε. Τί ώραίο όνομα και πόσο γοητευτική κοπέλα!

Κάθισε άμέσως μπρος στο γραφείο του άποφασιστικά, πήρε μια περγαμνή και χάραξε άργα και καλλιγραφικά το ακόλουθο γράμμα:

«Εύγενεστάτη δούκισσα,

«Αναρωτιέμαι συχνά ποιά μεγάλο κακό έκαμα στη ζωή μου για να με κάμη τόσο δυστυχισμένο ή μοίρα. Έχω μια καρδιά γεμάτη τρυφερότητα, βρίσκομαι πάνω στο άνθος της ηλικίας μου, ξεχειλίζει ή καρδιά μου από έρωτα. Κι όμως δεν δρόθηκε ακόμη κανένα τρυφερό πλάσμα σαν κι' εσάς να μ' αγαπήσει. Δεν έκαμα κανένα κακό, σάς διαβεβαίω. Κι όμως είμαι άνδραστός σ' αυτή την ηλικία».

«Δούκισσα Ντομπρόφσκα. Επίτρεψέ μου μια εξομολόγηση: Αυτή τη στιγμή έχω μπροστά μου το πορτραίτο σας. Και θανατώω τα όρατα μεγάλα μάτια σας με το μαγνητικό δάδος τους, τα μεταξένια μαλλιά σας, που φτάνουν λυτά στη δαχτυλίδενιά. μέση σας, το χλωμό μικρό προσωπάκι σας που εινε χαρούμενο και λάμπει από τόσο όμορφιά».

«Ντομπρόφσκα! Σας αγαπώ. Τρελλά. Μ' όλη τη δύναμη της ψυχής μου. Και ζητώ το χέρι σας. Δεχθήτε να γίνετε σύζυγός μου. Θα σού χαρίσω την ασύγκριτη ευτυχία του έρωτός μου και την μέθη των χαδιών μου».

«Θα περιμένο μ' άγωνία την απάντησή σας. Ο άπεσταλμένος μου που θα σάς φέρη αυτή την επιστολή, θα ζητήσει επίσημως απ' τον έξοχώτατο πατέρα σας Βολέσλαο, Δούκα της Βοημίας, την συγκατάθεσή του για την ένωσή μας».

Φίλω το χέρι σας
Μικίσλαος Α'».

Η επιστολή—παγίς σφραγίστηκε. Και ο δαμόνιος Μικίσλαος, τρέχοντας με χαρά τα χέρια του, κάλεσε ένα έμπιστό του και τον διέταξε να την πάη το ταχύτερον στην Βοημία.

Η καταδίκη των έφτα γυναικών του είχε άπογραφή. «Αν ή όραία Ντομπρόφσκα δρόταν, τα σκοτεινά υπόνοια των άνακτόρων της Κρακοβίας θα δρόντουσαν έφτα τρυφερές γυναικείες υπάρξεις που θα ριχνόνταν εκεί. καταδικασμένες να

λυώσουν και να πεθάνουν τον άργό θάνατο της εγκαταλείψεως, της ύγρασίας και της μούχλας».

ΜΙΑ ΛΑΜΠΡΗ ΙΔΕΑ

Ο άφρων Μικίσλαος πέρασε μέρες φρενιλικής άγωνίας και άναμονής. Κανέναν δεν δρόταν και κανένα δεν ήθελε να δη. Τις νύχτες τις περνούσε μακριά από τις συζύγους του. Και τις μέρες κλεισμένος στο δωμάτιό του, διάβαζε σοφά βιβλία που μιλούσαν για μαγικά φίλτρα άγάπης και σατανικές άλχημίες τεκνογονίας.

Όρες-ώρες καταλαμβάνόταν από μια φρενιλική ήδονης στη σκέψη ότι θα μπορούσε ίσως σε λίγο να σφίξη στην άγκαλιά του το σφριγηλό κορμί της γοητευτικής κόρης του δούκως της Βοημίας και να γνωρίση νέες συγκινήσεις έρωτος.

Κι' ή ιδέα ότι ίσως θάταν γραφτό από την άγνή, θερμή, την πρωτόγνωρη στα μυστικά του γάμου εκείνη παιδιούλα, να άποκτηση ένα διάδοχο, τον έκαμε ν' άναφώνη με χαρά:

—Θεέ μου, άς δεχθώ, άς δεχθώ. Κατά βάθος είχε μεγάλη πεποίθηση ότι ή προσπάσις του θα γινόταν δεκτή. Αύτος, ένας βασιλιάς της Πολωνίας, να ζητή σε γάμο την θυγατέρα του ήγεμόνος του μικρού δουκάτου της Βοημίας. «Α, θάπρεπε αυτό να κολάκευε πολύ τον Βολέσλαο της Βοημίας».

ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ ΠΟΥ ΔΙΨΑ ΕΡΩΤΑ...

Η απάντησι δεν άργησε νάρθη. Και ήρθε άκριβώς την ήμέρα που άπελπισμένος πιά να περιμένο, είχε καλέσει την μικρή Βάντα στο δωμάτιό του, μια από τις έφτα συζύγους του.

Δεν τούγραφε ο Βολέσλαος. Τούγραφε ή ίδια ή Ντομπρόφσκα:

«Δοξασμένε Μικίσλαε,

«Αν ήξερες πόση χαρά με γέμισε το γράμμα σου και πόση ευτυχία. Κλεισμένη και φυλακισμένη χρόνια μέσ' τον άπομονωμένο άπ' τον κόσμο πύργο του πατέρα μου, είχα πιστέψει ότι ποτέ δεν θα γνώριζα μερικά από τα ωραιότερα αγαθά που χάρισε ο Θεός στους ανθρώπους: την στοργή, την άγάπη, τον έρωτα, την έλευθερία. Μα να που οι δλονόκιες προσευχές μου εισακούστηκαν και ή ζωή πρόκειται να μου χαμογέλαση».

«Η καρδιά μου σπάρανε από πληξη. Το κορμί μου από έρωτα. Και τώρα έρχομαι, έρχομαι προς εσένα τον άφέντη μου και κύριο και μέλλοντα σύζυγό μου. Είμαι όλη δική σου».

Ντομπρόφσκα».

Ο Μικίσλαος δεν μπόρεσε να κρατήσει την τρελή χαρά που τον κατέλαβε. Κι' έσπευσε να την άνακοινώση επίσημα στους άυλικούς του, στην κυβέρνησι, στην χώρα του.

Και στις έφτα γυναίκες του άκόμη.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΖΗΛΕΙΑ

Φαίνεται πως ή μικρή Βάντα λάτρευε τον Βασιλιά και άφέντη της. Ήταν ή τελευταία σύζυγος απ' τις έφτα, που είχε πάρει ο Μικίσλαος. Και ή παρουσία της νέας γυναίκας που είχε διαλέξει αυτός, της γέννησε μια φθονερή ζήλεια.

Έτσι, την ήμέρα που ή γοητευτική Ντομπρόφσκα έφτασε με την μεγαλόπρεπη πομπή της στα άνάκτορα και κατέλυσε στα ιδιαίτερα διαμερίσματα που είχαν έτοιμασθή γι' αυτήν, μυστικά και χωρίς κανείς να την άντιληφθή, ή Βάντα εισεχώρησε ως το ύπνοδομάτιό της.

Έκει, κρυμμένη πίσω απ' τις θνοειδές κουρτίνες, κοραδόκησε την κατάλληλη

στιγμή να εκδικηθή. Και την ώρα που ή Ντομπρόφσκα, ντυμένη μ' ένα έλαφρό πέπλο, πήγαινε να πάρη το λουτρό της, ώρμησε και της κατάφερε δυο θαθείες μαχαίρες στην πλάτη. Ακίνητες όμως.

Η Βοημή δούκισσα άφησε μια σπαρακτική κραυγή και έπεσε χάμα άναίσθητη. Η Βάντα δεν πρόλαβε να δραπετεύση. Την έπιασαν και την ώδήγησαν νεκρή απ' τον φόβο, μπρος στον τρομερό άφέντη της, που λυσσούσε από όργη.

—Γιατί τόκαμες αυτό, Βάντα; την ρώτησε τρέχοντας τα δόντια του ο Μικίσλαος.

—Γιατί σε μισούσα.

—Ωστε και σ'... και σ' ζητούσε τον έξευτελισμό μου. Άνικανη και σ' να μου χάρισε έναν διάδοχο είχες τον έγωισμό να μην το πετύχαι αυτό από καμιά άλλη γυναίκα.

—Ούτε απ' την Ντομπρόφσκα θα το έπιτύχαι!

—Γιατί;

—Είσαι ένας δάρεβρος. Ένας άγροίκος και ρυπαρός σύζυγος. Θα νοιώση κι' αυτή μια φοβερήν απέχθεια για σένα απ' το πρώτο θράδυ που θα σε γνωρίσει.

—Βάντα, σε περιμένει ο θάνατος γι' αυτό που έκαμες.

—Από ένα έκφυλισμένο κτήνος δεν μπορούσα να περιμένο τίποτα καλύτερο.

Η ΒΑΝΤΑ ΔΟΛΟΦΟΝΕΙΤΑΙ

Άργα την νύχτα, την πρώτη εκείνη νύχτα του γάμου της, ή Ντομπρόφσκα, παρδομένη καθώς ήταν στην μέθη των πρωτόγνωρων χαδιών και περιπτύξεων, άκουσε μια όμορφη πυροβολισμόν.

Έντρομη πετάχτηκε απ' το συζυγικό κρεβάτι κι' έσπευσε στο παράθυρο. Μα δεν είδε τίποτε. Ένα πυκνό σκοτάδι σκέπαζε τα πάντα.

—Θεέ μου, τί συνέβη; ρώτησε τρομοκρατημένη.

—Α, τίποτε, άγάπη μου, την καθησύχασε ο Μικίσλαος. Κάποιον κατάσκοπο θα σκότωσαν.

—Τον καμένο! ψιθύρισε παγωμένη απ' το τρόμο.

Μα δεν πρόλαβε να σκεφθή περισσότερα. Ο βασιλικός σύζυγός της την έσυρε πάλι κοντά του και της έδωσε πάλι την προσοσία των θερμών περιπτύξεών του.

Εκείνο το θράδυ είχαν σκοτώσει την μικρή Βάντα.

ΣΕΙΡΑ ΔΟΛΟΦΟΝΙΩΝ

Άλλα και το επόμενο θράδυ ή ίδια σκηνή επαναλήφθηκε. Μια νέα όμορφη τυφειμισιά άκούστηκε. Πάλι ή Ντομπρόφσκα πετάχτηκε έντρομη απ' την συζυγική κλίνη. Πάλι έσπευσε κοντά στο παράθυρο, ψιθυρίζοντας περίφοβη:

—Θεέ μου, τί εινε αυτό πάλι άπόψε;

—Α, κάποιον έχθρο της ευτυχίας μας θα εξώλόθρευσαν, της άπηντησε ήρεμα ο Μικίσλαος.

Και έσπευσε να την άποσπάρη από τις κακές σκέψεις της, με την άφθαστη έρωτική τέχνη του.

Η ίδια αυτή ιστορία επανέληφθηκε, με ένδιάμεσα διαλείμματα, άλλες πέντε φορές. Και πάντα, στην ίδια ώρα.

Ο σαδιστής βασιλιάς ένοιωθε μια ξεχωριστή ευχαρίστησι να άκούη την εύγλωττη αυτή όμορφη την στιγμή άκριβώς που ή ζωή του χάριζε την ωραιότερη προσφορά της.

Μια ζωή έφευγε κάθε θράδυ σχεδόν, μια γυναίκα του εξέλιπε.

Υστερα από την άπόπειρα δολοφονίας που έγινε κατά της μικρής δούκισσης, φοβούμενος μήπως την μιμηθούν κι' οι έλ-

οί άνθρωποι έν πολέμω

ΟΣΑ ΔΕΝ ΑΝΑΦΕΡΟΥΝ ΤΑ «ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ»

ΣΑΝ ΕΧΗΣ ΤΥΧΗ, ΔΙΑΒΑΙΝΕ...

ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΙ ΜΟΔΑ

Μια από τις περιεργότερες ιστορίες που δημιουργούνται κάθε μέρα στο περιθώριο του πολέμου εινε και ή έξης: Ένας Άγγλος ναυτικός, ο Ουίλιαμ Μπάρναρτ, ύπηρετούσε ως ναύκληρος στο γερμανικό φορτηγό «Ολίνα». Όταν έξερράγη ο πόλεμος, το σκάφος ήταν έν πλώ και ο πλοίαρχος διέταξε την άπομόνωσι του Μπάρναρτ μέχρις ότου φθάσουν σε γερμανικό λιμένα και τον παραδώσουν ως αιχμάλωτο πολέμου. Πλέοντας όμως το «Ολίνα» συνητήθη με άγγλικό πολεμικό, από το οποίο έορπηλλίσθη. Το γερμανικό πλήρωμα δισώθη, αλλά ο Άγγλος αιχμάλωτος άφέθηκε κλεισμένος στο κελλί του και στην τύχη του. Ο Μπάρναρτ άντιλαμβάνόμενος την κατάσταση του, κάθωρθε να σπάση την πόρτα της φυλακής του, όταν όμως έφθασε στο κάστρο, το σκάφος βυθίζοταν και γύρω ή θάλασσα ήταν έρημη. Ρίχθηκε άμέσως στη θάλασσα και έπί δυό ώρες έπάλευε άπεγνωσμένα με τα κύματα όταν κατά καλήν του τύχη, ένεφανίσθη και πάλιν το άγγλικό πολεμικό και περισυνέλεξε τον... «Γερμανόν» ναυαγόν, που ήταν βέρος Άγγλος!

Ο... «ΚΟΙΝΟΣ ΕΧΘΡΟΣ»

Όπως γράψαμε και σε προηγούμενα φύλλα, ή μονομαχία μεταξύ των γραμμών Μαζινό και Ζίγκφριντ δεν διεξάγεται μόνο με το πυροβολικό αλλά και... με διαφημιστικά πανώ.

Ίδου μια ένδιαφέρουσα μονομαχία άκόμα με πανώ:

Ένα πρωί σε κάποιο σημείο του μετώπου, οι Γερμανοί στρατιάται είδαν άπέναντι στη γραμμή Μαζινό, μια τεραστία έπιγραφή που έγραφε:

«Συνάδελφοι! Προσέχτε! Οι Άγγλοι έρχονται...».

Την άλλη μέρα, στη γραμμή Ζίγκφριντ, έτοποθετήθη με μεγάλη γράμματα ή έξης έπιγραφή:

«Σας ευχαριστούμε θερμώς για την φιλική προειδοποίησι εναντίον του κοινού έχθρου!».

Η απάντησις έθεωρήθη απ' όλους άρκετώς πνευματώδης.

Λες γυναίκες του, άπεφάσισε την θανάτωσί τους.

ΕΡΩΣ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΣ

Η Ντομπρόφσκα κάθωρθε να του χάριση ένα γυδί. Δεν το είχαν κατορθώσει άλλες έφτα γυναίκες πριν απ' αυτήν. Πώς μπορούσε να έξηγηθή αυτό το μυστήριο;

Οι χρονογράφοι της εποχής άναφέρουν ότι το θαύμα αυτό όφείλεται στον έρω-

Όπως και άλλοτε άναγράψαμε ο πόλεμος έπέδρασε σ' όλες σχεδόν τις ανθρώπινες έκδηλώσεις. Και πρώτα-πρώτα στη γυναικεία μόδα: Στο Παρίσι λαοσαρίσθηκαν για τον χειμώνα γυναικεία καπέλλα που έχουν σχήμα... κανονιών και τοπιλλών! Άλλά και στο πεδίο της ζαχαροπλαστικής ή επίδρασις του πολέμου εινε καταφανής: Ένας Παρισινός ζαχαροπλάστης έπένοησε κάτι νέες μορφοποιήσεις που έσημείωσαν έξαιρετική έπιτυχία: Οι μορφοποιήσεις αυτές έχουν σχήμα θηκών άντιαεροπορικών προσωπίδων. Μόνον που εινε μικρότερες.

Ο «ΕΡΩΣ»... ΕΝ ΠΟΛΕΜΩ!

Μεταξύ των άλλων άγαλμάτων για τα οποία έλήφθησαν μέτρα προφυλάξεως στο Λονδίνο, για το ένδεχομένο να εναρίων έπιδρομών, εινε και ένας Έρωτας, από τα λίγα άγάλματα που εινε από άλουμίνιο, διότι το λευκό μέταλλο, όπως άπέδειξε ή πείρα, δεν προσφέρεται και πολύ για έργα τέχνης. Ο τοξότης αυτός Έρωτας που στήθηκε το 1893 στο Πικαντίλ Τσιρκους του Λονδίνου, έξηκολούθει έκτοτε να... τοξεύη τα βέλη του κατά των Λονδρέζων χωρίς να κουρασθή. Το 1923 όμως, όταν έπρόκειτο να εγκατασταθή στο Πικαντίλ ένας νέος σταθμός ύπογειου ήλεκτρικού σιδηροδρόμου, παρέστη άνάγκη να μετατεθώ ο Έρωτας σ' ένα κήπο των όχθων του Ταμέσως. Έπειτα έστάλη σ' ένα χυτήριο, προκειμένου να έκτελεσθή ένα αντίγραφο για την πόλι Λίδερπουλ. Στη σημερινή του θέσι το άγαλμα εγκατεστάθη το 1931. Την πρωτοχρονιά του 1932 έδέχθη ένα βλήμα από κάποιο μεθυσμένο Λονδρέζο που είχε παραπιή, για να γιορτάση την πρώτη του έτους, και έπί τρεις έδδομάδες παρέστη άνάγκη να μεταφερθή στο εργαστήριο προς έπισκευήν. Οί... περιπέτειες όμως του Τοξότη Έρωτος δεν τελειώνουν έως έδω: Άφού έμεινε έκθεθιμένος γυμνός σ' όλες τις δόμβες του περασμένου πολέμου, ήδη μετεφέρθη σε μέρος άσφαλές για να προστατευθή από τις δόμβες του σημερινού πολέμου!

τα: ο Μικίσλαος άγάπησε. Και ή νεαρή δούκισσα τον λάτρευε. Έτσι ο άσπρος βασιλιάς έγκατέλειψε την κραιπάλη, την άκολασία και τον έκφυλισμό και μεταμορφώθηκε σ' έναν καλόν σύζυγο.

Ο έρωας εινε θαυματουργός. Γι' αυτό θάταν άσκοπο ν' άμφισβητήση κανείς την λύσι που έδωσαν στο μυστήριο αυτό οι χρονογράφοι της εποχής.

ΜΙΧ. ΧΑΝΝΟΥΣΗΣ

ΜΟΥ ΚΛΕΨΑΝ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ...

—Λοιπόν, αγαπητέ συνάδελφε, όλα έπληξαν καλά, δεν είνε έτσι; Έτσι να τα καταφέρετε καλύτερα απ' έμένα στην εκτέλεση του έργου σας. Τό χωριό αυτό πάντως είνε ήσυχο, ήσυχο μέχρις αφαντάστου σημείου. Θά έχετε όλον τόν απαιτούμενο καιρό για να προετοιμάσετε τούς διαγωνισμούς σας.

—Αγαπητέ συνάδελφε, σάς ευχαριστώ χίλιες φορές. Ξέρω ότι κατορθώσατε να γίνετε πολύ συμπαθής στους χωρικούς. Με συνεκίνησαν μάλιστα οι αποδείξεις άφοσίωσης που σάς δείχνουν όλοι συγχρόνως... 'Αφ' έτέρου όμως, πρέπει να όμολογήσω ότι έμεινα κατενθουσιασμένος από τή γεύμα... 'Αλλά, έφαγα πάρα πολύ!

Ο δημοδιδάσκαλος έγέλασε και έλεγε:

—Δεν πρέπει να παραπονηθείτε γι' αυτό, είνε μια από τις λίγες διασκέδασεις του τόπου μας.

—Τό κρέας ήταν υπέροχο και τά λαχανικά επίσης. 'Αλλά τό ψωμί, αγαπητέ συνάδελφε, όμολογώ ότι ποτέ άλλοτε δεν έφαγα τόσο όμοιο ψωμί!

—Μά καθόλου περίεργο. Τό ψωμί αυτό μάς τό έτοιμάζει ο 'Αγαπητός... Και έχει μια τελείως δική του ιστορία.

—'Αλήθεια;

—Μήπως παρατηρήσατε κατά την δεξίωση του 'Δημοκρατικού Κύκλου» μίαν όμοια με λαχρινή γυναίκα με κατάνυρα φλογερά μάτια;

—Και βέβαια, έξ άλλου μου φαίνεται ότι είναι ή όμοιότερη του τόπου!

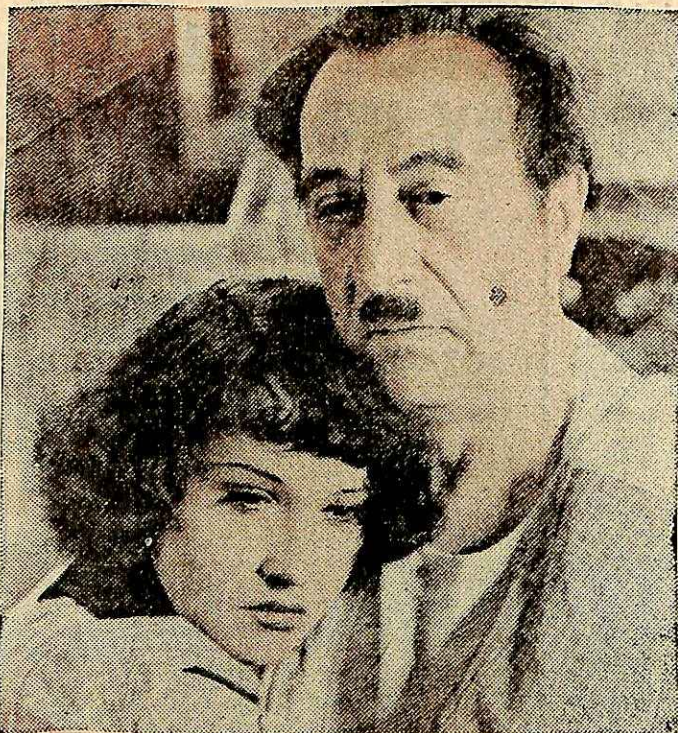
—Ω, βλέπω ότι γρήγορα τή άντελήφθηκε αυτό... Λοιπόν, παρ' όλίγο να μάς στερήσει κάποτε τό όμοιο αυτό ψωμί του 'Αγαπητού... Χωρίς έμένα και χωρίς τόν παπα...

—Μά για πέστε μου την ιστορία!

—Γιατί όχι;... Θά σάς κάνω να αγαπήσετε περισσότερο τούς χωρικούς σας και τις δυσκολίες που θά σάς παρουσιάσει ή εκτέλεσις των καθηκόντων σας... Πρώ όλίγων έτών ο μαρκήσιος, ήταν ήδη δήμαρχος...

—Και έκδοτος σέ άκολασίες...

—Ναί, βλέπω ότι τίποτε δεν σάς διαφεύγει... Λοιπόν, πρώ όλίγων έτών ένας νέος ψωμάς ήρθε να εγκατασταθή στο χωριό μας. 'Ο προκάτοχος του φούρνου κατασκεύαζε ένα ψωμί μέτριο και πολλές φορές άθλιο. Είχε όμως την κακή συνήθεια να πίνει πολύ, και μια μέρα τόν βρήκαμε κρεμασμένο στο βάθος του φούρνου του. 'Εδώ, στο χωριό μας, επάνω στα βουνά, και σέ

Ένα κινηματογραφικό κομψοτέχνημα του ΜΑΡΣΕΛ ΠΑΝΙΟΛ

άπόστασι δώδεκα χιλιόμετρων από τό πιο γειτονικό χωριό, ένας ψωμάς είνε κάτι, ε!...

Οι χωρικοί έδώ μπορούν να στερηθούν τό κρέας ή τό ψάρι, αλλά τούς είνε άδύνατον να μείνουν χωρίς κρασί, και πρώ πάντως χωρίς ψωμί... Λοιπόν, ο 'Αγαπητός και ή γυναίκα του Αύρηλία έγιναν δεκτοί με ένθουσιασμό και περιέργεια, πράγμα τό όποιο τούς έκόλακευσε. Με την πρώτη φουρνιά, ολόκληρο τό χωριό πέρασε από τόν φούρνο...

—Φαίνεται αγαθός άνθρωπος, έλεγε ένας χωρικός.

—Δεν πρέπει να δαϊζεται κανείς στο παρουσιαστικό.

—Ναί, αλλά φαίνεται καλός.

—Τό ψωμί του φαίνεται πολύ καλό.

—Θά ίδουμε... Θά ίδουμε...

—'Ολόκληρο τό χωριό έφαγε ψωμί από την πρώτη φουρνιά του 'Αγαπητού και έμεινε κατενθουσιασμένο. 'Ο νέος ψωμάς είχε ήδη άποκτήσει την συμπάθεια των χωρικών.

—Εργάζεται καλά ο ψωμάς μας, έλεγε ο συμβολαιογράφος.

—Ναί, και τό ψωμί του είνε υπέροχο.

—Ποτέ μου δεν έφαγα καλύτερο.

—Και είνε πολύ καλός άνθρωπος.

—Ναί, αλλά είδατε την γυναίκα του;

—Είχε χαριτωμένη.

—Και πολύ νέα γι' αυτόν!

—Είχε πολύ όμοια

και ο βοσκός μας άπήγαγε την όμοια μας, με τό όλογο, παρακαλώ, και κατέφυγαν σέ ένα ξενοδοχείο τής λίμνης για να άπολαύσουν τόν νεανικό και σύντομο έρωτά τους.

—'Ολόκληρο τό χωριό τό έμαθε. Μόνον ο 'Αγαπητός δεν παραδεχόταν ότι πράγματι ή γυναίκα του είχε φύγει με έναν άλλον. Οι χωρικοί άρχισαν πάλι την κριτική:

—'Η γυναίκα του ψωμά έφυγε με τόν βοσκό του μαρ' κησιού.

—Και πού έπήγαν;

—Αυτό δεν τό ξέρω, πάντως θά διασκεδάσουν καλά τά πουλάκια μου.

—Και τί λέγει ο 'Αγαπητός;

—Ω, δεν περιγράφεται ή λύπη του και ή ήθική του κατάρτιση.

—Στην αρχή, ο 'Αγαπητός ένόμιζε ότι ή γυναίκα του έστρεψε κοντά στην μητέρα της και έλεγε σ' αυτούς που προσπαθούσαν να τόν παρηγορήσουν:

—'Ηταν τόσο καλή και τόσο πιστή, πώς είνε λοιπόν δυνατόν...

—'Επ'έναντι χρόνια πού ήσαν παντρεμένοι δεν είχε εμφανισθή ούτε ένα νέφος στον όρίζοντα τής ευτυχίας τους. Κανείς από τούς δυό δεν είχε μια μικρή λέξη στον άλλον, δεν έμεσολάβησε καμιά λογομαχία. 'Ηταν βέβαια πού ηλιουμένους απ' αυτήν, αλλά καθώς έλεγε ο 'Αγαπητός: «'Η μικρούλα μου δεν ενδιαφερόταν για τόν έρωτα».

—'Οταν, τέλος, αναγκάστηκε να παραδεχθή ότι είχε άπατηθή, ο 'Αγαπητός ήπιε μερικά ποτήρια και έπροκάλεσε ένα σκάνδαλο για τό όποιο μιλούν ακόμη στο χωριό... 'Αναγκαστήκαμε να διαλύσωμε τις συγκεντρώσεις παιδιών και γυναικών πού εγίνονταν γύρω από τόν ήμίγυμνο και με μάτια διανοητικής διακρίσεως, 'Αγαπητό, ο όποιος πολλές φορές σ'εμιαζε τήν δυστυχία του, προσπαθώντας να την τραγοδήσει, άνακατώνοντας, όπως συμβαίνει στους μεθυσμένους, την λογική με διάφορες παιδαριωδίες! 'Όλα αυτά ήσαν βέβαια λυπηρά, αλλά δεν θά έμποδίσαν κανένα να κοιμηθή εάν ο 'Αγαπητός δεν είχε κάψει την φουρνιά τής έπομένης και δεν άποφάσιζε κατόπιν να μνη έναβγάλη ψωμί. Πολλοί προσπάθησαν τότε να λογιεσούν τόν 'Αγαπητό.

—Μά, 'Αγαπητέ, δεν πρέπει να παρασύρεσαι έτσι!

—Δεν την θέλω πιά την ζωή.

—Για μια γυναίκα;

—'Ηταν ή γυναίκα μου και την άγαπούσα.

—Πρέπει να γυρίσης στο φούρνο σου και να άρχίσης

πάλι να εργάζεσαι.

—Μόνο όταν θά την ξαναβρώ.

—Τό χωριό έμεινε έτσι χωρίς ψωμί. Αυτό ήταν φυσικά άδύνατο να συνεχισθή. 'Ο 'Αγαπητός έπρεπε να δγάλη ψωμί, από τό όμοιο εκείνου ψωμι πού άρεσε σέ όλους. Όλοι λοιπόν άρχισαν να συζητούν τό ζήτημα αυτό και εκείνοι πού έμισούντο έλησμόνησαν τό μίσος τους για να συζητήσουν και αυτοί.

—'Ο μαρκήσιος άπήγε και θόρησε τόν παπα:

—Σάς τείνω τό χέρι, παπά μου, τού έλεγε.

—Αυτό με ευχαριστεί.

—Πρέπει να συμπιλιωθώ με.

—Αυτό τό ποθοῦσα πάντως, έλεγε ο παπάς.

—Ναί, βλέπετε, ή υπόθεσις του ψωμιού είνε ενδιαφέρουσα.

—Δεν είνε ή μόνη.

—Ναί, αλλά λυποῦμαι τό μικρά παιδάκια πού δεν έχουν τίποτε να φάνε κατά τά διαλείμματα!

—'Η ίδια αυτή συζήτησης έγινε σέ όλα σχεδόν τά σπίτια. 'Επρεπε λοιπόν να βρεθή ή γυναίκα του ψωμά και γι' αυτό άποφασίσαμε όλοι να τρέξουμε προς άναζήτησίν της.

—'Ημαστε βέβαιοι ότι ο βοσκός δεν θά την παρέδιδε εύκολα και γι' αυτό έλάβαμε τά μέτρα μας... Οι χωρικοί μας μπόρεϊ να ελθονεύονται, να πίνουν και να χοροδιδεύουν, αλλά κατά βάθος έχουν καλή καρδιά. Δεν έσκέπτονταν δέ τόσο την έλλειψη του καθημερινού ψωμιού, όσο την λύπη του 'Αγαπητού, πού είχαν όλοι αγαπήσει.

—'Ο παπάς μας λοιπόν έπαυσε μαζί μου, μεγάλου όλο στην άστυνομική αυτή περιπέτεια, πού είχε καταντήσει ή άναζήτησις τής Αύρηλίας.

—'Ο Μαγεφέδ άνεκάλυψε τό καταφύγιο των έρωτευμένων. 'Αποφασίστηκε τότε να πάη ο παπάς πρώτος και να τούς δώση να καταλάβουν ποιές ήσαν οι ύποχρεώσεις τους. 'Επειδή όμως έπρεπε να περάση μέσα στο νερό με τά πόδια, έφ' όσον δεν είχαμε καμιά βάρκα, άποφάσισα να τόν μεταφέρω εγώ επάνω στους ώμους μου, φορώντας τις λαστιγιένες μπότες μου, γιατί στο μέρος εκείνο τά νερά τής λίμνης δεν είνε καθόλου βαθειά.

—'Οι δύο έρωτευμένοι δεν έποδάλαν καμιάν άντίστασι. Τότε ο παπάς έπήρε τόν βοσκό ιδιαιτέρως και εγώ έμεινα με την Αύρηλια.

—Πρέπει να γυρίσης κοντά στον άνδρα σου τής ελπίας.

—Για να ίδω όλες εκείνες τις κακές γυναίκες;

—Κανείς δεν θά σου κάνει λόγο για τά περασμένα.

—Ω, τότε πρέπει να άλλαξαν πολύ!

—Πράγματι, όλοι άλλαξαν.

—Μά ο 'Αγαπητός δεν θά με θέλη πιά.

—Μά αυτός κλαίει διαρκώς από την ήμερα πού έφυγε.

—'Αλήθεια, με άγαπούσε πολύ.

—Είχε πολύ καλός άνθρωπος.

—Πώς θά με υποδεχθή;

—Θά ίδης ότι θά φανή πολύ καλός. 'Εξ άλλου σέ περιμένει.

—'Ετσι ή Αύρηλια δέχθηκε να έπιστρέψη στον φούρνο.

—'Όπως τής ελχε ύποσχεθή, ο 'Αγαπητός την έδέχθηκε χωρίς να τής κάνει την παραμικρή παρατήρησι... Φοβόταν μήπως τού έφενγε για καμιά νέα περιπέτεια. Και από τότε τό χωριό μας συνέχισε την ήσυχη ζωή του, χωρίς να μάς λείψη ούτε για μια μέρα τό υπέροχο ψωμί του 'Αγαπητού, πού έκτός αυτού είχε προκαλέσει και την συμπιλιωσι όλων των χωρικών...

(Διασκευή: Α. ΔΕΠ.)

ΕΥΘΥΜΑ

ΤΩΝ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΤΟ ΚΟΤΕΤΣΙ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ

Ένας άπατεών είχε στήσει κάποτε τό στρατηγείο του έξω από τό γραφείο του άνακριτού και έπιανε κουβέντα με τούς διαδίκους. Μιά μέρα έπαισε μια χήρα κατηγορουμένη ότι ήταν φίλος του άνακριτού και γι' αυτό τόν περιέμενε απέξω για να φύγουν. 'Εκείνη τόν παρεκάλεσε να μεσολαδήσει για την ύποθεσί της. 'Από εκείνη την ήμέρα ο άπατεών έπήγαγε ταχτικά στο σπίτι της χήρας και έπαιρνε κάθε φορά μια - δυό κόττες για να κάμη τάχα τραπέζι του ά-

ΤΙ ΕΙΝΑΙ

Τά φίλμ που προβάλλονται

Στους άθηνάϊκους κινηματογράφους

ΞΑΝΑΣΜΙΓΟΥΝ Τ' ΑΗΔΟΝΙΑ

'Ιδού και πάλιν τό έτήσιο φίλμ του υπέροχου ζεύγους Ζαννέτ Μακ ντόναλντ - Νέλσον Έντν. Την φοράν αυτή όμως ή ταινία είνε και έγχρωμη. Με σκηνοθεσία του μεγάλου Βάν Ντάϊκ, ή ταινία αυτή είνε σέ άπόλυτο βαθμό πλουσία. Προκειται έξ άλλου περί ταινίας τής μεγάλης άμερικανικής εταιρίας Μπέτον-Γκόλντγουϊν-Μάγιερ. 'Η υπόθεσις του έργου περιτρέφεται γύρω από την όπερέτα του Βίκτωρ Χέρμπερτ «'Ερασταί». 'Η υπόθεσις έχει ως έξής με δύο λόγια:

«'Επ'έξη χρόνια ή Γκουέν και ο 'Ερνεστ είνε οι πρωταγωνιστές των «'Εραστών». Μια μέρα όμως άποφασίζουν να μεταβούν στο Χόλλυγουντ. Για να μη χάση τούς πρωταγωνιστές του, ο διευθυντής του θεάτρου διαβάλλει τόν 'Ερνεστ στην γυναίκα του λέγοντάς της ότι ο άγαπημένος της την άπατά με την δακτυλογράφου. Κατορθώνει έτσι να χωρίση τό ζεύγος και οι δύο σύζυγοι φεύ-

νακριτού. 'Ωσπου ήλθε ή ώρα να πάη στη φυλακή ή κατηγορουμένη και ο άνακριτής τής άπήγγειλε τό ένταλμα προφυλακίσεως:

—Κρίμας τά τραπέζια πού έκανα, κύριε άνακριτά, έίπε με παρόνοχο, άδειασα όλο μου τό κοτέτσι.

Τότε ο άνακριτής ρώτησε κι' έμαθε τό τέχνασμα του άπατεώνος.

ΠΑΤΑΤΑΣ Κ. Α. Π.

Κατηγορείτο για άδικον έπίθεσιν ένας γνωστός τύπος άθηνάϊκς συνοικίας, όνόματι Πατάτας. 'Όταν έτελειώσε ή διαδικασία, ο δικηγόρος τής πολιτικής άγωγής άρχισε να ζωγραφίζει με τά μελανώτερα χρώματα τόν κατηγορούμενο, λέγοντας ότι είνε κακοποιό στοιχείο, μέθυσο, ύβριστής και πρέπει να δικασθή. 'Ο Πατάτας από τό έδωλό τον παρκατηρούσε με άπορία και άνεκάλυψε ότι με τόν δικηγόρο ήσαν συμμαθητά στην πρώτη του δημοτικού. Δεν χάνει καιρό, σηκώνεται επάνω και βάζει τά κλάματα και τις φωνές:

—'Εσθ'τά λες αυτό, μωρέ Νικολάκη; Δέ θυμάσαι πού πηγαίναμε μαζί στο δημοτικό και παίζαμε τις άμάδες, πού είχαμε δάσκαλο τό Χοντρομίχαλο; Δέ θυμάσαι τούλάχιστο πού μια μέρα σ' έπρηξα στο ξύλο πού μου άρπαξε τά κότσια;

Φώναζε δυνατά και με παρόνοχο και είχε τέτοιο ύφος, πού τό δικαστήριο, οι δικηγόροι, οι άκροαταί, λύθηκαν στα γέλια. Αυτό έγινε ατρία να γελάση κι' ο μνηστής του και να ζητήσει την άθώωσί του. 'Ετσι ή άφέλειά του έσωσε τόν Πατάτα.

«'Ο υιός, τής μεγάλης δεντέτας του άποδίκου, Ρεγγίνας Μπερρό, έβλεπε να επανόρθωση την άδικία πού έκανε σέ μια νέα ή όποια σέυονταν από τό όρφανοτροφείο έπρεπε στην άγκαλιά του και γι' αυτό, την στέλνει στην μητέρα του, επειδή αυτός είνε άξιοματικός τής έμπορικής ναυτιλίας. 'Η Ρεγγίνα όμως άνειρεύεται για τόν υιό της ένα ένδοξο μέλλον και βοηθούμενη από μερικάς ύπόπτες φιλικές της, προσπαθεί να έξασφαλίση την νέα πεινώντας την σ' ένα ρούκι. 'Η Ντεντέτα όμως γλυτώνει και για να κερδίση τό ψωμί της, άναγκάζεται να γίνει χορεύτρια σ' ένα μικρό καμαρέ. Γρήγορα όμως θά έγκαταλείψη την ζωήν αυτή για να γίνει ή νομικός σύζυγος του νεαρού άξιοματικού.

«'Η Φωφασούλα Ροζέ στον ρόλο τής Ρεγγίνας είνε υπέροχη, ή Γκαμπριέλ Σούλντα παίζει και αυτή θαυμάσια τόν ρόλο της, παρ' όσον είνε όπωσδήποτε πολύ καλή, αλλά δέ μπορούσε να παίξη πιο φυσικά. 'Επίσης θαυμάσια, δ' Ζωρζ Λοβιέ και ή Ζινέτ Λεκλέρ, καθώς και ή άντιστοι έκείνη γρηούλα πού παίζει τόν ρόλο τής μητέρας της δεντέτας.

Ο ΔΡΟΜΟΣ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΔΙΑΦΘΟΡΑΝ

«'Η σκηνοθεσία του έργου αυτού ή όποια όφελεται στον Μωρίς Λεμάν, σκηνοθέτην του «Ταχυδρομού της Λυών», είνε άμεμπτος. 'Ο μέγας αυτός σκηνοθέτης έ χρησιμοποίησε θαυμάσια τούς πρωταγωνιστές του έργου του και όπως ο 'Αμερικανός συνάδελφός του, έτσι και αυτός, έπρόσεξε άκρως και τόν πιο μικρό ρόλο.

«'Υπάρχουν μέσα στο φίλμ αυτό άφθονοι αξιοθαύμαστοι τύποι τούς όποιους ενσαρκώνουν με άφάνταστη τέχνη μεγάλοι καλλιτέχναι. 'Ιδού με δύο λόγια ή υπόθεσις του έργου:

«'Ο υιός, τής μεγάλης δεντέτας του άποδίκου, Ρεγγίνας Μπερρό, έβλεπε να επανόρθωση την άδικία πού έκανε σέ μια νέα ή όποια σέυονταν από τό όρφανοτροφείο έπρεπε στην άγκαλιά του και γι' αυτό, την στέλνει στην μητέρα του, επειδή αυτός είνε άξιοματικός τής έμπορικής ναυτιλίας. 'Η Ρεγγίνα όμως άνειρεύεται για τόν υιό της ένα ένδοξο μέλλον και βοηθούμενη από μερικάς ύπόπτες φιλικές της, προσπαθεί να έξασφαλίση την νέα πεινώντας την σ' ένα ρούκι. 'Η Ντεντέτα όμως γλυτώνει και για να κερδίση τό ψωμί της, άναγκάζεται να γίνει χορεύτρια σ' ένα μικρό καμαρέ. Γρήγορα όμως θά έγκαταλείψη την ζωήν αυτή για να γίνει ή νομικός σύζυγος του νεαρού άξιοματικού.

«'Η Φωφασούλα Ροζέ στον ρόλο τής Ρεγγίνας είνε υπέροχη, ή Γκαμπριέλ Σούλντα παίζει και αυτή θαυμάσια τόν ρόλο της, παρ' όσον είνε όπωσδήποτε πολύ καλή, αλλά δέ μπορούσε να παίξη πιο φυσικά. 'Επίσης θαυμάσια, δ' Ζωρζ Λοβιέ και ή Ζινέτ Λεκλέρ, καθώς και ή άντιστοι έκείνη γρηούλα πού παίζει τόν ρόλο τής μητέρας της δεντέτας.

ΜΟΥ ΚΛΕΨΑΝ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΜΟΥ

Τό «Πολλάς» θά μάς προσφέρει

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

92

— Ὑπὸ Ζ. ΓΚΟΛΜΠΕΡ —

28

★

—Καὶ στὸ διάστημα αὐτὸ δὲν ἀκούσα
τε τίποτε, οὔτε σείς, οὔτε οἱ τρεῖς ἀστυνο

★

«Ο γιατρός Ζιζάρ ---σιμποιούσε στο περίφημο παρτέρι του μεθόδους που είχε υποκλέψει από έναν εντομολόγο, «Αντρέ Μπρικό». Εκείνος εγγύμασε μία νυχτερίδα ν' αναζητή αρωματικά βιομείκη παρασκευάσματα του γιατρού Ζιζάρ κατά του δημιουργούσε αυτή την αγωνία, αφήνοντας την νυχτερίδα να μπαίνει στο λατρείο από το τζακι, για να τον εκδιώκη.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΟ
«Θησαυρό»
καθένα και από μία
ΕΚΠΛΗΞΙΣ

Β. Ν. ΝΙΚΟΛΕΤΟΠΟΥΛΟΣ

Αἱ νῆσοι Ὀρκάδες, πρὸς βορρὰν τῆς Σκωτίας, ἀνάμετα στὶς ὁποῖες βρίσκεται ὁ περίφημος ἀγγλικὸς πολεμικὸς ναυσταθμὸς τοῦ Σκάπα Φλόου, ἐναντίον τοῦ ὁποῦοι συχνὰ ἐπιχειροῦνται γερμανικαὶ ἀεροπορικαὶ ἐπιδρομαὶ— εἶνε το περιεργότερο συμπλεγμὰ νησῶν τοῦ κόσμου. Τὸ συμπλεγμα ἀποτελεῖται ἀπὸ ὀδυνάτα μικρὰ νησιά, ἀπὸ τὰ ὁποῖα τὰ ἑξήντα πέντε εἰνε ἀκατοίκητα. Μέχρι τοῦ δεκάτου τεταρτοῦ αἰῶνος ἦσαν κτήσεις τῆς Νορβηγίας. Τὸν δέκατον πέμπτον περιήλθαν στὴ Δανία, ἣ ὁποῖα τὶς ἐδῶσε στὸν Βασιλεῖα τῆς Σκωτίας Ἰάκωβον τὸν Β΄, ὡς ἐγγύηση τῆς προίκου τῆς Μαργαρίτας, πριγκίπισσας τῆς Δανίας. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ προικὰ δὲν ἐδόθη ποτὲ, ὁ Ἰάκωβος ἐκράτησε τὰ νησιά. Ὁ κάτοικος τῶν νησιῶν εἶνε Σκανδιναυοί, ποὺ ἀποκομὴ ἀπὸ τὴν κτηνοτροφίαν καὶ ἀλγεία. Παραμυθινοὺν πιστοὶ στὶς ἐθνικὰς τοὺς παραδόσεις δὲν θεωροῦν τοὺς ἑαυτοὺς τοὺς Σκωτσέζους. Μιλοῦν διάλεκτον ἀνάμικτὴν τῆς νορβηγικῆς καὶ ἀγγλικῆς γλώσσας.

Ανέκδοτα από ιστορικές περιόδους πολέμων και αποκλεισμών

Ο πόλεμος συνοδεύεται πάντα από μεγάλη έλλειψη τροφίμων, επειδή είναι δύσκολη ή μεταφορά τους και γιατί τα περισσότερα καταναλώνονται απ' τον στρατό. Σχετικώς με την έλλειψη αυτή, ένα Ιταλικό περιοδικό αφηγείται τα εξής χαρακτηριστικά ανέκδοτα:

Ο ΑΓΙΟΣ ΜΕ ΤΟ ΚΛΕΙΣΤΟ ΜΑΤΙ

Στα 1545 διακοιούσε ακόμη ο πόλεμος μεταξύ του Καρόλου Ε' της Ισπανίας και του Φραγκίσκου Α' της Γαλλίας. Έξ αιτίας αυτού του πολέμου στη Ρώμη ήταν μεγάλη έλλειψη τροφίμων, και οι έμποροι έθεώρησαν κατάλληλη την ευκαιρία για να πλουτίσουν.

Ένας φούρναρης, εκμεταλλεύμενος την κατάσταση εξύμωσε ψωμιά με το καλύτερο αλεύρι που μπορούσε να βρεθεί, και έκλεβε στο ζύγι. Παρ' όλα ταύτα έκανε το θήσο και εκάλεσε κάποτε τον ζωγράφο Ιούλιο Ρομάνο, μαθητή του μεγάλου Ραφαήλου, να του ζωγραφίσει, δίπλα από την επιγραφή μιάν εικόνα του αγίου Πέτρου. Ο ζωγράφος έκανε την εικόνα, αλλά όταν την παρέδωσε, ο φούρναρης παρετήρησε με μεγάλη έκπληξη, ότι ο άγιος Πέτρος είχε το ένα μάτι κλειστό.

Διαμαρτυρήθηκε λοιπόν στον ζωγράφο αλλά αυτός που ήταν ευφύεστατος, του απάντησε: «Αγαπητέ μου, για να σε προστατεύει ο άγιος Πέτρος, πρέπει να κλείνει το ένα μάτι. Γιατί αν τα έχη ανοιχτά και τα δύο και βλέπει αυτά που κάνεις, πώς χαμένος!»

ΤΟ ΑΛΟΓΙΣΙΟ ΚΡΕΑΣ ΚΑΙ ΤΟ ΜΠΡΟΥΝΤΖΙΝΟ ΑΛΟΓΟ

Κατά τα τέλη του 1870 οι Γερμανοί πολιορκούσαν το Παρίσι, όπου υπήρχε μεγάλη έλλειψη τροφίμων. Τότε στην γαλλική πρωτεύουσα παρετήρηθη ένα περίεργο φαινόμενο. Ένν προηγουμένως τα αλογα ήταν πολύ φθηνά γιατί ήταν δύσκολη η συντήρησής των, εξαφνα έγιναν πανάκριβα και χάθηκαν τελείως, γιατί ο κόσμος είχε αρχίσει να τρέφεται με το κρέας τους. Τότε μάλιστα ο Βίκτωρ Ουγκώ έγραψε κι ένα ποίημα στο οποίο έξεθελα τις αρετές του αλογισίου κρέατος.

Παρ' όλες αυτές τις στερήσεις, οι Παριζιάνοι είχαν κουράγιο ν' αντέξουν επί πολύ ακόμη στην πείνα. Χαρακτηριστικό μάλιστα είναι και το εξής: σιμά στο Πόν Νέφ ήταν ο έφιππος άνδρας του Έρρι-κον Δ' και ένα πρωί βρέθηκε κρεμασμένη από το μπρούντζινο αλόγο μιά πινακίδα που έλεγε: «Οι Προσώποι θα καταλάβουν το Παρίσι όταν έμεις θα υποχρεωθούμε να φάμε αυτό το αλόγο». Δυστυχώς...

χώς όμως δεν μπόρεσαν ν' αντέξουν παρά λίγους μήνες ακόμη.

ΤΑ... ΕΥΛΙΝΑ ΛΟΥΚΑΝΙΚΑ ΤΟΥ ΛΟΥΚΝΕΡ

Τέλος, ακούστε και ένα εύθυμο ανέκδοτο. Ο κόμης Φέλιξ φόν Λούκνερ, ο οποίος κατά την διάρκεια του πολέμου ήταν κυβερνήτης του καταδρομικού «Σάντλερ» και έμεινε διάσημος για τις καταδρομές του, άρχισε την ναυτική του σταδιοδρομία ως άπλους μούτσος και είχε μιάν όρεξη τόσο φοβερή, που ήταν πάντα πεινασμένος.

Ο πλοίαρχος του γερμανικού ατμοπλοίου «Τσεζάρ», όπου υπηρετούσε, ήταν πολύ τσιγκούνης και δεν ετάιζε αρκετά το πλήρωμα. Φαντασθήτε τώρα τι τραβούσε ο Φέλιξ, που ήταν πάντα πεινασμένος! Μιά μέρα όμως του σκόρπωσε το εξής: ο πλοίαρχος έκανε μιά προμήθεια από λουκάνικα και για να μη χαλάσουν, έπρεπε να τα τυλίξουν σε λεπτό ύφασμα και να τα δουτήξουν στον αέστη. Ο Λούκνερ, λοιπόν, που ανέλαβε αυτήν την άγγαρα, εκράτησε αρκετά και τα αντικατέστησε με ξύλινα, τα οποία κατεσκεύασε μόνος του κόβοντας ένα ξύλο σκούπας. Η άπατη άνεκαλύφθη φυσικά, αλλά ήταν άργα πιά, γιατί τα λουκάνικα είχαν φάγωθ.

Ο ΣΥΛΛΕΚΤΗΣ

Δοκιμάστε τις γνώσεις σας ΣΤΗ ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ

Λέ ποιές χώρες βρίσκονται:

1) Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΤΤΑ:

...στην Αίγυπτο;
...στην Παλαιστίνη;
ή στη Συρία;

2) Η ΣΑΝΤΟΣ:

...στην Αργεντινή;
...στη Βολιβία;
ή στη Βραζιλία;

3) ΤΟ ΠΟΡΤΟ:

...στην Ισπανία;
...στην Ιταλία;
ή στην Πορτογαλία;

4) Η ΤΙΠΠΕΡΑΙΡΥ:

...στον Καναδά;
...στην Αγγλία;
ή στην Ιρλανδία;

5) Η ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ:

...στη Νορβηγία;
...στη Φινλανδία;
ή στη Σουηδία;

6) ΤΟ ΒΑΛΠΑΡΑΙΖΟ:

...στο Περού;
...στη Χιλή;
ή στην Κολομβία;

7) ΤΟ ΑΝΤΕΝ:

...στις Ινδίες;
...στην Αραβία;
ή στην Αγγλική Σομαλία;

8) Η ΤΑΛΙΤΗ:

...στις Αντίλλες;
...στην Πολωνία;
ή στον Ινδικό Ωκεανό;

9) ΑΙ ΝΗΣΟΙ ΕΒΡΙΔΕΣ:

...στη Σκωτία;
...στην Αυστραλία;
ή στην Ολλανδία;

10) Η ΤΙΒΕΡΙΑΣ:

...στην Ελλάδα;
...στην Περσία;
ή στην Παλαιστίνη;

11) ΤΟ ΤΙΛΣΙΤ:

...στην Ολλανδία;
...στη Γερμανία;
ή στην Δανία;

12) Ο ΔΝΕΙΠΕΡΟΣ:

...στη Γερμανία;
...στη Ρωσία;
ή στην Πολωνία;

13) Η ΛΙΜΑ:

...στην Βολιβία;
...στο Περού;
ή στην Αυστραλία;

(Οι απαντήσεις κατωτέρω ανάποδα).

12) Η ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΤΤΑ: ...στην Αίγυπτο; ...στην Παλαιστίνη; ή στη Συρία;
2) Η ΣΑΝΤΟΣ: ...στην Αργεντινή; ...στη Βολιβία; ή στη Βραζιλία;
3) ΤΟ ΠΟΡΤΟ: ...στην Ισπανία; ...στην Ιταλία; ή στην Πορτογαλία;
4) Η ΤΙΠΠΕΡΑΙΡΥ: ...στον Καναδά; ...στην Αγγλία; ή στην Ιρλανδία;
5) Η ΣΤΟΚΧΟΛΜΗ: ...στη Νορβηγία; ...στη Φινλανδία; ή στη Σουηδία;
6) ΤΟ ΒΑΛΠΑΡΑΙΖΟ: ...στο Περού; ...στη Χιλή; ή στην Κολομβία;
7) ΤΟ ΑΝΤΕΝ: ...στις Ινδίες; ...στην Αραβία; ή στην Αγγλική Σομαλία;
8) Η ΤΑΛΙΤΗ: ...στις Αντίλλες; ...στην Πολωνία; ή στον Ινδικό Ωκεανό;
9) ΑΙ ΝΗΣΟΙ ΕΒΡΙΔΕΣ: ...στη Σκωτία; ...στην Αυστραλία; ή στην Ολλανδία;
10) Η ΤΙΒΕΡΙΑΣ: ...στην Ελλάδα; ...στην Περσία; ή στην Παλαιστίνη;
11) ΤΟ ΤΙΛΣΙΤ: ...στην Ολλανδία; ...στη Γερμανία; ή στην Δανία;
12) Ο ΔΝΕΙΠΕΡΟΣ: ...στη Γερμανία; ...στη Ρωσία; ή στην Πολωνία;
13) Η ΛΙΜΑ: ...στην Βολιβία; ...στο Περού; ή στην Αυστραλία;

ΓΕΩΓΡΑΦΙΑ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ

ΤΑ ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΟΥ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ

Αποκαλυπτόμενα από τους οίωνους ΟΙΩΝΟΙ ΑΠΟ ΖΩΑ

ΟΙ ΓΥΑΛΟΙ

Αν δήτε ή ακούσετε γρύλλον Σημαίνει: Εύτυχον οικογενειακήν.

ΟΙ ΠΕΤΑΛΟΥΔΕΣ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

Αν δήτε πεταλούδα να πετά σε κήπο Σημαίνει: Αποπλήνισιν.
Αν δήτε να πετά σε δάσος ... Εγκατάλειψιν
Αν πετά κοντά σε έλος ... Ερήμωσιν και δυσθυμία.
Αν πετά κοντά σε ποταμό ... Διχνοίαν ή ρήξιν.
Αν κάθεται ... Συμφιλίωσιν.

ΟΙ ΑΡΑΧΝΕΣ

Αράχνη της πρωίας ... Σημαίνει: Μικρήν δυσθυμίαν.
Αράχνη της μεσημβρίας ... Μικρήν στενοχώρια
Αράχνη της μεσημβρίας ... Μικρό δώρο.
Αράχνη της νύχτας ... Μεγάλην έλπίδα
Αράχνη ύφαινοντας τον ιστό της ... Παγίδες σιτηόμενες έναντιον σας.

(Ο Κολλόν ντε Πλανσόν αναφέρει ότι «την εποχή που το παιχνίδι της λοταρίας ήταν της μόδας, οι γυναίκες έκλειναν ν' από βραδιά μιά αράχνη μέσα σ' ένα κουτί, μαζί με είκοσι τέσσερα τετράγωνα χαρτάκια, επάνω στα οποία ήταν γραμμένοι οι αριθμοί 1-24. Η αράχνη, μετατοπιζόμενη την νύχτα, αναποδογύριζε μερικά από τα χαρτάκια αυτά. Αυτοί λοιπόν οι αριθμοί που αναποδογύριζαν έθεωρούντο την έπομένη ως οι μέλλοντες να κερδίσουν).

Ο ΚΑΛΧΑΣ

ΕΝΑ ΦΙΛΙ ΓΙΑ ΠΕΙΣΜΑ

Αυτότελής αισθηματική νουβέλλα της ΚΟΛΕΤ

Ένα όμορφο μανεκέν ταξιδεύει

Η κυρία ντε Φλερβίλ, ή μάλλον ή Λουκιανή Φλερβίλ, μανν-κέν μεγάλου Παρισινού οίκου γυναικείας μόδας, ανέθηκε με το υπερέφανο παράσημά της στο υπερωκεάνειο «Νορμανδία».

Πώς μιά νεαρή μαννκέν, ένα απλό και πτωχό κορίτσι του λαού, μπόρεσε να προσφέρει στον εαυτό του ένα ταξίδι στη Νέα Υόρκη με την ευκαιρία της Έκθεσης, και μάλιστα σε πρώτη θέσι ενός υπερωκεανείου υπερπολυτελούς, σαν τη «Νορμανδία»; Λοιπόν, στο ζήτημα αυτό δεν υπάρχει τίποτε το μυστηριώδες. Η Λουκιανή Φλερβίλ, ένα κορίτσι πολύ χαριτωμένο που είχε την υπαλληλική θέσι της μαννκέν στο «Μπακέν», του μεγάλου γάστρου της Ρν-ντε-λα-Ποί, είχε απλουστάτα κερδίσει σ' ένα διαγωνισμό, τον μεγάλο διαγωνισμό του οίκου καλλυντικών προϊόντων «Ρατί», του οποίου το πρώτο βραβείο συνίστατο σ' ένα ταξίδι εις την Έκθεσι της Νέας Υόρκης, με όλα τα έξοδα της μεταβίβασης και επιστροφής πληρωμένα προκαταβολικά και με διαμονή μιάς εβδομάδος στην αμερικανική κοσμοπολί.

Ο κύριος Μπακέν, ο προϊστάμενος του οίκου στον οποίον εργαζόταν ή δίσ Λουκιανή Φλερβίλ, ήταν ένας σύγχρονος επιχειρηματίας, ώστε δεν μπορούσε να μη συμμερίζεται τη γνώμη ότι «Διαφήμισεις» είναι παντοδύναμη νεράιδα για όλες τις επιχειρήσεις και όλες τις εποχές. Όταν έμαθε την καλή τύχη της υπαλλήλου του, έσπευσε όχι μόνον να της δώση δικαιέντε μέρες άδεια, όχι μόνον να της καταρτίσει μιά θαυμασία γκαρνταρόμπα από όλα τα τελευταία μοντέλα του οίκου, αλλά ακόμα και να της καταβάλει έκτακτως το ποσόν των πέντε χιλιάδων φράγκων έκτος λογαριασμού, ώστε να μπορέσει ή νεαρή ταξιδιώτρια να κάμει εντύπωση μεγάλης κυρίας στο διάστημα του ταξιδιού της αυτού.

Οι μόνοι όροι που της επέβαλε εις αντάλλαγμα ήσαν αυτοί: να κάμει το περιβάλλον της να πιστεύη ότι δεν είναι «δεσποινίς», αλλά «κυρία», είτε χήρα είτε διεφρονμένη, ώστε να έχη άρρηκτο έλευθερία στους τρόπους της γενικά. Να μην αποκαλύψη εις τα έξοδα του ταξιδιού της είχαν πληρωθή από τον διαγωνισμό του οίκου «Ρατί», αλλά τούναντιον να κάμει την εντύπωση πλουσίας περιηγητριας που ταξίδευε για άπλη της ευχαρίστησι. Τέλος, να φέρη σ' όλο το διάστημα του ταξιδιού τις τουαλέτες του οί-

κου «Μπακέν», να μιλή σε κάθε ευκαιρία επαινετικά γι' αυτή τη φίμα στις άραιες Αμερικανίδες πολυκατομυριούχους με τις οποίες θα συνεταξίδευε, και οι οποίες δεν ήταν δυνατόν να μην επιδιώκουν την συντροφιά της χαριτωμένης Παριζιάνας και να μη μένουν έκστατες εμπρός στις τόσο «σίκα» τουαλέτες της.

Ο, περιέμενε πολλά ο κύριος Μπακέν από αυτή τη διαφήμισι. Και ή Λουκιανή Φλερβίλ, πολύ ευχαριστημένη για όλα αυτά, άφου εξεγενήσε το όνομά της με την προσθήκη ενός ντε —Ιδού πως και γιατί έγινε κυρία ντε Φλερβίλ— είχε φύγει για τη Νέα Υόρκη. Αλλά τέσσερες ημέρες σε θαλάσσιο ταξίδι και μιά εβδομάδα στη Νέα Υόρκη είναι χρονικά διαστήματα που περνούν πολύ γρήγορα. Έτσι, σύντομα, αναγκάστηκε να σκεφθί για επιστροφή, ή οποία —ό, υπεράτα χαρά της ύστερα από τόσες άλλες!— έμελλε να γίνει με το περιήμιο για το λούσο του υπερωκεανείου «Νορμανδία».

Η Λουκιανή είχε συνηθίσει να παίξη τον ρόλο της νεαρής πολυκατομυριούχου με μεγάλη φυσικότητα. Θα έλεγε κανείς ότι ξεχνούσε πως αυτές τις ημέρες είχε γίνει, άς ποιήμε, ήθοποιός, ότι πολύ γρήγορα ο ρόλος της αυτός θα τελείωνε.

Επειδή πολύ λίγα πράγματα ήξερε για τις ανδρικές εκδηλώσεις που απευθύνονται στις ώραιες κυρίες —ίσια-ίσια ό,τι ήταν δυνατόν να αντιληφθί από τα κομπλιμέντα άλλων συμπατριωτών ή συναδέλφων στον οίκο «Μπακέν»— ή δουδή αλλά και τόνον έπραστική γλώσσα των ματιών και οι ίπποτικές στάσεις των διαφόρων κυριών την συγκινούσαν με τρομερή δύναμη, στην οποίαν άλλωστε ή νεαρή Παριζιάνα δεν προσπαθούσε ν' αντισταθί.

Γιατί πολλοί άνδρες επροθυμοποιούντο να βρίσκονται στο περιβάλλον της ελκυστικότερης εκείνης νεαρής γυναικας με το άγαλματώδες σώμα που έφερε με άπαράμιλλο «σίκα» τις κομπλιμέντες εκείνες τουαλέτες, τις σοφές στην κάθε τους γραμμή και πανάκριβες.

Οι αξωματικοί του πλοίου, εξ αιτίας της επιφυλακτικότητας που τους επιβάλλουν τα καθήκοντά τους και ή στολή των, διατηρούσαν στην προθυμία που της έδειχναν, έναν τόνο σεδασμού της καλύτερης μορφής. Δεν συνέβαινε όμως το ίδιο και με μερικούς ταξιδιώτας, νεαρούς και πολύ πλουσίους «γιαγιάδες», που πολιορκούσαν συναγωνιζόμενοι ο ένας τον άλλον την όμορφη Γαλλίδα, απέναντι της οποίας έδειχναν αλσθήματα που δεν είχαν τίποτε το ανάλογο με την περιήμιο αμερικανική «απομόνωση».

Ένας απ' αυτούς, κάποιος Φρέντ Χόλμαν δνόματι, φαινόταν πιο ζωηρός και πιο επίμονος από τους άλλους. Ήταν φανερό ότι είχε έρωτευθί τη Λουκιανή, και το κόρτε που της έκανε γιόταν όλοένα και πιο θερμό. Η υπερβολή μάλιστα τον έκαμε σιγμές - σιγμές να φαίνεται σχεδόν αδιάκριτος.

Ο Φρέντ Χόλμαν όμως ήταν ο μοναδικός γυνός ενός πολυκατομυριούχου ίπποτρόφου του Τεξάς. Και δεν μπορεί να ζητήση κανείς από τον γυνό ενός άρχοντα, που είναι περισσότερο συνηθισμένος στις χάρες των «κίου-γιόρλς» παρά στη γοητεία των κυριών των παριζιάνικων σαλονιών, να εξωτερικεύη τα αισθήματά του με το συγκαταμένο «τάκτι» κυριών του κόσμου.

Η ύποπτη νεαρή κυρία «ντε Φλερβίλ», που ή χαρά, ή υπερηφάνεια και ο πλούτος στον οποίον είχε δουτηχθί από την μιά μέρα στην άλλη της είχαν συνεπάρε το μυαλό, άφανε να την κομπλιμέντω ήτοι σιδηρότε και με όποιονδήποτε τρόπο, όπως μιά θαλάσσια δέχεται εκδηλώσεις τιμών από τους όποιονσδήποτε ή-πρόσους της.

Η αλήθεια είναι ότι ή Λουκιανή μεταξύ των κυριών που την περιγύριζαν είχε κάποιον ευνούσιον, έναν Γάλλο, Πόλ, Αλινκνόν δνόματι, του οποίου το πρόσωπο με τα λεπτά του χαρακτηριστικά και την εγγενική του χαρά της άρεσε πολύ. Ο Αλινκνόν ήταν ζωγράφος και γυρίσε από την Έκθεσι της Νέας Υόρκης, όπου είχε πάει για να βοηθήσει με το ταλέντο του στην επετή διακόσμηση του Γαλλικού περιπτέρου. Του είχαν πληρώσει δέβαια τα έξοδα του ταξιδιού του σε πρώτη θέσι, αυτός όμως δεν έκρυβε πως ή οικονομική του κατάσταση δεν θα του επέτρεπε ποτέ μιά τέτοια πολυτέλεια αν ταξίδευε με δικά του έξοδα. Και ίσως αυτή ή λεπτομέρεια να προσέλεινε περισσότερο τη Λουκιανή προς αυτόν, επειδή τον ένοιωθε να άνηκει σε παρομοία κατηγορία με τη δική της, ενώ από τους Αμερικανούς κείνους κρούσους την έχωριζε δέβαια άγεφάρτατος άδυσσος.

Να όμως που ο Πόλ Αλινκνόν, στον οποίον εκείνη ήταν έτοιμη ν' ανοίξη τον δρόμο της καρδιάς της, ήταν ο μόνος που δεν της έκανε κόρτε. Ίσα-ίσα μάλιστα, την απέφρανε φανερά, ίσως για να δείχνη την περιφρόνησί του προς τη «βοντοχίρα» εκείνη με τις τόσο τολημής τουαλέτες, ή οποία φαινόταν να μην έχη καμμία άλλη φροντίδα στη ζωή της εκτός από το φλέρε.

Απογοητευμένη, ή μάλλον πληγωμένη, ή νέα ζήτησε άς ποιήμε προστασία κατά της περιφρόνησος κοντά στους Αμερικανούς θαυμαστάς της, και ιδιαίτερος κοντά στον πιο επίμονο, τον Φρέντ Χόλμαν. Ίσως να το έκαμε αυτό λίγο από πνεύμα εκδικησώς έναντιον του Πόλ Αλινκνόν, ή από επιθυμία να έρεθιση την ζηλοτυπία του, πολύ περισσότερο όμως από την φυσικότητα στην νεαρή ήλικία της διάθεσι να διασκεδάση, χωρίς να ξέρη τους κινδύνους που κρύβουν καμμία φορά μερικά παιχνίδια.

Τό ωραιότερο δώρον μιάς γυναίκας

Η δεύτερη ημέρα του ταξιδιού, ο υπαρχος του πλοίου άργά- νωσε μία έσπερίδα καλλιτεχνική και χορευτική, ή οποία θα τελείωνε με μία μεγάλη «τόμπολα», που οι εισπράξεις της θα διεισθάνοντο ύπερ του «Οίκου του Ναύτου». Η τόμπολα όμως προ- ποθέτει και χρηματικά ποσά ή είδη που πρέπει να κερδίζονται. Χάρην του φιλανθρωπικού σκοπού για τόν όποιον θα γινόταν τό παιγνίδι, ο άξιοματικός παρεκάλεσε τούς πλουσίους ταξιδιώτας όχι μόνον ν' αγοράσουν καρτέλλες, αλλά και να συνεισφέρουν είτε εις χρήμα είτε εις είδη, τούς λαχνούς που θα έπαιρναν οι κερδίζοντες.

Πολύ γρήγορα, ο όργανωτής του λαχνού μάζεψε ένα σωρό πράγματα όλα άξια: κοσμήματα, διάφορα κομφοτεχνήματα, είδη πέτσινα λουσάτα, άρώματα, καλλυντικά. Όποιος δέν είχε στις άποσκευές του τίποτε κατάλληλο να χρησιμεύση ως δώρον, πή- γαινε κι' αγοράζε κάτι στα έμπορικά καταστήματα του πλοίου. Καί τό πνεύμα της άμύλλης συντελούσε στό να διαλέγη ο καθέ- νας τά άκριβότερα και σπανιότερα πράγματα. Φυσικά, ο «Οί- κος του Ναύτου» θα έπωφελείτο άπ' αυτό τόν σνομπισμό.

Η κυρία ντε Φλερβίλ ύπήρξε ένας από τούς πρώτους στόχους του όργανωτού της έσπερίδας, εξ αίτίας της όμορφιάς της και της έντυπώσεως που έδινε πως ήταν πλούσια.

Η Λουκιανή δρέθηκε σέ δύσκολή θέσι. Μπορούσε να προσφέ- ρη αυτή; Οι πέντε χιλιάδες φράγκα που της έδωσε ο κύριος Μπακνέν είχαν γίνει πολύ λιγότερες στη Νέα Υόρκη, όπου και ή ελάχιστη άναψυχή κοστίζει πολλά για ένα πορτοφόλι μη παρα- γεμισμένο με δολάρια. Από τό άλλο μέρος, ή φαινομενική θέσις της μεταξύ τών άλλων έπιβατών δέν της επέτρεπε να προσφέρει κάτι χωρίς άξία.

Τά κατάφερε όμως να βρή έναν έξυπνο τρόπο ο όποιος την έ- δγαλε από τό αδιέξοδο :

—Τί θέλετε να προσφέρη μία γυναίκα, ρώτησε τόν υπαρχο, τη στιγμή που οι κύριοι έδώ άδειασαν τά καταστήματα του πλοίου από τά πιά άκριβά μπιμπέλι που είχαν; Δέν μου μένει παρά ένα μόνον πράγμα αντίθρο τό σκοπού σας; ο έαυτός μου. Προσφέ- ρω ένα φιλή σ' εκείνον που θα κερδίση στην τόμπολα.

Ο υπαρχος, παλινθό θαλασσοπόρος, είχε γνωρίσει τόσο κόσμο, είχε δη και είχε άκούσει τόσα πολλά, ώστε ήταν τώρα εις θέσιν να καταλαβαίνει και να ψυχολογή τόν καθένα με την πρώτη συνο- μιλία που θα έκανε μαζί του. Εύχαρίστησε την κυρία ντε Φλερ- βίλ, έδήλωσε ότι τό δώρο της ήταν άσφαλώς τό πολυτιμότερο άπ' όλα και έσπευσε να ειδοποιήση την «αύλη» τών νεαρών έκατομ- μυριούχων που τριγύριζαν την όμορφη ταξιδιώτισσα.

—Κύριοι, τούς έλεπε, τό μαργαριτάρι του πλοίου μας, ή γοη- τευτικότερη συνταξιδιώτρια μας κυρία ντε Φλερβίλ ύπόσχεται ένα φιλή από τά άξιολάτρευτα χείλη της σ' εκείνον που θα κερ- δίση στην τόμπολα.

Επικηλούθησε, όπως ήταν έπόμενο, ζωηρότερη κίνηση γύρω από την άγορά τών καρτελλών της τόμπολας. Ο όργανωτής τις έβγαλε σέ δημοπρασία και οι τιμές, σέ δολάρια, διεσταυρώνον- ταν ολοένα και ύψηλότερες. Θά έλεγε κανείς ότι με την «Νορμαν- δία» ταξίδευε κάποιο από τά μεγάλα χρηματιστήρια του κόσμου.

Όσο για τόν Φρέντ Χόλμαν, αυτός αγοράσε πενήντα καρτέλ- λες πληρώνοντας τό άσήμαντο ποσόν τών δέκα χιλιάδων δολλα- ρίων.

Τό βράδυ, άκριβώς τά μεσάνυχτα, ο χορός διεκόπη για να γί- νη ή κλήρωσις της τόμπολας.

—Πρώτον θραβείο, άνήγγειλε ο υπαρχος: άν κερδίση κυρία, αυτό τό ύπόροχο παντατίφ από διαμάντια. Άν ο τυχερός είναι κύριος, ένα φιλή από τά χείλη της κυρίας ντε Φλερβίλ.

Μία ύπόκοψη μουρμούρα έπιδοκμασίας άκούστηκε. Ο κύ- κλος τών νεαρών Άμερικανών ξέσπασε σέ ζωηρά χειροκροτή- ματα.

—Αριθμός 407, άνήγγειλε ο άξιοματικός άφου έξεδίλωσε τόν λαχνό που μία παχούλη και ροδομάγουλη μικρούλα έβγαλε από την κληρωτίδα... Κερδίζει ο αριθμός 407.

—Εγώ τόν έχω! έλεπε μία ήρεμη φωνή.

Και ο Πάβ Άλινκούρ διέσχισε τό πλήθος κρατώντας στα δά- κτυλα τη μοναδική καρτέλλα που τά πολύ μέτρια οικονομικά του τού είχαν έπιτρέψει ν' αγοράση.

—Τά συγχαρητήριά μου, κύριε! έλεπε ο υπαρχος. Πολλοί ζη- λούουν την τύχη σας άπόψε.

Και συνέχισε την έκθέσιν της τόμπολας.

Η Λουκιανή, ένθουσιασμένη που ο κλήρος εύνόησε τόν συμ- πατριώτη της που την άπέφευγε, και προς τόν όποιον ή ίδια αί- σθανόταν άκατανίκητη κλίσι, έπροχώρησε χαμογελώντας να πλη- ρώση στόν τυχερό τό δώρο που είχε ύποσχεθί.

—Σας εύχαριστώ, κυρία! έδήλωσε ο καλλιτέχνης σταματώντας την με μία κίνηση. Δέν μου κάνουν έντύπωσι τά φιλή παρά μόνον όταν είναι αόθορμητα και ελικρινή. Ακόμα και με τη δι- καιολογία της φιλανθρωπίας, δέν θα μπορούσα να δεχθώ ένα χάδι που τό προκαλεί τό χέριμα. Έπιτρέψτε μου λοιπόν να μην πάρω τό δώρο που έπροσφέρατε με τόση γενναιοψυχία.

Η άρνησις ήταν εύγενική στη διατύπωσί της, ο τόνος της φω-

νής όμως του καλλιτέχνου δέν έκρυβε άρκετά την περιφρόνησί του προς της «ζωντοχήρα» εκείνη με τούς πολύ έλεύθερους τρό- πους, ή όποία δέν είχε διατάσει να κάμη άντικείμενον πλειστηρια- σμού τό έξαισιώτερο μέρος της ύπάρξεώς της: τά χείλη της.

Πληγωμένη στη φιλοτιμία της, ή Λουκιανή άναρωτήθηκε. Τά ώραία της μιλία πετούσαν φλόγες θυμού. Έλεε δυνατά, χωρίς να κιντάξη καν τόν κύριο αυτόν, που την είχε προσβάλει έτσι :

—Δέν μπορώ να πάρω πίσω κάτι που έδωσα!.. Τό ίδιο δώ- ρον ύπόσχομαι στόν κύριο που θα κερδίση δεύτερος. Έλπίζω ότι δέν θα δείξη κι' εκείνος την ίδια έπιφυλακτικότητα, αλλά θα πάρη ότι έπαρόφερα στην τόμπολα ύπερ του «Οίκου του Ναύ- τού».

—Χίλι, χίλι!.. Ούρρα! φώναζε τρελλός από χαρά ο Φρέντ Χόλ- μαν. Έγώ κέρδισα τόν δεύτερο άριθμό! Και δέχομαι πολύ εύχα- ρίστως τό δώρον της κυρίας.

Επροχώρησε με άνοιχτή άγκαλιά προς τη Λουκιανή, ή όποία του έτεινε τό μάγουλό της. Ο Άμερικανός όμως, συνθησιμένος στα κάπως τολμηρά φλέρ της παρτίδος του, δέν ήταν εις θέσιν να διακρίνη τά σύνορα μεταξύ μιάς χαριτωμένης άδρότητας και ενός άνοστον άστείου. Γύρισε έλαφρά τό πρόσωπο και φίλησε με θάρρος τη Λουκιανή στα χείλη.

Εκείνη έγινε κατακόκκινη. Ωστόσο δέχθηκε χωρίς καμμία κί- νηση διαμαρτυρίας τό ήχηρό φιλή, ένφ κυττούσε με προκλητικό βλέμμα τόν Πάβ Άλινκούρ.

—Χίλι! χίλι! ούρρα! ξαναφώναξε ο Φρέντ Χόλμαν κατενθού- σισμένος. Σήμερα είναι χαράς ημέρα τόν τόν γυνιό του πατέρα μου. Πληρώνω τη σαμπάνια που θα πιούν όλοι οι έπιβάται ά- πόψε.

Η προσφορά δέν είχε γίνει με τόση λεπτότητα, και με τη γε- νικότητα της ήταν φυσικό να φέρη ένα ειρωνικό χαμόγελο στα χείλη όλων. Μολαταύτα, ένας φιλανθρωπικός σκοπός δικαιολογεί πολλά πράγματα. Όλα τά πρόσωπα που ήταν παρόντα, άν και χαμογέλασαν ειρωνικά ή με έπεική συγκρατάσασιν, δέχθηκαν. Α- κόμα και ο Πάβ Άλινκούρ έκρινε ότι δέν ήταν σωστό να εκ- δηλώση ακόμα ζωηρότερα τη δυσφορία του με τό να μη δεχθί. Καί κάθισε στο τραπέζι του Άμερικανού, λίγο πιό εκεί από τη Λουκιανή, την ήρωίδα της θραυιάς.

Ο Φρέντ Χόλμαν, στόν ένθουσιασμό του για τό φιλή που τού είχε δώσει ή όμορφη ταξιδιώτρια, φαινόταν τώρα ακόμα πιό τολμηρός στο φλέρ του. Με τη βοήθεια και της σαμπάνιας, έγινε σιγά-σιγά ένοχλητικός, πετώντας προς τη Λουκιανή αδιάκοπα κομπλιμέντα που ήταν περιμώτερο άξια ενός άγρότου του Τεξάς παρά ενός «τζέντιλεμαν» της Πέμπτης Λεωφόρου, όπως είχε την άξίωσι να φαίνεται.

Η Λουκιανή δέν έδειχνε να της έκαναν άσχημη έντύπωσι όλα αυτά τά πράγματα. Μέσα στην καρδιά της έβραζε ένας παράξενος άντίθετα συναισθήματα. Ηθελε να συγκινήση τόν Πάβ Άλιν- κούρ, να τόν κάνει να ύποφέρει, να έξάγη την ζηλοτυπία του, να τόν έκδικηθί, όλα αυτά μαζί. Γι' αυτό, ένθεάβουρε τόν κάπως χονδροειδή θαυμαστή της πότε με μία ματιά, πότε μ' ένα χαμό- γελο και πότε με καμμία λέξι.

Αυτό που έκανε ήταν σάν να έριχνε λάδι στη φωτιά. Και πολύ γρήγορα τά πράγματα έφθασαν σέ τέτοιο σημείο, ώστε ο Πάβ Άλινκούρ μάλιστα κρατιόταν να μη σιωπή και μπατισίση εκείνο τόν άνιπόφορο «Γιάγκη». Ακριβώς για να άποφύγη ένα τέτοιο έπεισόδιο, έγκατέλειψε τό τραπέζι του Άμερικανού και βγήκε από τό σαλόνι.

Μόλις εκείνος χάθηκε, ή ψευτική διάθεσις της Λουκιανής Φλερ- βίλ κόπησε άμέσως. Από τη στιγμή εκείνη άπαντούσε με μονο- σύλλαβα, και μόλις κατόρθωνε να μη χασμάται.

—Πάω να πλυνάσω, έλεπε τέλος.

Δέν θέλησε με κανένα τρόπο να ένδώση στις παρακλήσεις του Φρέντ Χόλμαν, ο όποιος έπιθυμούσε να «τσουγκρήσι» ακόμα ένα ποτήρι σαμπάνιας μαζί της, εις άνάμνησιν του φιλή που άντήγα- λξαν, τό όποιον ήλιζε εκείνος ότι δέν θα έλθονοιέτο ούτε ύστερα από τό δεύτερο, ούτε ύστερα από πολλά άλλα.

Μόλις πήγε στην καμπίνα της, έαπλώθηκε. Τη νύχτα εκείνη κοιμήθηκε ταραγμένος ύπνο, και όνειρεύθηκε τόν Πάβ Άλιν- κούρ, τού όποιον τό ώραίο αλλά σοβαρό πρόσωπο της φάνηκε ότι την έπέπληττε για τη συμπεριφορά της άπέναντι εκείνου τού «Γιάγκη».

—Συγγνώμη, Πάβ! μουρμούρισε σέ μία στιγμή ένφ την έδα- σάνιζε αυτός ο έφιάλτης.

Τό όνειρό της αυτό την έκανε να βρισκεται σέ άμηχανία και να ντρέπεται όλη την έπόμενη ημέρα.

Μαρτύριο και για τούς δύο

Τό άσχημο παιγνίδι έξηκολούθησε. Η Λουκιανή έδειχνε ότι συνδεόταν ολοένα και στενότερα με τόν Φρέντ Χόλμαν. Τόν παρακολουθούσε σκεδόν διαρκώς τό βλέμμα, γελούσε δυνα- τά με τά άστεία του όσο λίγο κι' άν ήταν πνευματώδη, δεχόταν τις περιποιησεις και τά κομπλιμέντα του με χάρι ή όποία άνίβαζε τόν νεαρό Άμερικανό στόν έβδομο ούρανό και τού έδινε την έλ- πίδα ότι πολύ γρήγορα θα έθριάμβευε στο κόρτε του με την θελ- κτικώτατη αυτή κυρία που δέν φαινόταν άπροσπέλαστη.

Τώρα είχε γίνει ή μοναδικός «έπίσημος θαυμαστής» της κυ-

ρίας ντε Φλερβίλ. Οι άλλοι, της πρώτης ημέρας, άποθαρημένοι ύστερα από την προτίμησι που είχε δείξει άνεπιφύλακτα ή ώραία κυρία, είχαν άφήσει τό πεδίο έντερο.

Τόν αγαπούσε τόν «Γιάγκη» ή Λουκιανή; Άσφαλώς όχι! Έ- παιξε άπλως μία κωμωδία, με τόν σκοπό να έκδικηθί τόν Πάβ Άλινκούρ για την περιφρόνησί του, επίσης όμως και να κινήση την ζηλοτυπία του ώστε να τόν βγάλί από την έπιφυλακτικότη- τά του, άν και τό τελευταίο αυτό δέν τολμούσε να τό όμολογήση ούτε στόν έαυτό της.

Γιατί ή καρδιά της πετούσε κυριολεκτικά γύρω από τόν καλλι- τέχνη. Από την πρώτην ημέρα είχε προσέξει τις γραμμές του προσώπου του που άπεκάλυπταν εύγένεια καταγωγής, τά μάτια που με την σοβαρή έκφρασι όπου έλαμπε καθαρά ή άγάπη του προς την Τέχνη. Έπειτα, ήθελε τό έπεισόδιο του φιλή με την ευκαιρία της τόμπολας.

Υπάρχει μία παρσιμωδής έκφρασις που λέγει: «Ακολουθήστε μία γυναίκα για να σάς άποφύγη». Αποφύγετε την για να σάς ακολουθήση».

Ακόμα και άν δέν άποδεικνύεται πάντοτε σωστός αυτός ο κανό- νας, είναι δέβαιοι όντι τις περισσότερες φορές δέν διαψεύδεται. Η σχεδόν άγενής έπιφυλακτικότης του Πάβ Άλινκούρ έκαμε τά αισθήματα της Λουκιανής να φουντώσουν με άπίστευτη όρμη μέσα σέ λίγες ώρες.

Από τη νύχτα εκείνη, μετά την τόμπολα, που όνειρεύθηκε τόν ζωηρό τόσο ζωηρά και τόσο έπιμονα, ή νέα τόν είχε άγαπήσει.

Ω, δέν τό όμολογούσε στόν έαυτό της. Μη έχοντας ούτε την ελάχιστη πείρα από τέτοια πράγματα, ώνόμαζε καν «έρωτα» την άγνωστή της εκείνη δύναμι που την τραβούσε προς τόν Άλιν- κούρ; Η καρδιά όμως γελά πάντα με τις ίδιοις όρσεις της λο- γικής και της θελήσεως. Είτε τόν νοιάζει ή συνείδησις τόν έ- ρωτα που την πλημμυρίζει, είτε όχι, εκείνη τραβά τόν δρόμο της, ένεργώντας ένστικτα, ότι νομίζει συμφέρον για την άγάπη που την ζωογονεί.

Ετσι ή Λουκιανή, άν και ντρεπόταν που ή σκέψις της δέν έ- φευγε άπ' αυτόν τόν άχάριστο ο όποιος την άπέφευγε, δέν έκανε να κατευθύνη τις πράξεις της όλες προς έναν και μόνο σκοπό: να προσελκύση την προσοχή του.

Ηταν άρά γε ο καταλήπτορας τρόπος τό να φλερτάρη έτσι φανερά, έπιδεικτικά μπορεί να πη κανείς, με τόν Φρέντ Χόλμαν; Αυτό είναι άλλο ζήτημα. Έν πάση περιπτώσει όμως, ο ζ-ζρά- φος άπέφευγε τώρα περισσότερο από πριν την συντροφιά της. Και μάλιστα της έδινε την έντύπωσι ότι δέν ήθελε ούτε να την βλέπη.

Την άπέφευγε. Έσήμαινε όμως αυτό ότι δέν τόν ένδιέφερε διόλου ή ώραία ταξιδιώτρια;

Πιθανώτατα, όχι. Και μάλιστα, ή τόση έπιφυλακτικότης του θα άπεκάλυπτε έντελώς τό αντίθετο σέ μία γυναίκα που θα είχε περισσότερη πείρα από την Λουκιανή. Δέν αισθάνεται κανείς την άνάγκη να κρατηθί σέ άπόστασι από ένα πρόσωπο που δέν τόν ένδιαφέρει. Τό άγνωστί, και τό ζήτημα τελειώνει. Άσπε, ή συστή- ματική άπομόνωσις που έπέδιωσε ο Πάβ Άλινκούρ δέν ήταν, και μόνη της αυτή, μία πλήρης όμολογία :

Ακόμα κι' άν δέν ήταν καλλιτέχνης, ή θαυμαστή άρμονία τών γραμμών της Λουκιανής Φλερβίλ δέν ήταν δυνατόν να μη του προσεβήνη βαθεία έντύπωσι. Από τό σημείο αυτό ως τόν έρωτα δέν έμενε πιό παρά ένα βήμα, και τό βήμα αυτό ήταν θέβαιο εύκολο να τό κάμη χωρίς να τό καταλάβη καν.

Και θά τό έκαμε χωρίς να τό καταλάβη, γιατί, όταν έντελήφθη έτι μέσα στην καρδιά του είχε γεννηθί τό τρυφερό ερώτημα, δέν είναι δυνατόν να ήρρινε ικανοποιηέν :

Γιατί, τί μπορούσε να έλπιξη; Πολλά πράγματα μαζί δημιουρ- γούσαν μία τεραστίο άπόστασι μεταξύ εκείνης και αού. Πρώτα- πρώτα, ή διαφορά της οικονομικής των καταστάσεως. Τη στιγμή που ή κυρία ντε Φλερβίλ έδινε την έντύπωσι ότι ήταν τόσο πλου- σία. Ύστερα, τό γεγονός ότι ήταν «ζωντοχήρα», άσυμβίβαστο με τις θρησκευτικές του άρχες και τις οικογενειακές του παρ-δό- σεις. Τέλος, εκείνη ή έλευθερία τών τρόπων της, τό τολμηρό της ντύσιμο, τό τρελλό της έκείνο φλέρ, έδου τόσα ακόμα πράγματα που κατά την αντίληψί του δέν μπορεί να τά άνεχθί κανείς προ- κειμένου για τό σύζυγό του.

Μιά λοιπόν λύσις ύπήρχε γι' αυτόν: να έγκαταλείψη κάθε ώ- ραίον όνειροπόλημα που τού ένέπνευσε τό άντίκρουσμα της και να φύγη από κοντά της. Παρ' όλο όμως που πήρε αυτή την από- φασι, δέν μπορούσε να μη τόν έρεβίξη τό καταραμένο έκείνο φλέρ της με τόν Φρέντ Χόλμαν, που τόν έκαμε να ύποφέρει ... πρ- ματική προσδοκία.

Οι δύο έρωτευμένοι —εκείνη χωρίς να τό έξερη, αυτός με την πεποίθησι ότι ή στοιχειώδης άξιοπρέπεια του έπέβαλλε να σω- παίν— εξακολουθούσαν έτσι τό ταξίδι τους, γευσικό και για τούς δύο. Εκείνη με την καρδιά σφιγμένη από ένα αίσθημα που έτεινε να την παρασύρη πότε προς τά έδώ και πότε προς τά εκεί. Αυτός νοιώθοντας κάθε τόσο τη δική του καρδιά να σπαράζει από τη φιλαρέσκεια της άγατημένης του προς τόν νεαρό έκείνον έ- κατομμυριούχο, τόν χονδροειδή στούς τρόπους του, τόν άναί- σθητο, που δέν είχε καμμία λεπτότητα, καμμία χάρι ήθική.

Και ή αιώνια ιστορία συνεχίζεται

Η νύχτα είχε άπλώσει έδώ και ώρες τόν σκοτεινό της πέπλο πάνω από τόν Άτλαντικό.

Ο καιρός ήταν θαυμασιός. Τό φεγγάρι κρεμόταν από τόν ούρανό σάν χονδρό φρούτο κλωμένο από άσπρη. Ο καθρέφτης του άπέναντον πόντου, που ήταν έξαιρετικά γαλήνιος, έλαμπε κά- τω από τις άκτίνες του ύστρου της νύχτας σάν τεραστία λίμνη από πυρακτωμένη λάδα.

Από τό μεγάλο σαλόνι της πρώτης θέσεως, άκούγονταν οι ανθ- μικές μελωδίες της όρχήστρας. και καμμία φορά κάποιο γέλιο. κάποιο τσουγκρισμο σερόβιτσιον.

Βαθεία γαλήνη. Η ώρα ήταν μία, δύο τό πολύ.

Ο Πάβ Άλινκούρ, με τό κεφάλι ξαναμμένο σάν να είχε πυ- ρετό, περπατούσε πάνω-κάτω στο κατάστρωμα του περιπάτου, προσπαθώντας, με τόν καθαρό άέρα του ώκεανού, και με την κί- νησι, να διώξη κάποιαν εικόνα που βασάνιζε τη σκέψι-ου, που τόν έμπόδιζε να βρή την άνάστασι μέσα στην καμπίνα του.

Η εικόνα αυτή —είναι άνάγκη να τό πούμε :— δέν ήταν άλλη από τη Λουκιανή Φλερβίλ, ή όποία, νικημένη φαινομενικά από την άδιαφορία του, άντιθέτως είχε έπιβληθί θριαμβευτικά στην ψυχή του.

Μόλις είχε γυρίσει κάποια καμπί, όταν δύο σκιές φάνηκαν να άνεβαίνουν προς την έσωτερική σκάλα και έπροχωρούσαν προς τό παραπέτο της γεφύρας. Η μία άπ' αυτές έβάδιζε δύσκολα, με ζιγ-ζαγ, σάν να σαλευόταν τό πλοίο από τρικυμία. Στη σιλουέττα αυτήν, ο ζωγράφος άνεγνώρισε άμέσως τόν Φρέντ Χόλμαν.

—Πάλι μεθυμένος είναι! σκέφθηκε. Από τότε που βγήκαμε από τά άμερικανικά ύδατα, δέν πέρασε ούτε μία μέρα που να μην πιή όσο ολόπνευμα χωρεί τό στομάχι του. Πφ!..

Η σκιά πού συνόδευε τόν νεαρό λάτρη τών δυνατών λιχέρ και της σαμπάνιας ήταν πιό λεπτή, και τό δάδισμά της είχε χάρι. Θά ήταν γυναίκα.

—Η Λουκιανή! έλεπε μέσα από τά δόντια του ο Πάβ Άλιν- κούρ. Όποιος βλέπει τόν Φρέντ, αδύνατον να μην ίδη κοντά του και την άχώριστη συντροφιά του. Μα τί βόλοκε και της άρέσει; Αφηση έναν βαθύ στεναγμό και γύρισε πίσω, άποφασισμένος να μείνη διακριτικά σέ άπόστασι από τό ζεύγος. Τό έλαφρό αε- ράκι όμως που φυσούσε τού έφανερε, είτε τό ήθελε είτε όχι, στη σγαλιά της νύχτας, την ήχώ μερικόν λέξεων.

—Καθήστε και λίγο ήσυχοι! έλεγε ή Λουκιανή Φλερβίλ... Κυ- τάζετε τη θάλασσα... Τό θέαμα μιάς τόσο γαλήνιας όμορφιάς δέν σάς τραβά να τό θαυμάσετε;

Ο Άμερικανός όμως, που τόν έφλεγαν όχι μόνο τά πιότα που είχε καταπιή άνακατεμένα από τό άπόγευμα ως τά μεσάνυχτα, αλλά και ο πόθος που τού ένέπνεε ή ώραία σύντροφός του, δέν είχε καμμία διάθεσι να καθήση ήσυχος και να κυτάξη τη θά- λαισα που άσέμωνε τό φεγγάρι.

—Για μένα, της έλεπε, ένα μόνον θέαμα ύπάρχει που αξίζει να τό θαυμάσω; έσεις!.. Λουκιανή, θά μου έπιτρέψετε να πραγμα- τοποιήσω τό ωραιότερό μου όνειρο; Δέν θα βρήτε ποτέ λάτρη που θα σάς είναι πιό ύποταγμένος, πιό πρόθυμος να σάς άρέση στο κάθε τι, άπ' ότι είμαι έγώ.

Στό μισοσκόταδο, άπλωσε τό χέρι του κι' έκαμε να τυλίξη τη μέση της Λουκιανής.

—Καθήστε ήσυχοι! τού ξαναείπε εκείνη κι' άποτραβήχθηκε. Έκατό φορές μου κάνατε την ίδια πρότασι κι' εκατό φορές σάς άπήντησα...

—Ναι, μου άπάντησατε ότι μία «ντε Φλερβίλ» δέν μπορεί να έχη έραστή! άποτελείωσθ ο Άμερικανός, προσπαθώντας να μι- μηθί τόν τόνο της έλαφρής αγανακτήσεως, με τόν όποιον ή Λου- κιανή, παίζοντας πάντοτε τόν ρόλο της πλουσίας και εύγενούς κυρίας, τού άπάντούσε κάθε φορά στις προτάσεις του... Τότε, γιατί δεχθήκατε προχθές τό βράδυ τό φιλή μου; Δέν παίξαμε «φιλή-πλάιη», για να μπορήτε να ύπόσχεσθε κάτι τη μία μέρα και να άρνήσθε την άλλη.

—Ακούστε, φίλε μου! έλεπε ή νέα. Δέν έδωσα φιλή στόν Φρέντ Χόλμαν, αλλά σ' εκείνον που κέρδισε στην τόμπολα. Άπορώ, πως δέν καταλαβαίνετε τη διαφορά.

Ο Φρέντ Χόλμαν —τό ξαναπαμε ήδη αυτό— είχε μείνει άν- θρωπος με πρωτόγονο χαρακτήρα, παρά τη μόρφωσι που ο πα- τέρας του τόν είχε στείλει ν' άποκτήση στη Νέα Υόρκη. Στις φλέβες του κυλούσε όρμητικά τό αίμα τών «κάν-μπόυερ» του Τεξάς.

—Δέν ύπάρχει καμμία σπουδαία διαφορά! τού έλεπε... Μία φο- ρά, δέν με φιλήσατε; Αφου λοιπόν μου δώσατε τά χείλη σας, θέλω να μου τά ξαναδώσατε και πάλι, και πάλι.

Και έκλεισε τά δυνατά του μάτια από τούς λεπτούς όμους της Λουκιανής, προσπαθώντας να την τραβήξη κοντά του.

—Τί κάνετε; φώναζε ή νέα καταταραγμένη... Τρελλαθήκατε; Αφήστε με, αλλοιώτικα θα φωνάξω!..

Ο Φρέντ όμως ήταν άποφασισμένος να μη την άφήση πριν της πάρη τό φιλή που της ζητούσε. Άλλωστε, τό δεύτερο αυτό φιλή της άπέσπευσε για κείνον μία ύπόσχεσι πιό ουσιαστικών παρά χωρήσεων.

Έξαφνα, μία ύπόκοψη φωνή που την έπνιγε ή άγωνία έξφυγε

από το στήθος της Λουκιανής Φλερβίλ:

—Βοήθεια!... Βοήθεια!...

Ο Πάολ Άλινκούρ παρ' όλη την επιθυμία του να μείνη σε απόσταση από εκείνη που θεωρούσε επικίνδυνη κονιάτα, δεν μπορούσε να αδιαφορήσει στην αγωνιώδη επίκληση μιας γυναίκας που ζητούσε βοήθεια. Ήρθε προς τον μικρό όμιλο που διέκρινε από το δωμάτιο, έφτασε να παλεύει κοντά στο παραπέτο του καταστρώματος. Με το νευρώδες χέρι του άρπαξε τον Άμερικανό από τον ώμο, απέσπασε τη Λουκιανή από το αγκάλλισμά του και τον έσπρωξε τρία βήματα μακριά, όπου με μεγάλη δυσκολία εκείνος μπόρεσε να ξαναβρεί την ισορροπία του για να μη σωριασθή στο δάπεδο.

—Βλάνα! μούγκρισε ταυτόχρονα μέσα στα σφιγμένα δόντια του. Την πρώτη στιγμή, ο Φρέντ Χόλμαν σκέφθηκε να αντίστα. Είχε πάρει ήδη στάσι κατάλληλη για να δημήσει έναντιον του άδικα κριτού που είχε έμπει. Άλλα, κάποια λάμψη λογικής φώτισε ξαφνα το βολωμένο του μυαλό.

Φοβήθηκε το σκάνδαλο; Κατάλαβε ότι είχε ξεπεράσει κάθε όριο; Τί σημασία έχει; Το γεγονός είναι ότι εγκατέλειψε την επιθετική του στάση, έκαμε μεταβολή και τράβηξε προς τη σκάλα που οδηγούσε στο εσωτερικό του πλοίου.

—Δεν ξέρω πώς να σας ευχαριστήσω! έτραύλισε η Λουκιανή. Στο φως του φεγγαριού, φαινόταν πελιδνή. Ο Πάολ Άλινκούρ υπεγκλίθη, και, χωρίς να πη λέξει, φάνηκε έτοιμος να απομακρυνθή.

—Όχι, όχι!... Μή φεύγετε! φώναξε η νέα... Τόσο λοιπόν με περιφρονείτε, ώστε δεν θέλετε να δεχθήτε ούτε την έκφραση της ευγνωμοσύνης μου;

Ο Πάολ Άλινκούρ της απάντησε σταθερά:

—Καθόλου δεν σας περιφρονώ, κυρία... Ζήτησατε βοήθεια, και επενέβην αφού έτυχε να σας ακούσω, όπως θα έκανε κάθε άνθρωπος στη θέση μου. Αυτό είν' όλο, και δεν αξίζει τον κόπο να γίνεται λόγος. Δεν μου όφειλετε ούτε ίχνος ευγνωμοσύνης. Δεν υπάρχει λόγος ούτε να με ευχαριστήσετε καν... Νομίζω ότι δεν έχωμε τίποτ' άλλο να πούμε. Ωρεθονάρ, κυρία!

Αποφασισμένη να έπωφεληθή όποσδήποτε απ' αυτή την ευκαιρία, για να λιώση τον πάγο της επιφυλάξεως που της έδειχνε και ό όποιος τόσο την λυπούσε, η Λουκιανή Φλερβίλ έπιασε τον καλλιτέχνη από το μπράτσο.

—Μιά στιγμή! είπε... Άρνεισθε να μου κρατήσετε συντροφιά λίγα λεπτά; Τόσο δεν μπορείτε να υποφέρετε την παρουσία κοντά σας μιας όμορφης γυναίκας;

Χαμογελούσε με φιλαρέσκεια. Είχε ρίξει στο παιγνίδι της όλες τις δυνάμεις της γοητείας της.

Με την καρδιά φλογισμένη από πόθο και αγάπη, περισσότερο όμως από ποτέ άποφασισμένος να φύγη μακριά απ' αυτή τη σειρήνα, ό Πάολ Άλινκούρ απάντησε ψυχρά:

—Με συγχωρείτε, κυρία... Ξέρω ότι ή παρουσία μου δεν μπορεί να σας είναι ευχάριστη. Είμαι πολύ άδέσιος στο φλέρτ, το παράξενο αυτό παιγνίδι στο όποιον σεις είσθε άπαράμιλλη.

Τότε, η Λουκιανή Φλερβίλ έξέπασε σε κλάμμα. Η τόσο επίμονη περιφρόνησις που της έδειχνε ό καλλιτέχνης την είχε θίξει ως τα κατάβρα της ψυχής της.

—Ω, Πάολ, Πάολ! εγόγγυσε ανάμεσα σε δυο λυγμούς... Γιατί είσθε τόσο σκληρός μαζί μου;... Γιατί είσθε τόσο κακός για μια φτωχή συμπατριώτισσά σας, που θα έπιθυμούσε περισσότερο από το κάθε τι την εκτίμησι και τη φιλία σας;

Η ξαφνική αυτή έκρηξις του πόνου της νεαρής αυτής γυναίκας που ως τώρα εκείνος την νόμιζε μιαν άνοητη φιλάρεσκη χωρίς καρδιά, έκαμε τον καλλιτέχνη να μείνη ακίνητος, βουβός. Ένφ όμως αυτός σιωπούσε, κατάπληκτος και ταραγμένος, οι όμολογίες άρχισαν να άναβλύζουν ή μία μετά την άλλη από τα χείλη της νέας, διακοπτόμενες από νευρικούς λυγμούς, παιδιού που τό έχουν κάνει να κλαίη.

—Δεν όνομάζομαι Λουκιανή «ντέ» Φλερβίλ, του είπε, αλλά Λουκιανή Φλερβίλ άπλως. Δεν είμαι ούτε πλούσια, ούτε κατάγομαι από οικογένεια ευγενών. Είμαι μια φτωχή νέα που εργάζεται ως μαν-νεκέν σ' έναν μεγάλο όικο μόδας... Τα μπίζού μου, οι τουαλέτες μου είναι μοντέλα του όικου μας και μου τα έδωσε να τα φορώ για ρεκλάμα ό προϊστάμενός μου... Κι' ύστερα...

—Τί άλλο; ρώτησε ό Πάολ Άλινκούρ του όποιου ή καρδιά πλημμύρισε ξαφνα από μια συγκλονιστική έλπίδα.

—Κι' ύστερα... δεν είμαι «ζωντοχήρα» αλλά δεσποινίς. Είμαι ένα φτωχοκόριτσο όλομόναχο στη ζωή. Δεν μου άρέσει καθόλου το φλέρτ. Ω, Θεέ μου, σας δεθαώ καθόλου! Άλλα φανήκατε τόσο κακός μαζί μου, τόσο ψυχρός!... Ήθελα να σας κάνω να υποφέρετε λίγο, πού λίγο απ' ότι υπέφερα εγώ, να σας αναγκάσω να ζηλέψετε, ν' αφήσετε στην άκρη εκείνη την επιφυλακτικότητά σας...

—Ω, Λουκιανή! έτραύλισε ό καλλιτέχνης άπερίγραπτα ευτυχής. «Ωστε... μ' αγαπάτε λίγο;

—Νομίζω ότι... ναι! όμολόγησε η Λουκιανή κοκκινίζοντας και σκιδόνοντας το κεφάλι.

Σπάνια οι μεγάλες συγκινήσεις επιτρέπουν στη γλώσσα να εκφράζεται. Ο Άλινκούρ άνοιξε άπλως την άγκαλιά του, μουρμουρίζοντας με φωνή παλλομένη από γλυκύτητα:

—Αγαπημένη μου!

Κι' αυτή τη φορά, η Λουκιανή έτεινε τα χείλη στον αγαπημένο της χωρίς την έμπεισιν του κλήρου της τύμπλας, χωρίς το βίαιο αγκάλλισμα του «κάου-μπόυ» από το Τεξάς.

Η αίσωρία, με πάντα καινούργια και θαυμάσια ιστορία άρχισε ακόμα μία φορά. Δυό καρδιές είχαν ένωθι.

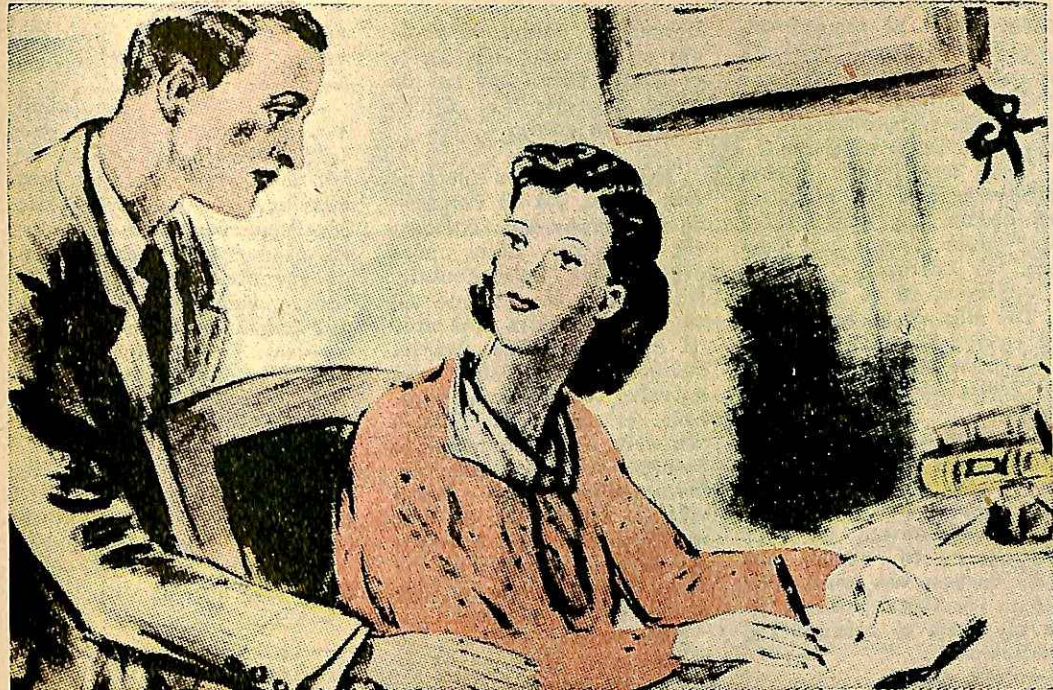
Τ Ε Λ Ο Σ

ης. Η θεραπεία έξηκολούθησε έντατικη, και ύστερα από λίγες μέρες το θρόνος έδωγχε από το νοσοκομείο έτελως καλά.

ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΑΣΦΥΞΙΟΓΟΝΑ

Αιτιότως προς ό,τι γενικώς πιστεύεται, τα άσφυξιογόνα άέρια δεν είναι έφεύρες της έποχής μας. Στις άρχες του 16ου αιώνος οι Ιθαγενείς της Βραζιλίας έχρησιμοποιούσαν στον πόλεμο ένα περιεργό άέριο που είχε ως βάση το πιπέρι. Οι πρώτοι Εύρωπαίοι που έδοκίμασαν αυτή την έφεύρεσι ήταν οι Ισπανοί στρατιώτες που έπολέμησαν στα 1532 κατά των Ιθαγενών της Βραζιλίας κοντά στο Ρίο Ορινόκο.

Στη μέση της μάχης, οι Εύρωπαίοι είδαν δύο Ιθαγενείς να τρέχουν όλοταχώς προς αυτούς, κρατώντας ένα άναμμένο μαγγάλι και ένα σακκούλακι γεμάτο άλεσμένο πιπέρι. Όταν δρεθήκαν άνάμεσα στους στρατιώτες, οι Ιθαγενείς έπέταξαν το πιπέρι μέσα στη φωτιά. Και έπειδή ό άέρας φυσούσε προς το μέρος των Ισπανών, οι τελευταίοι αυτοί άναγκάσθηκαν να τραπεύν εις φυγήν, γιατί ήταν άδύνατον ν' άναπνεύσουν το θυμίαμα του πιπεριού.

ΔΕΝ ΘΑ ΕΙΜΑΙ ΠΟΤΕ ΠΙΑ ΜΟΝΗ...

Αίσθηματικό άριστούργημα της συγχρόνου γαλλικής φιλολογίας

Όταν ξεκίνησα απ' την έπαρχία για το Παρίσι, έίνε τώρα τρία χρόνια, ένόμιζα πως θα καταπιούσα τον κόσμο. Είχα ένα μικρό εισόδημα από πεντακόσια φράγκα το μήνα, που θα μου τα έστειλε ή μαμά και μου υποσχέθηκε μία θέσι γραμματέως με μισθό 1.600 φράγκα. Για μιαν έπαρχιωτοπούλα είκοσιενός έτών, ήταν μια περιουσία! Ήμουν άφελής και θαρραλέα και θυμούμαι πως μέσα στον διάδρομο του τράινου που μ' έφερε σ' αυτό τον παράδεισο των όνειρων μου, κουνούσα τα σκούφα μου μαλλιά επάνω στους ώμους μου κι' έσήκωνα με άναίδεια τη μύτη μου, μισανοίγοντας τα χείλη μου (που τα είχα βάψει έλαφρώς, για πρώτη φορά στη ζωή μου). Γινόμουν μια Παριζιάνα, ήθελα να το καταλάβουν όλοι οι συνταξιδιώτες. Ο μπαμπάς, που τον είχα αφήσει στο όμορφο χαμηλό σπιτάκι μας, τό έκτεθειμένο στους ήλιους άνάμεσα απ' τα άμπέλια του Μουασάκ, μου είχε συστήσει τη συννοκία του Σαιν - Ζερμαίν - ντέ - Πρέ. Είχε ζήσει εκεί άλλοτε όταν έπορεύετο δικηγόρος στο Παρίσι, προτού έρθη να φροντίσει τα σταφύλια του στο Τάργε-Καρν και να διαβάσει τ' αγαπημένα του άρχαιολογικά βιβλία.

—Θά δής, κορούλα μου, έλεγε, «είναι μια συννοκία τόσο ήσυχη, γεμάτη μοναστήρια και βιβλιοπωλεία, όπου άκοιμείς κανείς να χτυπούν οι καμπάνες και να πετούν τα περιστέρια». Και έπρόσθετε πως θα ήμουν κοντά στο γραφείο μου: όδός Ριβολί.

Εννοίασα στην όδον Ζακόμπ ένα μικρό δωμάτιο στο τελευταίο πάτωμα, απ' όπου έβλεπα τις κορυφές απ' τις μεγάλες Ιταλικές λευκές, που στολίζουν τις όχθες του Σηκουάνα: ένα κρεβάτι - ντινιάνι, μια ντουλάπα - βιβλιοθήκη, ένα γραφείο - τραπέζι σιδερώματος, όλα εχον διπλή χρησι και επί έναν όλόκληρο μήνα διεσκέδαχα πραγματικά με το καινούργιο αυτό παιγνίδι του να ζω μόνη στο Παρίσι...

Ήταν άστείο να γυρίσω στο σπίτι και να τηγανίζω αυγά στη μικρή μαύρη γκαζιέρα που μου είχε ένοικιάσει ή έταιρία του γκαζιού, άλλ' έπειτα από λίγες έβδομάδες άπέκτησα κάποιαν πείρα σε όλα αυτά τα πράγματα που με διασκέδαζαν τόσο. Έτελείωσα το πλύσιμο των σερβιτόρων μου—δυό πιάτα και ένα ποτήρι—στις όκτώ παρά τέταρτο. Τότε άρχισε ή νύχτα και ήταν πολύ μεγάλη.

Τό κρεβάτι μου ήταν τό καταφύγιο για νυχτίζω σ' αυτό τον παράδεισο. Νά ξεχάσω τί; Νά ξεχάσω πως δεν είχα τίποτε στη ζωή μου, να ξεχάσω πως περνούσα μια όλη μονάχου μονημοσύνη. Όχι, όχι, αυτό δεν είχε τίποτε το άρραστημένο και δεν άπέφευγα τον συνάδελφόν μου: μάλιστα, είχα έγγραφη σε μια γειτονική λέσχη και είχα γνωρίσει κάμποσους συναδέλφους. Μά δεν είχα καμιά ξεχωριστή συντροφιά και πού παντός ήμουν δειλή.

Όταν τό βράδυ έγύριζα απ' το γραφείο μου, άνοιγα την πόρτα του δωματίου μου και ξανάβρισκα πάντα την ίδια παγερή μοναξιά που με άπο-

γόητευε. Σκεφτόμουν πως άσφαλώς σ' αυτή την άπέραντη πόλη, που την ήξερα τόσο λίγο, πολλοί άλλοι δειλοί και μονάχοι σαν κι' έμένα υπέφεραν ζώντας έτσι άγνωστοι με ταξιδ άγνώστον. Θά ήθελα να τους συναντήσω, να τους άνοίξω την καρδιά μου, ν' άκούσω τις έκμυστηρεύσεις των... Όταν συναντούσα στο δρόμο ή στο σταθμό του μετρό, ζευγάρια έρωτευμένων που κρατιώνταν από το μπράτσο ή από τη μέση τρυφερά, οι χαρούμενες φωνές τους μ' έλγηναν κι' έννοιωθα να λυώνω από ζήλεια κι' από λύπη.

Θά είμαι πολύ ελλεικωμένη στο ζήτημα του Πιέρ. Έρωτας; Όχι, δεν τον άγαπούσα. Άλλ' αντιπροσώπευε για μένα τό καταφύγιο, την ασφάλεια, το σπιτικό.

Ήταν ένα χρόνο μικρότερός μου και, όπως φαινόταν, τρελλά έρωτευμένος μαζί μου. Συναντηθήκαμε τυχαίως: καθόταν στο ίδιο σπίτι μ' έμένα και ένα βράδυ έπεσε και χτύπησε άσχημα στις σκάλες, μπροστά στην πόρτα μου. Τόν έβριλα στο δωμάτιό μου, του έπεριποιήθηκα τό πόδι και αυτό όπηρεξε ή άφρηρία του έρωτός του για μένα και της σταθερότης μου άποφάσεως να τον παντρευτώ.

Δεν μου φαινόταν άνήθικο αυτό: ήταν γοητευτικός, τον έβρισκα πολύ συμπαθητικό και ήμουν έτοιμη να παίξω τό πέγρος μου. Δεν έσκέφθηκα ούτε ένα δευτερόλεπτο πως μπορούσε να συμβή αυτό που συνέβη. Άνεκάλυψε όστόσο τό παν το ίδιο βράδυ του γάμου μας. Άκουα τη φωνή του πολύ τρυφερά και γεμάτη λύπη μέσα

στο σκοτάδι του δωματίου μας: —Δεν μ' αγαπάς, Μαρί Ρόζ! Ένφ με βαστούσε σφιχτά στην άγκαλιά του, με άφηνε άπότομα και με άπεμάκρυνε άπό κοντά του. Μιά παγερή σιωπή χύθηκε στο δωμάτιο. Τέλος, έδωσα τό χέρι μου στον Πιέρ, προσπαθώντας να τον πλησιάσω, να τον παρηγορήσω. Έμωρμούρισα: —Αγάπη μου... Έκείνος όμως άπήντησε: —Μην προσπαθής να μου παίξεις κομωφδιά. Μην πείξης τον έαυτό σου για να μ' αγαπήση. —Μά σ' αγαπώ πολύ, τό ξέρεις. Τότε έφώναξε άπότομα: —Ναι, αυτό έινε: Μ' αγαπάς π ο λ ο ! Έγώ όστόσο σ' αγαπώ λίγο, καταλαβαίνεις; Και καθώς έσώπαινα, έπρόσθεσε: —Γιατί τό έκαμες αυτό; Γιατί δέχθηκες να με παντρευτής, αφού ήξερες πόσο σ' αγαπώ; Μήπως ένόμιζες πως μπορούσες να με ξεγελάσης ως αυτό τό σημείον; Δεν ξέρεις λοιπόν πόσο ό έρώς κάνει τον άνθρωπο εύαίσθητο, στην παρामीκή κοινότητα, στον έλάχιστο άναστεναγμό; Ναι, βέβαια, καθ' όλο τό διάστημα της εύλογημένης έποχής των άρραβόνων μας ήμουν τόσο γελοία εύτυχιμένος... Έπαίξεις καλά τό ρόλο σου... Σήμερα είμαστε παντρεμένοι φουσκά. Όστόσο μη φοβάσαι, και ποτέ δεν θά ζητήσω τίποτε από μια γυναίκα που δεν μ' αγαπά.

Θέλησα να τον σφίξω στην άγκαλιά μου, να τον κάμω να καταλάβη:

—Ήμουν τόσο εύτυχισμένη κοντά σου, Πιέρ! Ένοιωθα τόση γαλήνη, έννοιωθα να με προστατεύη τόσο ή παρουσία σου!

—Νά σε προστατεύη; Μην άνησυχής στο ζήτημα αυτό: δεν έσκέφθηκα ούτε προς στιγμήν να σ' εγκαταλείψω... Είμαι ό άνθρωπος σου και δεν είμαι κανένας παλάνθρωπος.

Πόσο τον έπλήγωσα! Οι περισσότεροι άνθρωποι λένε πως δεν θά ξεχάσουν ποτέ τη σελήνη του μέλιτος, όστόσο για μένα κάθε στιγμή της έποχής αυτής, έινε γαλαμένη στη μνήμη μου. Η άτμόσφαιρα ήταν ήλεκτριμένη και σκεδόν οι σχέςσεις μας με τον Πιέρ βρισκόταν σε διαρκή ένταση.

Μόνο μια φορά, ό Πιέρ έκάμφθηκε. Είχαμε κάμει έναν νεκτερινό περίπατο στις όχθες και ξαναγυρίζαμε στο μικρό μας ξενοδοχείο. Ήταν πολύ σκοτεινά και καθώς προχωρούσα ψηλαφητά τό χέρι μου συνήντησε τό δικό του...

Σε μία στιγμή, ένοιωσα τὰ χέρια του γύρω από τούς ώμους μου, τὸ σῶμα του νὰ κολλᾷ στὸ δικό μου καὶ ἐγὼ προσπάθησα ν' ἀντισταθῶ στὸ δίκαιο φίλ που ἐκόλλησε στὰ χεῖλιά μου. Τότε μ' ἐσπρώξε καὶ χωρὶς νὰ γυρίσῃ, ἀνέβηκε γρήγορα τὶς σκάλες τοῦ ξενοδοχείου.

Λίγο ἀργότερα, τὸ ἴδιο ἐκείνο βράδυ, ἐμπήκα στὸ δωμάτιό του χωρὶς νὰ χτυπήσω. Ὁ Πιερ στεκόταν ὁρθὸς μπροστὰ στὸ παράθυρο. Ἐγὼ εἶσα καὶ μ' ἐκτύπησε καὶ προσπάθησε νὰ χαμογελάσῃ.

—Τὸ καινόμενὸ τὸ προβατάκι, ἔρχεται νὰ θυσιασθῇ; μουρμούρισε εἰρωνικά.

Δὲν ἀπήντησα τίποτε. Ξανάφυγα σιγὰ ὅπως ὅταν ἐμπήκα.

★

Λίγες μέρες ἀργότερα, ἐγκαταστάθηκα στὸ σπίτι μας, τὸ σπίτι αὐτὸ πού τόσο εἶχα ὀνειρευτῇ. Ἀρχισε νὰ δημιουργηθῇ μία συζυγικὴ οἰκονομία, πού στὴν πραγματικότητά δὲν ὑπῆρχε μεταξύ μας. Γιατὶ ποτὲ δὲν θὰ γινώριζα τὴ τύχη εἶναι γιὰ μὴ γυναῖκα νὰ περιμένῃ ἀνυπόμονα τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ, τὴν ἐπιστροφή τοῦ ἀνδρός της. Τὸ πρόσωπο πού γύριζε τὸ βράδυ στὸ καινούργιο μας διαμέρισμα τῆς ὁδοῦ Σαιν - Σουλπίς, δὲν εἶχε τίποτε ἀπὸ ἕναν σύζυγο. Ἦταν ἕνας νέος πού περιωριζόταν νὰ ρωτήσῃ σὰν ἔφθανε στὸ σκαλοπατί: «Πῶς εἶσαι;», ἔτρωγε γρήγορα τὸ φαί του σιωπηλὰ καὶ ξανάφευγε ἀμέσως.

Πρὸ τοῦ γάμου μου, ἐπίστευα πὼς ἦμουν μονάχη. Ὡστόσο μόνο τότε ἐγνώρισα τὴν πραγματικὴ μοναξιά. Σιδέρωσα τὰ ρούχα, μαντάριζα τὶς κάλτσες, τακτοποιούσα τὰ συρτάρια... Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο προσπαθοῦσα νὰ περᾶσω τὶς ἀτέλειωτες βραδιές μου.

Καὶ τότε ξανάρχισα νὰ γράφω στὸ ἡμερολόγιό μου. Ἀπὸ τὴν παιδική μου ἡλικία εἶχα κρύψει ζηλότυπα στὸ βάθος ἐνὸς μπαούλου, τὰ εἰκοσι τετράδια ὅπου εἶχα ἀφήσει νὰ ξεχειλίσουν οἱ ἀνησιγίες μου, οἱ ἐπιθυμίες μου, οἱ ἀγωνίες μου...

Ποῦ εἶχα ἀκούσει ὅλ' αὐτὰ τὰ γλυκὰ καὶ τρυφερά λόγια πού ἔγραφα; Πολλὴ ἀργότερα, ἀνεγνώρισα τὶς φράσεις τοῦ Πιερ. Ἐγραφα, ἔγραφα, χωρὶς νὰ ξέρω πού θὰ με παρέσυρε ἡ παιδαγωγία μου. Λίγο - λίγο, αὐτὸ τὸ πλάσμα τῶν ὀνείρων μου ἄρχισε νὰ παίρνῃ κάθε μέρα καὶ περισσότερα θέσι στὴ ζωὴ μου. Καὶ σιγὰ - σιγὰ τοῦ ἔδινε ἕνα πρόσωπο, ἕνα σῶμα, μὴ σκέψῃ: Ἦταν ὁ Πιερ. Ὅταν ἦταν κοντὰ μου δειλὸς, προσεκτικὸς ἢ πολὺ αἰσθηματικὸς, δὲν ἐδοκίμαζα γι' αὐτὸν παρὰ μὴν ἀπλὴ συμπάθεια. Τώρα πού με ἀπέφευγε καὶ με κυτ-

τούσε μόνο με περιφρόνησι, χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω ἀρχισα νὰ τὸν ἐρωτεύωμαι.

Δεῖλὰ καὶ με ἀτέλειωτες προσφυλάξεις, προσπαθοῦσα νὰ τὸν κἀμω νὰ τὸ καταλάβῃ.

Ἐνα βράδυ, πού ἤμαστε προσκαλεσμένοι νὰ περάσωμε τὴ βραδυὰ μας στοῦ συμβόλαιουγράφου, ὅπου ἦταν ὁσηθός, τὸν ἐρώτησα:

—Θάθελες νὰ με χορέψῃς; Τὸν εἶδα νὰ με κυτᾷ καὶ νὰ σφίγγῃ τὰ χεῖλιά του:

—Λυπούμαι, Μαρί - Ρόξ, μὰ ξέρεις πόσο ἀσχημα χορεύω.

Ἡ βραδυὰ ἐκείνη ἦταν ἡ πιὸ ὀδυνηρὴ ὥλης μου τῆς ζωῆς. Ἀνάμεσα στὶς διάφορες νέες γυναῖκες πού χαιρετούσαν τοὺς οἰκοδεσπότες, ἐπρόσεξα ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή μὴν πολὺ ὁμορφὴ νέα, ψηλὴ, ξανθοὶ καὶ ἐπιβλητικὴ. Μόλις εἶδε τὸν Πιερ, τὸ πρόσωπό της φωτίσθηκε.

—Ρένα, εἰσεῖς!

Ὁ Πιερ τῆς ἔδωσε τὸ χέρι καὶ δὲν μοῦ τὴν παρουσίασε. Πέρασε ὅλη τὴ βραδυὰ κοντὰ της. Στὴν ἀρχὴ σ' ἕνα τραπέζι κρύβονταν, ἐπειτα σὺν πινάκλ. Φλυαροῦσαν συνεχῶς χαμηλόφωνα καὶ ὁ Πιερ δὲν ἐγύρισε οὔτε μὴ στιγμή νὰ με κυτᾷ. Ἐχόρεψα, ἐφώναζα, ἤπια σαμπάνια καὶ εἶχα ὅλη τὴ διάθεσι νὰ κρύψω τὸ κεφάλι μου σ' ἕνα μαξιλάρι καὶ νὰ κλαίω.

Τὴν ἐπομένη, εἶχα τὴ μισὴ μέρα δουλειά. Κάθισα καὶ ἔγραφα ὥρες, παρακαλώντας τὸν Πιερ νὰ νοιώσῃ, νὰ μαντέψῃ, ὅλο τὸν μεγάλο καὶ θλιμμένο ἐρωτὰ μου.

Ἡ πόρτα ἀνοίξε. Ἐμπήκε ὁ Πιερ. Ὡς ἐξ ἐνστικτοῦ ἐκλείσα τὸ τετράδιό καὶ τὸ ἔβαλα σ' ἕνα συρτάρι.

—Τί κρύβεις; ἐρώτησε.

—Τίποτε, Πιερ, τίποτε, ἀπολύτως.

Χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ, ἀνοίξε τὸ συρτάρι, τραβήξε τὸ τετράδιό καὶ ἀρχισε νὰ διαβάζῃ. Ἐνῶ ἐγὼ εἶχα τὰ φύλλα, τὸ πρόσωπό του γινόταν ὠχρό.

Ἐπειτα ὕψωσε τὸ κεφάλι: —Ἔτσι, λοιπόν, ἐξηγοῦνται τὰ πράγματα. Ἐχεις ἐραστή!

Μιλοῦσε τόσο γλυκὰ καὶ τόσο συγκρατημένα, πού δὲν κρατήθηκα καὶ ἔπεσα στὴν ἀγκαλιά του κλαίγοντας.

Πολλὴ ἀδελφικὰ, ἔπιασε με τὸ χέρι του τὸ πηγούνι μου καὶ με ἀνάγκασε νὰ σηκώσω τὸ κεφάλι.

—Ποῖς εἶνε, Μαρί - Ρόξ; Ἐγὼ τὸ δικαίωμα νὰ μάθω...

—Μὰ... Πιερ... Σὲ ποιὸν ἔγραφα; Μὰ σ' ἐσένα, σ' ἐμένα μόνο! Ἀρχισα νὰ γράφω αὐτὰ τὰ γράμματα, γιατί ἐνοιωθα τὸν ἐαυτὸ μου πολὺ μονάχο καὶ τὰ ἐξακολούθησα γιατί σ' ἀγαποῦσα...

—Πῶς θέλεις νὰ σε πιστέψω; Πῶς μπορείς νὰ μοῦ τὸ ἀποδείξεις;

—Μὴ ζητᾷς νὰ καταλάβῃς με τὰ μυαλό σου, εἶπα τότε.

Προσπάθησε μονάχα νὰ νοιώσῃς με τὴν ψυχὴ σου. Σφίξε με δυνατὰ ἐπάνω σου καὶ θὰ μάθῃς τότε πὼς δὲν ἀγαπᾷ παρὰ ἐσένα μονάχα.

★

Ἐχε φύγει τώρα μαζί με τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ ἐκπληρώσῃ τὸ καθήκον του ἀπέναντι τῆς πατρίδος. Εἶμαι μόνη στὴν πλατεῖα Σαιν - Σουλπίς. Μὰ τὸ σπίτι δὲν εἶνε πιά κενὸ καὶ δὲν θὰ εἶνε ποτὲ πιά: Ἡ πνοὴ τοῦ Πιερ ὑπάρχει παντοῦ. Κάθε διβλίο κάθε μπουκέτο λουλούδια, μοῦ μιλοῦν γι' αὐτόν. Ἡ ἱρὴ, ἡ νέα αὐτὴ Πολωνίδα πού εἶχα προσέξει στὸ σπίτι τοῦ συμβόλαιουγράφου κυρίου Μπορντεσσὺλ, ἔρχεται καὶ με βλέπει συχνότατα, γιατί ὁ ἀνδρας τῆς ἦταν συμφοιτητῆς με τὸν Πιερ. Εἶνε θαρραλέα καὶ προσπαθᾷ νὰ τῆς μοιάζω...

Κάθε πρωὶ στέλνω ἕνα γράμμα στὸν Πιερ, με τὸ ὁποῖον τοῦ ἐκφράζω τὴν ἐμπιστοσύνη μου, τὴν ἀφοσίωσή μου καὶ τὸν ἐρωτὰ μου. Τὰ γράμματά του εἶνε τὸ ἴδιο τρυφερὰ καὶ γεμάτα ἀγάπη.

Δὲν θὰ εἶμαι ποτὲ πιά μόνη...

ZANIN SOWO

Η ΣΥΝΤΑΓΗ

Χιουμοριστικὸ διήγημα
ὑπὸ ΦΕΛΙΞ ΜΑΡ

Καθὼς εἰσάχνε τὰ μαλλιά τῆς μπροστὰ στὸν καθρέφτη, ἡ Βέρα ἐστράφηκε πρὸς τὸν ἀντρα τῆς, πού φοροῦσε ἐκείνη τὴ στιγμή τὸ παλτό του καὶ τοῦ εἶπε:

—Κάνε μου μὴ χάρι, Ἐρρίκο. Πέρασε ἀπὸ τὸν γιατρό καὶ πές του νὰ σοῦ ξαναδώσῃ αὐτὴ τὴ συνταγὴ γιὰ τὸ ὑπνωτικό, γιατί ἀρχισα πάλι νὰ μὴν κοιμάμαι καλὰ τὴ νύχτα. Νὰ σοῦ γράψω καὶ τὸνομα τοῦ φαρμάκου γιὰ νὰ τὸ θυμῇς.

—Καλὰ, Βέρα, θὰ τὸ θυμηθῶ. Ἄλλως τε θὰ περάσω ἀπ' ἐκεῖ.

Μετά μισὴν ὥρα ὁ Ἐρρίκος ἐπεριέμενε στὸν ἀντιθάλαμο τοῦ γιατροῦ, στριφογυρίζοντας στὰ χέρια του τὸ χαρτάκι ὅπου ἦταν γραμμένο τὸ ὄνομα τοῦ φαρμάκου. Καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο ἐμπαινε στὸ γραφεῖο τοῦ γιατροῦ. Ἐκάθησε μπροστὶς του καὶ ἀρχισε νὰ τοῦ λέγῃ γιὰ τὸ ὑπνωτικό.

—Ὅποτε θέλετε ὑπνωτικό; ἔκαμε ὁ γιατρός γράφοντας κατὰ τὸ διβλίο του.

Ὁ Ἐρρίκος ἀπήντησε καταφατικά καὶ ἀρχισε νὰ ψάχνει γιὰ νὰ βρῇ τὸ περίφημο σημεῖωμα. Φαίνεται ὅμως ὅτι δὲν εἶχε πετάξει ἀφηρημένως, γιατί δὲν κατώρθωσε νὰ τὸ βρῇ.

—Ναί, ἕνα ὑπνωτικό, εἶπε. Ἄλλὰ πρόκειται γιὰ...

—Δὲν κοιμώσαστε καλὰ; τὸν διέκοψε ὁ γιατρός.

—Ὁχι, ἀπάντησε ὁ Ἐρρίκος.

κος χαμογελώντας. Ἐγὼ συνηθὼς κοιμάμαι πολὺ καλὰ, ἀλλὰ εἶνε...

—Καταλαβαίνω, καταλαβαίνω, τὸν διέκοψε πάλι ὁ γιατρός. Συνήθως κοιμώμαστε καλὰ, ἀλλὰ ἔχετε καὶ περιόδους ἀπνίας. Αὐτὲς οἱ ἐνοχλήσεις δὲν θεωροῦνται με νερκωτικά, ἀλλὰ πρέπει ν' ἀναζητήσωμε τὴν αἰτία πού τις προκαλοῦν. Φαίνεται πὼς κάνετε μὴ ζωὴ λιγάνι ἀκανόνιστη.

—Ναί, ἴσως, ἔκαμε ὁ Ἐρρίκος στενοχωρημένος, ἀλλά...

Ὁ γιατρός ἐσήκωσε τὸ χέρι, σὰν δάσκαλος μπροστὰ στὸν ἀμελῆ μαθητή.

—Α, σὰς παρακαλῶ! Δὲν μπορείτε νὰ πῆτε ὅτι αὐτὸ δὲν ἔχει σημασία! Ἡ κανονικὴ ζωὴ εἶνε ὁ κυριώτερος παράγων γιὰ τὴν ὑγεία. Γιὰ νὰ ἰδοῦμε τὸν σφυγμὸ σας.

—Μὰ...

—Τί θὰ πῇ «μὰ»; Μήπως φοβόσαστε; ἔκαμε ὁ γιατρός χαμογελώντας Μὴν ἀνησυχεῖτε.

Ἐπῆρε τὸ χέρι τοῦ Ἐρρίκου καὶ τὸ κάρτησε μὴ στιγμή.

Ὁ γιατρός ἐχαμογέλασε.

—Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σὲ νοχωρήσῃ. Ἄλλως τε πρόκειται γιὰ τὸ καλὸ σας. Ἐκονυμωθῆτε λιγάνι καὶ ἑαλωθῆτε σ' αὐτὸ ἐδῶ τὸ κρεβάτι.

Ὁ Ἐρρίκος ἐκατάλαβε πὼς δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ γιατροῦ. Ἐλόντας καὶ μὴ, ἐπαλῶθηκε στὸ κρεβάτι. Ὁ γιατρός ἐσκίψε ἐπάνω του καὶ ἀρχισε νὰ τοῦ πιέζῃ τὸ στομάχι.

—Ὅταν σὰς πονέσῃ, νὰ μοῦ τὸ πῆτε, τοῦ εἶπε.

—Μὰ σὰς δεβαμὸ ὅτι δὲν ἔχω τίποτε στὸ στομάχι, διαμαρτυρήθηκε ὁ Ἐρρίκος. Ἡρθα μονάχα γιὰ... Ἀχ! ἐφώναξε ἑαφνικά νοιώθοντας δυνατὸν πόνο σ' ἕνα ἀπότομο ζούληγμα τοῦ γιατροῦ.

—Βλέπετε, λοιπόν; ἐφώναξε ὁ γιατρός θριαμβευτικά. Καλὰ τὸ εἶχα μαντέψει. Ὑπάρχει κάποια βλάβη ἐδῶ.

—Στὸ στομάχι; ἐρώτησε ὁ Ἐρρίκος με ἀνησυχία.

—Ὁχι, στὸ σηκῶτι Δὲν σὰς τὸ εἶπε κανένας γιατρός ἔως τώρα;

—Δὲν ἐπῆγα ποτὲ νὰ ἐξετασθῶ. Εἶνε σοβαρό;

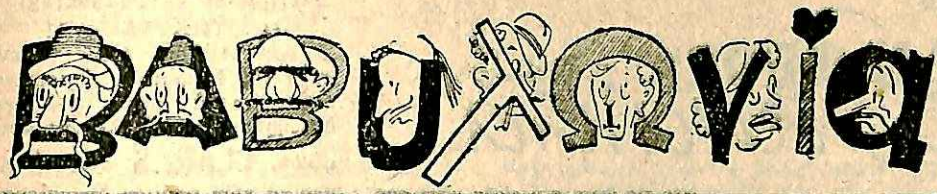
—Ὁχι πολὺ, ἀλλὰ πρέπει νὰ κάνετε μὴ κανονικὴ θεραπεία. Ὅα σὰς ὀρίσω μὴ διατα... Καὶ τώρα ἄς δοῦμε τὴν καρδιά.

★

Ὑστερα ἀπὸ μίαν ὥρα, ὁ Ἐρρίκος ἐπέστρεψε στὸ σπίτι του, ἀπογοητευμένος καὶ καταστενοχωρημένος.

—Ἄλλη γορά, εἶπε θυμωμένος τῆς γυναῖκας του, σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ με ξαναστελλῇ στὸν γιατρό γιὰ τὶς δουλειές σου. Εἶνε πολὺ ἐπικίνδυνον αὐτό. Μπαίνει κανεὶς γινέστατος, καὶ θγαίνει με τρεῖς τέσσερις ἀρρώστειες!...

ΦΕΛΙΞ ΜΑΡ

Κουβέντες τῆς Σμυρνιαῶς Ο ΜΠΑΚΛΑΒΑΣ

Ἡ Ζαμφὴ με μὴ χαματιστὴ φανέλλα μονοκόμματο, ἀνοίξε τὸ παράθυρο τῆς στὴ γωνία τοῦ μεγάλου δρόμου στὸν Ποδονίφτη καὶ φώναξε τὰ παιδιὰ της:

—Ἐλένη, Στάσα, Κωστάκη, ἐλάτε καλὲ μέσα! Σήμερα εἶνε ἡ σκόλη τοῦ πατέρα σας, μπορεῖ νὰρθῇ κανένα δίξιτο νὰ σὰς δῇ μέσα στὸ δρόμο;

Ἐνας μικρὸς ζαχαροπλαστείου κρατοῦσε ἕνα ταβαδάκι μπακλαβά. Στάθηκε καὶ κύτταξε τὴν Ζαμφὴ.

—Δὲ μοῦ λές, κυρά μου, ποῖο εἶνε τὸ σπίτι τοῦ Σπύρου τοῦ σιδερά;

—Ἐδῶ εἶνε, παιδάκι μου. Ἐγὼ εἶμαι ἡ γυναῖκα του. Θές τίποτα;

—Αὐτὸ τὸ γλυκὸ τοῦ στέλνει ὁ κουμπάρος τοῦ ὁ φουρνάρης.

Ἡ Ζαμφὴ, χαρούμενη καὶ γελαστή, ἀρπάξε τὸν ταβά καὶ εἶπε:

—Εὐχαριστοῦμε, πάντα πλοῦσιος καὶ χαρούμενος. Ἐλα μέσα, παιδί μου, νὰ σοῦ δώσω τὰ χαλβαλίκια σου.

Πῆρε μέσα τὸ μικρὸ, τὸν κέρασε κονιάκ, τοῦ ἔδωκε ρετσέλι καὶ ἕνα τάλληρο.

—Στὸ καλὸ καὶ χαιρετίσματα. Τὰ τρία παιδιά ἤρθαν τρεχάτα μέσα μαζί με τὸν ὑπάλληλο τοῦ ζαχαροπλαστείου καὶ ἀρχισαν τὶς φωνές.

—Θέμε μπακλαβῶ, μαμά, μπακλαβῶ, καλέ!

—Καλὰ, θὰ σὰς δώσω νὰ φάτε, λιμάρικα, μὴν κάνετε ἔτσι καὶ σὰς δῇ κανεὶς καὶ γίνουμε ρεζίλι.

Πῆρε τὸ ταβαδάκι στὴν κουζίνα καὶ ἔδωκε ἀπὸ ἕνα κομμάτι στὰ παιδιά.

Τὴν ἴδια στιγμή, ἤρθαν δυο-τρεις γειτόνισσες νὰ τὴν χαιρετήσουν.

—Νὰ χαιρεσῇ τὸν κύριο Σπύρο, Ζαμφὴ μου, καὶ τὰ παιδιά σου.

—Εὐχαριστῶ. Πέραστε, περάστε. Ἡ μικρὴ τῆς κόρη θρέθηκε στὴ μέση με τὸ κομμάτι τὸν μπακλαβᾶ στὸ χέρι.

—Ἦκανε μπακλαβῶ; ρώτησε ἡ Τερψιθέα, μὴ φρυδὸν, ψηλὴ σὰν ἑσκακιστρά.

—Χαράς καὶ τὴν ἀπομονή σου! Πῶς τὰ προφταίνεις μάνη με τόσα παιδιά! φώναξε ἡ Μαρϊάνθη, μὴ χοντρή μαῦρη με πολλὲς ἐλῆξες στὸ μάγουλο.

—Ὁχι, καλέ!, εἶπε ἡ Ζαμφὴ. Τὸ μπακλαβῶ τόνε στείλανε ριγάλο στὸν ἀντρα μου, ἕνας κουμπάρος, σιγάθῃ νὰ σὰς φέρω νὰ δοκιμάσετε.

Ἐφ' ὅσον σὲ πιτάκια τρία κομμάτια γιὰ τὰ δίξιτα.

—Καλὸς εἶνε, εἶπε ἡ Τερψιθέα, μὰ τὸ βούτυρο δὲν εἶνε ἀπ' τὸ καλὸ. Σὰ δεύτερο μοῦ φαίνεται.

—Καὶ ἀντὶς καρύδια, ἔχει μέσα ἀράπικα φιστίκια, ἐπρόσθεσε ἡ Μαρϊάνθη.

—Καλέ, εἶπε ἡ τρίτη, μπενταβὰ εὔδι, γλυκὸ σὰ μέλι! Ἀφοῦ τὴν στείλανε τὰν γυναῖκα, καλὸ εἶνε.

Ἐν τῷ μεταξύ, ἤρθαν καὶ δυο κόρες τῆς Τερψιθέας πού τὸ γυνὴ τῆς Μαρϊάνθης καὶ ἐφάγανε ἀπὸ ἕνα κομμάτι.

Ἐκείνη τὴ στιγμή μπαίνει καὶ ὁ σύζυγος μέσα.

—Καλὸς τὸ Σπύρο, εἶπαν ὅλες. Χρόνια πολλά, νὰ ζῆσῃς, νὰ χαίρεσαι.

—Εὐχαριστῶ γειτόνισσες, νάστε καλὰ.

—Ἦφάγαμε καὶ ἀπ' τὸ μπακλαβῶ πού σοῦ στείλανε, εἶπε ἡ Μαρϊάνθη. Πολὺ ὁμορφος. Καλοξόδιαστος!

—Ποῖς ἔστειλε μπακλαβῶ; ρώτ' ἔ κείνος τὴ γυναῖκα του.

—Ὁ κουμπάρος σου ὁ φουρνάρης, μοῦ πῆ τὸ παιδί.

—Ποῖς φουρνάρης; Ἐγὼ ἕναν κουμπάρο φουρνάρη ἔχω, τὸ νονό τοῦ Κωστάκη.

—Ἐμ' αὐτὸς, εἶπα καὶ ἐγὼ.

—Μὰ αὐτὸς λείπει στὴν Ἀμερὶκα τόσα χρόνια τώρα!

Οἱ τρεῖς ἐπισκέπτρις κυτταχτήκανε καὶ κρυφονέψανε.

Τὸ λακριντὶ τοῦ ΘΡΑΙΣΒΟΥΛΑ ΤΗΣ ΜΟΔΟΣ

Ἦτανε, φαίνεται, γραφτὸ, ρὲ μακωντάσηδες, καὶ αὐτό: νὰ δοῦμε τελευταίως πὼς κάθε σύγχρονη γυνὴ ἀγόρι θέλει νὰ γινῇ καὶ νᾶναι θῆλυ... τ ἔ ω ς.

Στὸν Τύπο διάβασα, ρὲ σεις, προχτές, πὼς κάποια κορασὶς ἀντρικά, λέει, φοροῦσε. Ἐνα ριγὲ κουστοῦμι μπλὲ καὶ ὡς ἀντρας φίνος καί... κ ο μ π λ ε παντοῦ κυκλοφοροῦσε.

Ἦταν τυμμένος εὐπρεπῶς καὶ ἔκοθε βόλτες οὕτω πὼς στὰ κέντρα καὶ στὴν πιάτσα. Κι' εἶχε, ρὲ φίλοι, καθ' ὅδον τὴν πόξα τοῦ Ζουάν τοῦ Δὸν καί... κ α τ α κ τ ῆ σ ε ι ς μάτσα.

Κοριτσομάκι, δηλαδή, ἔκανε κρὰ γιὰ νὰ τὸν δῇ καὶ μέρες νὰ τὸν γλέπῃ. Ὁ δὲ Θρασύδουλος, ἐγὼ, μωρὲ παιδιὰ, τ' ὁμολογῶ, δὲν εἶχα οὔτε... λ έ π ι.

Κι' εἶπα με πόνο μου θαῦ: —Ὁ ἀντρας τείνει νὰ χαθῇ. Ἡ δὲ γυνὴ προκόζει. Ἀφοῦ καὶ ἐκείνη τὴ γυνὴ πού τίποτα δὲν συγκινεῖ γυνὴ μόνο τὴν κόδει!

Γ. ΘΙΣΒΙΟΣ

πούτσα παλαμίντας ἦφαι, πεταμένος τὰ ἐνεται!

Καμπρέσες ἡβόλαι, ἀμετὸς τὸ πάει, ἐλαφρυνόμενος ἐνεται, ἕμα ἄλλο φορὰ Σουρ πουίτσα παλαμίντας ντὲν τρώει καὶ τραούντας ντὲν ἔκει.

Ράφτρα καὶ Νικολάκης τῇ πολὺ τρομαγμένος γίνανε.

Ἐξέκ ὁλοσὺν τέτοιο ζέφκι, τζάνεμ!, εἶπανε.

ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΧΙΟΥΜΟΡ
ΣΠΑΝΙΟ ΠΡΟΣΟΝ

—Δεσποινίς, μισὴ ὥρα τώρα δὲν δγάλατε μιλιὰ.

—Εἶνε γιατί δὲν ἔχω νὰ πῶ τίποτε, κύριε.

—Ὁχι, κύριε.

—Δεσποινίς, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ζητήσω νὰ γίνετε γυναῖκα μου;

Ἡ ΓΡΗΛΑ ΜΥΩΨ: —Διάβολε! Φαίνεται πὼς θρέχει καὶ ἐγὼ θγῆμα με τὸ κυριακάτικο καπέλλο μου καὶ χωρὶς ὁμπελλά!

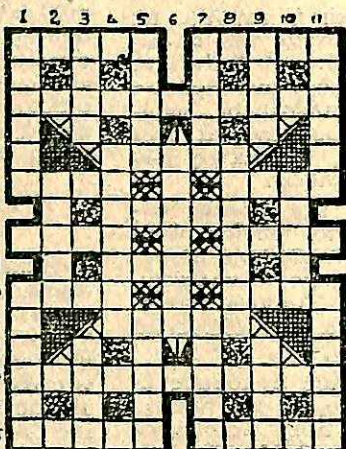
38

ΟΤΙ ΔΙΑΔΟΥΕΘΑΙ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 76

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1) Απαραίτητη ο' ένα έγχροδο μουσικό όργανον. — Σημείον οτι. — Ξεως.
 - 3) Η επιβολή της εξουσίας υπό κοινωνική τινος τάξεως, διά σκληρών μέσων βίας.
 - 5) Μετά της... συνειρήνη ο Ζεύς υπό μορφήν κύκνου.
 - 6) Άνθη. — Δίδεται απαραίτητω, σε κάθε αντικείμενον εμπορικου καταστήματος.
 - 7) Άγαστημένοι των Έλλήνων ποτών, όπως ονομάζεται κοινώς.
 - 8) Ρήμα απαραίτητον στο τέλος μιας έρωτικής επιστολής. — Κριση χρησιμοποιούμενη ως πρώτη ύλη στην κατασκευή ζυθου.
 - 9) Σημασία στην δημοτική η λέξις αυτή σημαίνει και νεύμα.
 - 10) Πρόθεσις. — Τα φορούν οι Ιερείς και οι μοναχοί.
 - 11) Μαλακά, αέρα, τρυφερά εις την ασην.
 - 13) Ευρωπαϊκόν κράτος.
 - 15) Έλληνική νήσος άναφομένη στην Οδύσειαν του Όμηρου. — Μεγάλες εορτές της αρχαίας ελληνικής θρησκείας, προς τιμήν μεγάλης θεάς.
- ΚΑΘΕΤΩΣ
- 1) Το όνομα του δημοσιεύεται καθημερινώς στις εφημερίδες. — Μεγάλη και ιστορική ευρωπαϊκή πρωτεύουσα.
 - 2) Το κατ' έξοχην ναρκωτικών λυσίων και υπνωτικών φαρμάκων.
 - 3) Άκρωτήριο της Πελοποννήσου κατά την δυτική είσοδον του Κορινθιακού κόλπου. — Την γνώρισεν ο Ναπολέων στο Βατερλώ.
 - 4) Η νοτιοανατολική περιοχή της Πελοποννήσου.
 - 5) Χαρά, ευχαρίστησις, τέρψις.

Ψυχική Ικανοποίηση. — Την άπαν, τή ο αναγνώστης άστυοικων μυστορημάτων και ο θεατής άστυ νομικών φιλμ.

6) Προσπάθεια, άποφασιστική πράξις, προς επίτευξιν άποτελέσματος τινος.

7) Δεν είναι... δεσποινίς. — Εμπορική πόλις της Α. Β. Γαλλίας.

8) Ίσχυρός, δυνατός, ρωμαλέος (το θηλυκόν).

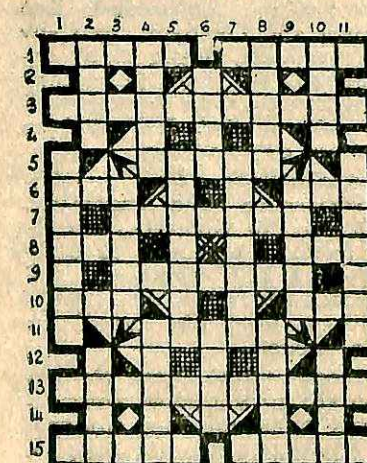
9) Πρόθεσις. — Σωρός κατομένων καυσίμων υλών.

10) Ο μη μετ' άλλων εύρισκόμενος.

11) Το υπό της φύσεως των πραγμάτων ή των συνθηκών επεσπάλμενον. — Η πολύν χρόνον πρό της σημερινής εποχής ύπάρξασα.

Α. Δ.

Και ένας διαγωνισμός άνω κάτω σταυρολέξου

Πρό καιρού είχαμε δημοσιεύσει μερικά παγινίδια του είδους αυτού, για τα οποία ένδειφέρθησαν άρκετοί άναγνώστες μας. Ένα

ΜΙΚΡΑ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ

ΑΡΙΘΜΟΣ 1

Ο Κάρλος, Ιδιοκτήτης ενός πολυτελεστάτου αυτοκινήτου είχεν άποφασίσει να παρακολουθή όλα τα έξοδά του, άκόμη και τα πιο άσημάντα.

Μίαν ημέρα λοιπόν άγόρασεν

πέντε έλαστικά για τους τροχούς του άρτιου του αυτοκινήτου. Οταν άχρηστεύθηκε και το τελευταίο έξ αυτών, τότε ο Κάρλος έκανε την έξης παρατήρησι, δεδομένου ότι τα έλαστικά άντηπον σάπουν διάφορες ποιότητες.

Δύο έξ αυτών είχαν διανύσει 4.000 χιλιόμετρα έκαστον, ένα

το είχε διανύσει 12.000 χιλιόμετρα και τα άλλα δύο άνα 15.000 χιλιόμετρα έκαστον.

Ύποθέτοντες ότι οι άριθμοί αυτοί άντιπροσωπεύουν άκριβώς την αξίαν έκαστου έλαστικού πόσα χιλιόμετρα κατόρθωσε να διανύσει ο Κάρλος άλλαζοντας το έλαστικόν του βοηθητικόν τροχού στην κατάλληλη περίσσει, όπως άποτε να άχρηστεύσων άλλ συγχρόνως; Δηλαδή, πόσα χιλιόμετρα διέτρεξε το αυτοκίνητό του Κάρλου με την βοήθεια των πέντε άγορασθέντων έλαστικών;

Ένας καλόντρος μπήκε μία μέρα σε κάποια έκκλησία όπου εφύσκοντο οι εικόνες τριών Άγίων: του Άγίου Πέτρου, του Αγίου Παύλου και του Αγίου Ιωάννου.

Άπευθυνόμενος στον πρώτον του είπε:

— Εάν μου διπλασιάσθης, άγιέ μου τα χρήματα που έχω στην τσέπη μου, θα προσφέρω 6 δραχμές για τους φτωχούς.

Ο άγιος Πέτρος έκανε το θαύμα του, και το ποσόν διπλασιάσθηκε. Ο καλόντρος εξέπληρωσε το τάξιμό του. Έπειτα έστράφη προς τον άγιο Παύλο και έκανε την ίδια παράκλησι και την αυτην ύπόσχεσι, την οποία κατω, χρημάτα του διπλασιάσθησαν για δεύτερη φορά. Τα ίδια έπανεληφθησαν και με τον άγιο Ιωάννην.

Μίαν ώρα άργότερα, ο καλόντρος έξήγαγε από την έκκλησία και κάνοντας μία πρόχειρη έρευνα στή τσέπη του διέπιστώσεν ότι είχε μείνει άπένταρος.

—Μήπως μπορείτε να βρήτε ποσα χρημάτα είχε όταν μπήκε στην έκκλησία;

Καθέτως:

- 1) ΟΡΘΟΣ — ΣΚΑΛΑ. 3) ΡΕΜΒΑΣΩ. 4) ΗΡΑ — ΝΕΛΑ. 5) ΑΣΠΙΣ. 6) ΑΔΗΣ — ΥΠΕΡ. 7) ΤΟΝΟΝ. 8) ΦΟΡΑ — ΤΥΧΗ. 9) ΘΕΑΜΑ. 10) ΦΩΝΗ — ΓΟΜΩ. 11) ΣΠΑΝΗ. 12) ΔΑΣ — ΕΙΣ. 13) ΗΛΙΑΣΙΣ. 15) ΛΑΔΗΣ — ΣΙΩΠΗ.

ΠΟΛΕΙΣ

ΑΡΙΘΜΟΣ 1

Να εύρεθών τα όνόματα όκτώ σημαντικών πόλεων της Ελλάδος, τα όποια να άρχίζουν όλα από «Κ».

ΑΡΙΘΜΟΣ 2

Να εύρεθών τα όνόματα έπτά μεγάλων πόλεων της Ευρώπης, τα όποια να άρχίζουν όλα από «Μ».

ΑΡΙΘΜΟΣ 3

Να εύρεθών τέλος τα όνόματα δέκα ελληνικών νήσων, τα όποια να άρχίζουν όλα από «Σ».

Η άπάντησις σε κάθε πρόβλημα πρέπει να δοθή έντός 3 λεπτών και γαρ, να χρησιμοποιηθών έο. ηθητικά μέσα.

Δεκαπέντε όνόματα ήθοποιών

- 1) Σ — Ρ — Μ — Ο — Α — Ι —
- 2) Φ — Ρ — Α — Τ — Α —
- 3) Ε — Η — Ο — Π — Ο — Ε —
- 4) Β — Ρ — Κ — Ρ — Ν —
- 5) Κ — Ρ — Ν — Υ — Α — Ρ —
- 6) Ι — Ε — Ν — Α —
- 7) Κ — Ι — Φ — Α — Σ — Σ —
- 8) Ν — Ι — Ν — Ν — Α — Μ — Ι —
- 9) Υ — Ν — Υ — Ο — Τ —
- 10) Υ — Ρ — Υ — Π — Ρ —
- 11) Μ — Ρ — Α — Γ — Ε — Θ —
- 12) Σ — Ρ — Β — Ν — Λ —
- 13) Β — Β — Α — Ρ — Μ — Ν —
- 14) Ζ — Ρ — Α — Α — Τ — Ρ —
- 15) Μ — Σ — Λ — Ο — Γ — Α —

Δέν πρόκειται περί Ιερογλυφικών! Τα διάφορα αυτά γράμματα άνευ καμμιός, άπολύτως σημασίας άντιπροσωπεύουν τα όνόματα δεκαπέντε διασημών κινηματογραφικών άστέρων, τους όποιους έθασ μάσαμε ήδη σε διάφορες ταινίες της πρό δμηνου άρξαμένης χειμερινής περιόδου.

Και τα δεκαπέντε αυτά όνόματα θα σας είνε άσφαλώς γνωστά, εφόσον έχετε πρόκεινται περί ήθοποιών

του, όποιους μας παρουσιάζει διά πρώτων φορών η άθηναϊκή όθόνη. Γνωρίζοντες λοιπόν ότι κάθε παιδά άντιπροσωπεύει ένα γράμμα, προσπαθήσατε να άνακαλύψετε τα δεκαπέντε αυτά όνόματα.

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΟΡΘΟΝ "Η ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ

- 1) ΟΡΘΟΝ.
- 2) ΟΡΘΟΝ.
- 3) ΟΡΘΟΝ.
- 4) ΟΡΘΟΝ.
- 5) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ: 48.
- 6) ΟΡΘΟΝ.
- 7) ΟΡΘΟΝ: Βιέννην, Βουδαπέστην και Βελιγράδιον.
- 8) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ: ο Άμαζόνιος.

9) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ: 2.918.

- 10) ΟΡΘΟΝ.
- 11) ΟΡΘΟΝ.
- 12) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ: Κράτος της Κεντρικής Αμερικής.
- 13) ΛΑΝΘΑΣΜΕΝΟΝ: η Γροιλανδία προς Β. του Καναδά.
- 14) ΟΡΘΟΝ.
- 15) ΟΡΘΟΝ.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ ΑΡΙΘ. 75

Οριζοντίως:

- 1) ΟΡΘΟΣ — ΣΚΑΛΑ. 3) ΡΕΜΒΑΣΩ. 4) ΗΡΑ — ΝΕΛΑ. 5) ΑΣΠΙΣ. 6) ΑΔΗΣ — ΥΠΕΡ. 7) ΤΟΝΟΝ. 8) ΦΟΡΑ — ΤΥΧΗ. 9) ΘΕΑΜΑ. 10) ΦΩΝΗ — ΓΟΜΩ. 11) ΣΠΑΝΗ. 12) ΔΑΣ — ΕΙΣ. 13) ΗΛΙΑΣΙΣ. 15) ΛΑΔΗΣ — ΣΙΩΠΗ.

Καθέτως:

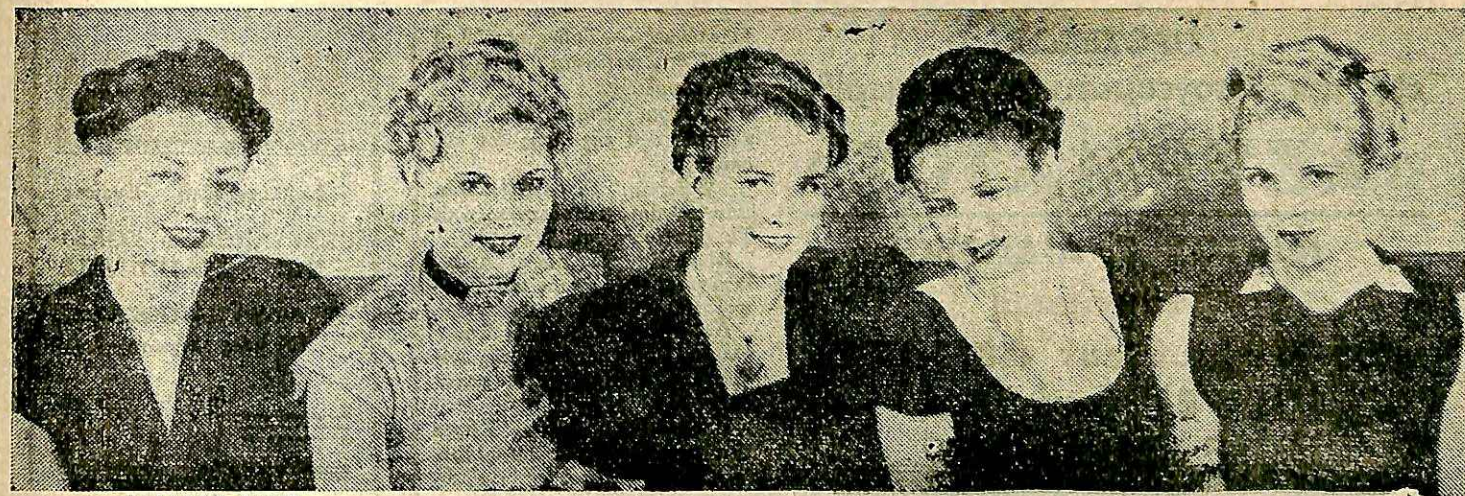
- 1) ΟΡΓΗ — ΔΕΜΑ. 2) ΡΑΔΙΟΦΩΝΑ. 3) ΘΗΡΑ — ΣΗΜΑ. 4) ΑΣΤΑΘΗΣ. 5) ΣΑΜΟΣ — ΠΟΙΟΣ. 6) ΠΕΝΤΑΡΑ. 7) ΣΠΑΘΙ — ΝΗΣΙΣ. 8) ΣΥΝΤΑΓΗ. 9) ΑΓΩΝ — ΕΣΤΩ. 10) ΕΣΕΡΧΟΜΑΙ. 11) ΑΡΤΑ — ΣΙΓΗ.

INSTITUT DE BEAUTE
me KETTV

ΕΡΜΟ 35

ΕΡΜΟ 42

ΤΗΛΕΦ. 22088

ΚΥΡΙΕΣ ΜΟΥ

Σας παρουσιάζομεν τα άνωτέρω μοντέλα σε διάφορες φόρμες που έκάστη προσ αρμόζεται σε στύλ και ώραδιότητα της ΜΙΣΕ-ΕΝ-ΡΛΙΣ Μόνον διά της ΡΑΔΙΟ — ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ θα κατορθώσετε να παρουσιάσετε τας κομμώσεις σας άναλόγως του γούστου σας. Κρατήσατε άκριβή διεύθυνσιν ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ ΠΕΡΜΑΝΑΝΤ ΒΕΡΓΟΠΟΥΛΟΥ Χαλκοκονδύλη 13. Τηλ. 53277.

Το μυδιστόρημά μας
ΕΝΩ ΤΟ ΚΑΡΑΒΑΝΙ ΔΙΑΣΧΙΖΕΙ
ΤΗΝ ΕΡΗΜΟ
θα συνεχισθῇ στο έρχόμενο

Αυτό το Μικρό Λάθος
μπορεί νά σας κάμη νά φαίνεσθε
10 Χρόνια
Μεγαλύτερα

Τελευταία ώρα
Η ΜΕΓΑΛΗ ΝΙΚΗ ΤΟΥ

Κάμε κάτι
περισσότερο για τα
δόντια σου:
Χλωροδόντ
την όδοντόπασταν
όνεγνωρισμένης
ποιότητας.

CHLORODONT

Οδοντοπάστα

Ένψ ένα χαώμα πούδρας μπορεί νά σας κάμη νά φαίνεσθε νέα και νά στολίξη την επιδερμίδα σας με άπερίγραπτον ωραιότητα, μία άλλη μπορεί νά σας κάμη νά μοιάζετε σάν γοργά. Τό νά είσθε μελαχροινή δέν θέλει νά πη ότι πρέπει νά μεταχειρίζεσθε μία πούδρα διά μελαχροινές ή ραβελ σκούρα εάν πάλι είσθε ξανθιά τίποτε δέν επιβάλλει την χρῆσι πούδρας ραβελ άνοικτης. Ο άσφαλέστερος τρόπος νά εκλέξετε τό χρώμα όπου σας πηγαίνει καλύτερα είναι νά δοκιμάσετε εις τό πρόσωπόν σας έξ διαφόρους χρωματισμούς και νά δῆτε ποιά σας πηγαίνει καλύτερα. Δύνασθε επίσης νά χρησιμοποιήσετε μίαν πούδραν όπου κρατά επί της επιδερμίδος σας για νά νη δρίσκεσθε εις την ανάγκην νά πούδραρίζεσθε συνεχώς. Μπορείτε νά κάμετε κάθε πούδρα νά κρατά, άρκει νά προσθέσετε σε κάθε κουτί ένα κουτάλακι του καφέ μωδε ντι κρέμ. Είς την πούδρα Τοκαλόν ή μωδε ντι κρέμ, είναι έπιστημονικώς άναμειγμένη άκριβώς εις την πρέπουσαν αναλογία με πούδρα έντάκτως λεπτήν, άεροποιημένην. Δέν

σχηματίζει ούτε κηλίδας, ούτε πλάγας επί της επιδερμίδος και, μία άλλη χρησιμοποιήσθαι θα σας δώση επί όντων δολιχόρους όρας τό καλύτερο και γοητευτικότερο χρώμα.

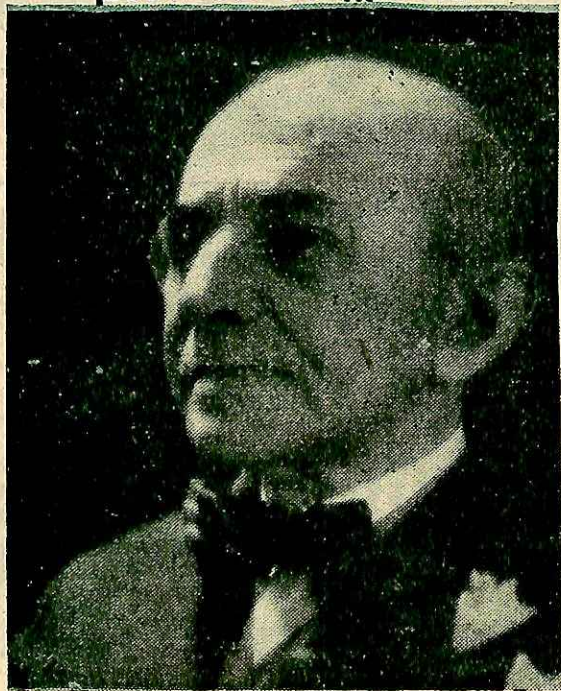
3.000.000 γυναίκες μεταχειρίζονται κάθε πρωί την πούδρα Τοκαλόν. Η άπόχρωσις ελέγχεται τη βοήθεια τελευταίως άποκαλυφθέντος μηχανήματος όπερ άποκλείει οιοδήποτε λάθος

IRIDA
ΒΑΦΑΙ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

ΓΕΝ. ΑΝΤ.
Γ. ΒΑΣΙΛΟΥΝΗΣ & ΑΣΤ. ΘΩΜΑΚΟΥ
ΚΑΠΝΙΚΑΡΒΑΣ 19. ΤΗΛ. 27.551

ΠΡΟΣΕΧΩΣ
εις την απογευματινήν έφημερίδα
«ΑΣΥΡΜΑΤΟΣ»

ΜΙΛΤΟΥ Γ. ΛΙΔΩΡΙΚΗ
'Αναμνήσεις
πού δέν σβύνουν (1879-1939)
'Η 'Ελληνική ζωή
μέσα σέ 60 χρόνια

Αγαπώμενη μου γυναίκα...
Αντίο...
Μιλτιάδης Λιδωρίκης

ΜΕΡΙΚΑ ΑΠΟ ΤΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ
ΤΩΝ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΩΝ
ΤΟΥ Κ. Μ. Γ. ΛΙΔΩΡΙΚΗ

Σάν τέλειος Ρωμηός από μικρό παιδί έγινα πολιτικομανής και παρακολουθούσα τα πολιτικά γεγονότα. Πώς όταν ήμουν παιδί είδα τους Πρωθυπουργούς της 'Ελλάδος. 'Η κηδεία του 'Αλεξάνδρου Κουμουνδούρου. Κοινωνικά σχέσεις και πολιτικά φρονήματα. Τό σαλόνι του Τρικούπη. Πώς έδεχτο ή Σοφία Τρικούπη. 'Η ιδιωτική ζωή του Χαριλάου και της Σοφίας Τρικούπη. Τό σαλόνι του Θεοδώρου Δελγιάννη. 'Η επέμβαση των γονέων μου να παύσω την πολιτικομανία. 'Αθηναϊκά Λόγια και Σχολεία. 'Ο αλχημίστης 'Αλέξανδρος

Μωραϊτίδης και ή εισαγωγή μου στο Γυμνάσιο της Πλάκας. Τό Γυμνάσιο της Πλάκας και οι σπουδές μου στο εξωτερικό. Πετροπόλεμοι. Βγαίνοντας από τό Γυμνάσιο. 'Εθνικές Γιορτές και Τελετές. 'Η ενηλικίωση του Διαδόχου Κωνσταντίνου. Πώς θυμάμαι την 'Αθήνα πρό πένητα και πλέον χρόνων. Κίηποι και δεινδοστοιχίαι. Τά μέγαρά, τά σπίτια και ή 'Αρχιτεκτονική της 'Αθήνας. Οι τοίχοι, οι μάνδρες και οι γωνίες των δρόμων. Πρώτοι σταθμοί της ελευθερίας μου τά κέντρα της εποχής εκείνης. Καφέ Ρεστοράν — Εστιατόρια — Μπουχαλές — Μαστιχάδων — Μπαρ —

Μποτέγκες — Ταβέρνες — 'Αχι Βάχι — Σπασίματα ποτηριών και κεφαλιών. Θλιβεράι αναμνήσεις πού καμιά χαρά της ζωής δέν τις σκεπάζει. Ψαδάκι, ρεπουμπλικάνισσα, μαστουναί, μπουτουνιερίτσα. Τό βάπτισμα του Γλεντζέ. Καφέ Σαντάν, Καφέ 'Αμάν. 'Υπόγειοι, 'Ανώγειοι και Κρυφοί Παράδεισοι. Δεί δη χρημάτων. 'Ο Τοκογλύφος προσωπικός της μόδας και απαραίτητος... κατά στροφεύς. Κοινωνικά 'Αθήναι. Κόρτε τότε αντί του άγνώστου φλέργ. 'Εορταί — Χοροί — Δεξιώσεις — Μπαλ Μασκέ — Μπαλ Κόστωμ — Ζούρ Φιξ στα Μέγαρά και στα μικρά σπίτια. Οι ώραιες της εποχής. Οι καταντητά των καρδιών. Αί πρώτα λεμβοδρομεία. Αί πρώτα 'Ιπποδρομεία στο Νέο Φάληρο. Τά κνήγια της 'Α-λεπούς. Πρωτομαγίες — Κούλουμα, στην Κηφισιά, στα Πατήσια, στην Κολοκυνθού, στα Φάληρα. Τά άριστοκρατικά περιβάλλοντα μέσα στα ώμορφα λουλούδια της οί ώμορφες της 'Αθήνας... Γκάρντεν πάρτυ στις ώραιες και άριστοκρατικές έξοχες. Πώς έζησα τη ζωή της 'Αθήνας και πώς την αγάπησα, πώς χάρισα μέ τους εύτυχμένους και πώς πόνεσα μέ τους πονεμένους. Τό Παλάτι. 'Ο Βασιλεύς Γεώργιος δ' Α'. 'Η Βασίλισσα 'Ολγα. Κωνσταντίνος και Σοφία. 'Ο Πρίγκιπ Νικόλαος Καλλιτεχνική Ψυχή. 'Η Αούλ.

'Η Πολιτική και Στρατιωτική μου ζωή. Λοχίας και 'Επιλοχίας των Ευζώνων. Τό 'Ελληνικόν Θέατρον μέσα σέ 50 χρόνια. Ξένοι θίαιοι παρά 'Αθήνας. 'Ερασιτεχνικά παραστάσεις στο Παλάτι, στο τότε Βασιλικό και στα άλλα θέατρα χάριν φιλανθρωπικών σκοπών. 'Ο υπό την Προεδρίαν του Πρίγκιπος Χριστοφόρου 'Ομιλος 'Ερασιτεχνών. 'Εξοχαί: Τά Φάληρα — Τά Πατήσια — 'Η Κηφισιά κ.λ.π. 'Η Ζωή μου και τά Ζωά. Τέλος τίποτε δέν μένει από την 'Ελληνική ζωή, από την 'Αθήνα, από τον ώραιο και τον άσχημο κόσμο της, από τά ψηλά και τά χαμηλά κέντρα της, από τό σύνολό της χωρίς να μη περιλαμβάνεται στις «'Αναμνήσεις πού σβύνουν» του κ.

ΜΙΛΤΟΥ Γ. ΛΙΔΩΡΙΚΗ
«ΜΗΝΥΤΩΡ»

ΜΟΝΤΙΑΛ

Καλλιτεχνική 'Ενωσις
ΚΥΡΙΑΚΟΣ - ΚΟΚΚΙ-
ΝΗΣ - ΦΙΛΙΠΠΙΔΗΣ
Η ΛΟΥΪΖΑ ΠΟΖΕΛΛΗ
Σέ νέες δημιουργίες

ΟΙ ΤΡΕΙΣ

ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Νέα 'Αθηναϊκή ήθογραφία
ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗ - ΕΥ-
ΑΓΓΕΛΙΔΗ

Μουσική ΡΙΤΣΙΔΑΡΗ
Σκηνοθέτης του έργου
Δ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Μακέτες και σκηνογρα-
φία
ΜΑΡ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Πρωταγωνιστούν :
ΜΑΡΙΚΑ ΚΡΕΒΒΑΤΑ
ΑΔΙΚΗ ΒΕΜΠΟ
ΓΕΩΡΓ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΟΥ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΙΑΤΡΙΔΗΣ
ΜΙΜΗΣ ΣΙΜΟΠΟΥΛΟΣ
Γ. ΝΕΖΟΣ
ΦΡ. ΜΑΝΕΛΛΗΣ
Ν. ΠΛΑΤΗΣ
Γ. ΚΑΜΒΥΣΗΣ

Η ΣΟΦΙΑ ΒΕΜΠΟ

λαμβάνει μέρος διά πρώ-
την φοράν εις 'Αθηναίικην
'Ηθογραφίαν και έκτελεί
τραγουδία ειδικώς γραμ-
μένα διά τό ίδιόρρυθμον
ταμπεραμέντο της

ΟΙ ΤΡΕΙΣ

ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

Είναι νέα 'Αθηναϊκή 'Η-
θογραφία της οποίας ή έ-
πιτυχία είναι γεγονός
'Εκάστην ΤΡΙΤΗΝ-ΠΕΜ-
ΠΤΗΝ και ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΛΑΓΚΑΙ
ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑΙ
'Αριθ. τηλ. 23.727

'Η έκλεκτή λογοτέχνης
πού κρύβεται υπό τό ψευ-
δώνυμο Ρέα Ρ. 'Απάντα σ'
όσες από τις αναγνώστρι-
ές μας της ζητούν συμβου-
λή γιά έναν ψυχικό τους
πόνο ή μίαν αισθηματική
τους περιπέτεια.
Κάθε ερώτηση, γιά να
τύχη απαντήσεως, πρέπει
να συνοδεύεται από 5δρα-
χμο γραμματόσημο.

ΕΛΙΝΟΡ Ε. Α

'Εάν πού αισθημαί πού νέου 'είνε
πράγματι σθεαρό δέν πρέπει να
παραινεσθ από την ύλη, την άνι-
τίγηλό σου. 'Εάν παραινεσθ, ση-
μαίνει ότι ποτέ δέν σε άγνόησε
μέ ελκυστικώς και θα 'είνε εύ-
τυχής συμπτωσις γιά σενα πού
θα άποκαλυφθί προτού πόν άγνα-
πής περιστάσεως καί έκτελής
μολί του όποτε μιά παρρησία α-
ποκαλύψις θα ήτον γιά λογάρους.
σέ σου πολύ δυσχερές. Πιόσε-
ς, παρ' όλ' αυτά, μήπως γελιέ-
σαι στις ύποψίες σου και δέν
συμβαίνει τίποτε. Σέ τέτοια πε-
ρίπτωσι μίην του δειχθής σκλη-
ρή και πόν άπομακρύνεις χωρίς
λόγους

ΜΑΡΤΣΙΑΝ ΜΟΡΝΕΥ

Δέν υπάρχει ήρόπος γιά να
καταλάβεις άν κα αισθημαί του
άναγνώστη σου άπειναι σου
είνε ελκυστική, άλλως από την
άποψη σου ψυχολογία. 'Η συ-
νήχη άποψη σου μολί του ή μολί
λόν ή διάκρισις των σχέσεων σας
θα σε πείρη ή όχι περί αυτού
'Εάν δειχθής ότι τον άναγνώστη
άλλά και γιά τον περί οδ ό λώ-
γος έχει ήδη σχηματιστεί, καθώς
φαίνεται άρκετά, καλήν άρεσάν
Περμένει την εξέλιξη του είδω-
λίου σας

ΧΑΜΕΝΟ ΟΝΕΙΡΟ

Γιατί τόσο άπογοήτευσι, μι-
κρούλα μου φίλη; Δέν έλέπω. ή
υπόθεσις σου να μίην μολί εύ-
κολα να κοινωνήσθ. Βέβαια κ'
έπρεζε έσύ πολύ καλά να έκφρά-
σής τά αισθημαί σου, αφού ή
σαν ελκυστική Σπύρε να έξη-
σής μάλιστα και προφορικά,
γιά να πόν άναγνώστης να έκφρά-
σής κα' ούτως πού δικά του αλ-
σθημαί. 'Οχι όμως, προς έλπί-
δα άποψέως έκφράσεως και πει-
σμενικά λόγια! Συναγώνισής του
μέ τον ίδιον ελκυστική τρόπον πού
μεταφραστικής στα γραμματικά
σου. 'Ενός άσχημος πολιτισμέ-
νος, όπως μου τον περιγράφεις,
και μέ την πείρα της ζωής πού
λές ότι έχει, θα πρέπει να φανή
λεπτός άπειναι σου και να έξη-
γηθί σθεαρά και λογικώς άποψέως.
Προάλεσε λοιπόν, αύτή την έ-
ξηγησί μετ'όσον σου έσο μπορείς
ταχύτητα, γιά να ήσυχάσης και
να μίην άγνώστης μέσα στην άμφι-
βολία σου.

ΓΑΛΑΖΙΟ ΔΙΑΜΑΝΤΙ

'Αν κα δέν μπορείς να έρω-
δάρεις στοιχείους όσους να έψη-
σας σαφή ιδέαν πού χαροποιεί
του, στο άδύνατο και άόριστο
γράφου σου, έχω την εύπονησί
ότι ό νέος πού μου άναφέρεται δέν
αλλά την άπόψη σου. Φαίνεται
καί μένα πολύ αισθηματική και
μέ μεγάλη καρδιά άνή όμορφά-
τος έπείσας άν κρίνθί καί ως
πό την άσπληή συμπεριφορά του
πρός την διακρισις της γυναι-
κής σου, παρανοιάζεται άνθρώ-
πος μισοπροσητής και παρορμη-
τικός. Περιφρόνησε πόν χίλιες φο-
ρές σου, πονεμένη μου φίλη, άν
αυτός δειχθί διαθέσεις πού σε

περιφρόνηση καί φρόν. Σοίξε
την καρδιά σου και περιέλασε να
την ελαστικής όταν θα σου πα-
ρουσιασθί μιά καλύτερη εύκαι-
ρία. Καλώς μίην τό πάθος ός α-
πλή παρηγορία—ή εύκαιρία θα
σου παρουσιασθί άσφαλώς στο
προσέχες μέλλον.

ΠΙΠΗΝ Κ

'Η καθυστέρησις αύτή των όρ-
μών πού σου παρουσιάζεται, είναι
έξθαστα μιά περίπτωσις άσπλη-
της, άλλως θα καί άσπλητης.
Δέν είναι φρονιμώδη παθολογικό.
κατά τη γνώμη μου άλλα μολί
λόν ψυχολογικό. Θα έπρεπε να
ζητούσε καί τη γνώμη κανόνος
ψυχιάτρου, ως ειδικώτερου σε τέ-
τοια ζητήματα. Βλέπεις ότι σου
μολί περί όρων, γιάτι άλλως
δέν έξηγώ στην ήλικία σου τά
δεδομένα πού μου έμπιστεύεσαι.
'Εκτός πιά άν δέν έκφράζεσαι
καλά στο γράμμα σου και προ-
καίπας άπλώς περί — ιδεολογικής
άγασης, όποτε τό πράγμα είναι
έντελώς διαφορετικό και ή συμ-
βολή μου διαφορετικώτερη: να
περιμένθί κέρρη μόνο του τό
'ερωτικό σκίτημα πού δέν έ-
χεις ως τώρα νιώσει.

ΒΙΟΛΕΤΤΑΝ

Οι φίλες, έθέσαστε άφορούν τό
παρελθόν και τό παρελθόν έόνα,
όπως όμολογείς δέν σε έλκυσ-
θείς. Δέν πρέπει λοιπόν να σε
άνδισαθέρουν και οι φίλες. Τό
παρόν είναι ή άφροσύνη πού
σου δείχνει καί ή πιστή του έ-
γάπη. Τόν άναγνώστη κ' έσύ; Ρώ-
τησε την καρδιά σου και συμ-
μορφώσου σύμφωνα μέ την άπάν-
τησί της. Τίποτε περισσώτερο.

ΑΠΟΤΥΧΗΜΕΝΗΝ ΣΤΗ ΖΩΗ

'Αποτυχημένη στη ζωή;—σέ μιά
ήλικία 15 έτών! 'Οχι κα μί-
κρούλα μου! Γιατί τόσο έλα να
προεξοφλήσθ τό μέλλον πού είναι
άκόμη έμπρός σου άδύνατο. Χω-
ρίς νάχης κόμει ούτε ένα τούσ
θα έμαθαίς σ' αυτό; Θεωρείς,
λοιπόν, τόσο σθεαρό και άσπλη-
νός τάς δυστοχίας τό ότι θεωρείς
ένα έμπόδιον στην πραγματοπο-
ποίησι των παιδικών σου όνειρων;
Οι γονείς σου, μ' όλον τό δική
της πού τρέμουν και λαχταρούν
γιά τη ζωή σου, σε άπονο-
νούν από την παράπολη κλίση
σου. Σέ έβδωσαν να σπουδάσης
κάτι πού γιά όλες τις γυναίκες
είνε ή βάση και τό έφόδιο της
ζωής. Μείνε και τελειοποιήσου. Ί-
πομονηκά, κ' όταν όλο σου άρι-
μοσύνη άρκετά τό πνεύμα σου κ'
όταν έπίσης γίνθς άσπλητης μέ
την ένθελικιά σου, τότε άσφαλ-
ώς τό δρόμο πού θα θελήσθς

ΜΕΓΑΛΗΝ ΠΕΜΠΤΗΝ

Ούτε ό ένας, ούτε ό άλλος
πρέπει να πεθάνθ, ούτε άλλος
ούτε θεληματικά ούτε καί μολί
οι δύο, ούτε ό ένας μόνο. 'Ανοή-
τες! Κρίμα πού ζούσε πόν 200
αίωνα, τον αθάνα πού πολιτισμό!
Θα άποφύγθ να σου κάμω θεωρία
γιά τό δικαίωμα πού έχει καί ως
έπ'όσον στη ζωή πού δική του και
πολύ περισσότερα στη ζωή τό
άλλου. Τό ζήτημα τό παρην α-
πό ένεαίως άλλη πλευρά και
λέω: 'Αέθια γιά μιά παροδότησι
να πονή καί ως ή να άναστήσθ;
'Οχι. 'Αμ' να θυσιασθ; Χίλιες
φορές όχι! 'Η περιφρόνησις είναι
ή πιο τίμια, ή πιο άπλάτης των
κακών παρρησίας. Περιφρόνησε, λοι-
πόν κα έχάσε τη.

ΑΜΑΕΤ Κ. (Μόδερν)

Δέν έρω πιά άν σ' έρωτη-
τή ή άπάντησις μου, πού άναγκα-
στικά σου δίδεται άρνη. Λόγω
της πληθώρας των έπιστολών πού
λαμβάνω. 'Εκείνες τίποτέ άν τό
μεταξύ: 'Αν όχι, τότε, άμα έ-
κάνθεις στην 'Αθήνα προσάψθς
να την έλθς προσωπικά και να
της μιλήσθς. Μίην της γράφθς
μήπως την έξέθεις. Μήπως της
καθάρθς γιά τό αισθημαί σου κα
άναφέρθς της τί είναι αύτή γιά σε-
να. 'Αφού άλλως έξέθεις σου ή-
δη στον έξάεσθ σου ότι σε
συμποθεί, δέν πρέπει να σου άρ-
νισθί τώρα. Συναγώνισέ σου γιά
τη συνέχισα.

ΡΕΑ Ρ.

ΤΟ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ ΤΟΥ ΘΗΔΑΥΡΟΥ

Οι άπειθυνομένοι διά πάσαν συμβου-
λήν προς τον Δ)ρα Κάμα, πρέπει άπα-
ραιτήτως να γράφουν την άκριβή ήμε-
ραν, μήνα και έτος της γεννησεώς των,
εί δυνατόν δε και την άραν. Αί έπιστολαί πρέπει να συνοδεύων-
ται με γραμματόσημα αξίας 5 δραχμ. διά την άπάντησιν.
Αί κοσμικά έπιδράσεις κατά
την εβδομάδα από της 1ης μέ-
χρι και της 21ης Δεκεμβρίου έ-
χουν ως άκόλουθος:
Κατάλληλοι άραι διά τάς ύπο-
θέσεις και τάς επιχειρήσεις άπο-
λίτως εύνοικαί, δέν άποφύγουν κα-
τά την τρέχουσάν εβδομάδα.
Διά τά χρηματικά έν γενεί ζη-
τήματα είναι κατάλληλοι αι άραι
10—11 π.μ. της Κυριακής (17),
4—5.15 π.μ. της Τρίτης και 6
—7 π.μ. της Πέμπτης (21).
Διά την άγοράν λαχείων προ-
τιμήσθτε τάς ώρας 6—7 π.μ. της
Κυριακής (17), 6.45—7.50 π. μ.
της Τρίτης (19) και 2—3 π.μ.
της Πέμπτης (21).
Διά τά τυχερά παιγνίδια έλθέ-
στε μίαν από τάς ώρας 5—8.30
π.μ. της Κυριακής (17), 10.45—
3.15 π. μεσ. της Τρίτης (19) και
4—5.30 π.μ. της Πέμπτης (21).
Αί αισθηματικά ύποθέσεις εύ-
νοούνται κατά τό άπόγευμα της
Παρασκευής (15) και 3—5 π.μ.
της Κυριακής (17).
ΣΙΩΛ — ΦΑΡΟΣ.— Αί δυσκο-
λίας δέν θα λείψουν εις την ζωή
της. Θα είναι όμως μικράς δια-
στάσεως και θα άπερπηθώσιν εύ-
κόλως. 'Υγεία όχι πολύ σταθερά.
Πολλά από εκείνα τά όποια έση-
μαίνουν διά την «Βέβα» —Φάρος—
λαχύνου καί δι' αύτήν. Γάμος κα-
λός, άλλ' όχι σύντομος. Μερικά
μεταπτώσεις, ιδίως κοινωνικά και
οικονομικά, εις την ζωή της. Είς
τό σύνολόν της όμως θα είναι άρ-
κετά καλή.

ΣΟΥΕΖ 1939.— Ζωή άσπλητης
και άνησυχός. Πολλά έμπόδια σπά
πρώτα σας έθήματα. 'Εναντιότητες
στις αισθηματικές σας περιπέτει-
ες. Κοινωνικά προστριβή πού
θα σας άδηγήσουν πολλάκις εις
αδιέξοδα. 'Η ζωή σας θα ήρε-
μισή μετά τό 1943. Γάμος έξ-
ερωτός, όχι όμως σύντομος.
'Η ύγεία σας δέν είναι πολύ στα-
θερά και πρέπει να προσέχετε.
Κίνδυνος άπρόσπτην περιπτώσεων
και άτυχημάτων. Πρός τό παρόν
δέν έλέω τίποτε τό σθεαρόν ά-
πό της αισθηματικής πλευράς. 'Η-
μέρα Πέμπτη, άριθμός 4, χρώμα
κυανόν ή βαθύ καυσάν, λίθος
σάπφειρος. Τάς σπουδαίς σας τάς
τελευταίους κανονικάς. Ταξί-
δια αέριολογα δέν έλέω. Οικονο-
μική κατάστασις καλή, άλλ' όχι
πολύ σταθερά.

ΔΙΑΚΑ 1939.— Κάποια άσπλη-
θεια εις τά πρώτα σας έθήματα,
άλλά εις τό σύνολόν ή ζωή σας
θα είναι άρκετά καλή. Είς την κα-
τάστασιν της οικογενείας σας δέν
έλέω καμμίαν μεταβολήν. Οικονο-
μικά όχι πολύ άνθηρά. Γάμος
είς άρκετά νεαρόν ήλικίαν. 'Εξ
έρωτός. 'Αρκετά εύτυχής. Τίποτε
τό άέριστομελόν από της αισθη-
ματικής πλευράς. 'Ημέρα Τετάρ-
τη, άριθμός 8, χρώμα γκρίζον ή
μπλε-αίσι, λίθος ίσάπης. Συχνά ή
μεταπτώσεις δώλ' όχι σθεαρά τα-
ξίδια.

ΝΕΑΠΟΛΙΤΕΣΙΑΝ Σ.Σ.Σ.—
'Ο γάμος σας θα προσκολλη εις
μερικά έμπόδια και άναβολάς.Θα
πραγματοποιηθί όμως τελικάς και
θα σας κάμθ πολύ εύτυχώμενη.
Τό αισθηματόν του φίλου σας είναι
ελκυστική, δέν εύθίσκεται όμως
εις άπώλιντες εύάριστον θέσιν
διά να πραγματοποιήσθ τάς ύπο-
σχέσεις του. 'Η ύγεία σας είναι
καλή. Μίην άνησυχής. Τό αυτό έ-
πίσης σας λέγω και διά τον φί-
λον σας. Θα παρσθ μερικάς ά-
σθενείας, άλλ' όχι σθεαράς. 'Η
σταδιοδρομία του θα είναι πολύ
γοργή. 'ΑΛ' ή θέσις του θα θαί-
νι διαρκώς θελοπομένη.

ΠΕΣ ΣΙΜΙΣΤΗΝ Χ.— Σας
διακρίνει μία μεγάλη άναποφά-
στικότης και μικρομυχία. Θέλη-
σις άσπλητης. Μεγάλη νευρικήσις.
'Ολα αυτά δέν είναι συμπτώ-
ματα άσπλητης. Σας άπειλάει κα-
λώς καλώς τον δρόμον πού
πόν να αλλάξετε τον δρόμον πού
άκολουθετε, διάτι δέν είναι καθό-
λου καλός γιά σας. 'Αποφύγετε
έντελώς της αισθηματικής περιπέ-
τειας διότι άσπλητης φόβος να ά-
δηγήσθ εις άσπλητης αδιέξοδα.
'Η ζωή σας θα είναι παραφύσος
και άνάμμος. Σας συνιστώ να
προσέχετε.

ΒΕΚΙΑ — ΦΑΡΟΣ.— Πολλά
έμπόδια και δυσκολία εις τά
πρώτα έθήματα της ζωής της. 'Υ-
γεία όχι πολύ σταθερά. Πρός τό
Δόκτωρ ΚΑΜΑ

Ογκυρός

